colecţia [redacted] 207

ROZ

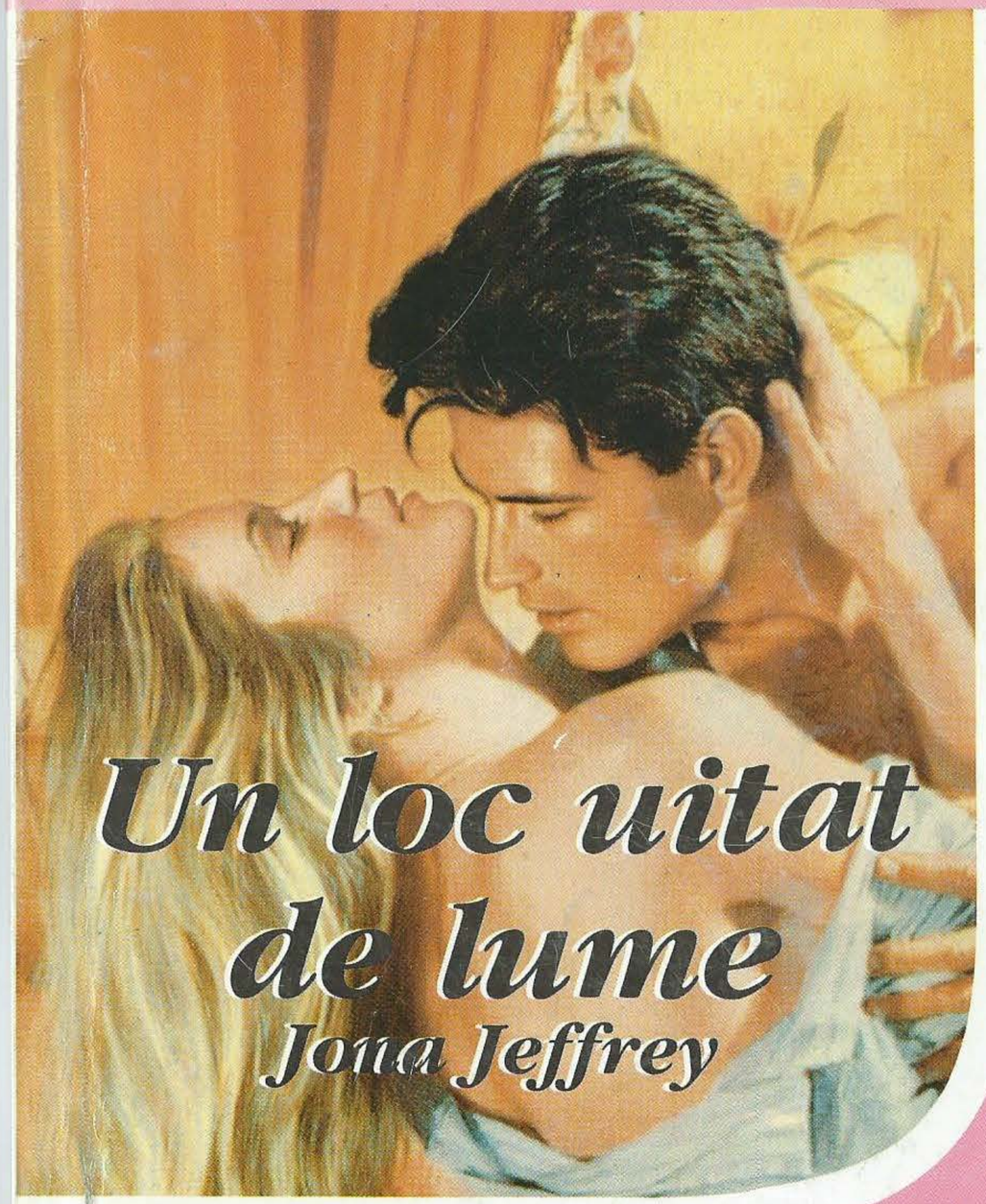

Un loc uitat de lume

Jona Jeffrey

Capitolul 1

Din clipa când privirea Fionei întâlnise gustarea oferită de doamna Darling, își recăpătase curajul.

Înainte ca menajera să fi anunțat că ceaiul este servit, se simțise ciudat de stânjenită, chiar deprimată. Ce făcea Jane Macfarlane cu această mică bonetă albă și cu acest nu mai puțin ridicol șorț cu volane suprapuse? se întrebă ea. Bineînțeles, unii oameni din sat angajau personal, dar niciunul dintre ei nu avusese ideea bizară să-i deghizeze astfel. În orice caz, nu într-un mic sat ca Heatherfell, cu gospodării modeste. Doamna Darling era în vârful ierarhiei sociale, dar…

Așezată țeapăn pe un fotoliu cu perne moi, Fiona își ascultase cu religiozitate gazda, văduvă de mult timp, vorbindu-i despre unicul ei fiu.

Acest Graham căruia, în seara trecută, Fiona îi acceptase cererea în căsătorie cu o bucurie neascunsă.

Totul i se păruse atunci scăldat într-o lumină strălucitoare. Tânăra fată se simțise plutind în al nouălea cer…

Va trebui să vii să iei ceaiul cu mama mâine, îi ceruse Graham.

Îi voi anunța imediat logodna noastră.

– Cu mare plăcere, încuviințase Fiona cu entuziasm.

Nici chiar reacția destul de rece a mătușii Jessie la această veste importantă n-o descumpănise peste măsură. Mătușa Jessie era sora mamei ei. Atunci când Fenella și Fiona Smith își pierduseră părinții foarte tinere, buna mătușă Jessie nu ezitase să preia răspunderea celor două orfane peste proprii ei copii.

De obicei, Fiona ținea seama cu grijă de observațiile mătușii ei. Dar când Jessie, în această dimineață, îi spusese, pufnind cu un aer dezgustat:

– Este vorba de ferma Maubuisson, așa-i? Familia Darling? Și ce vei face cu el?

Fiona replicase, cu râsul ei argintiu:

– Oh, William va veni cu mine.

– O crezi cu adevărat? Și la ce va avea dreptul? La rămășițe? La resturi?

– Mătușă Jessie! protestase ea.

– Eu spun ce gândesc. Nu este loc pentru el la Maubuisson.

– În cazul acesta, spune că nu este loc nici pentru mine acolo, replicase Fiona cu umor.

– Nu eu te-am făcut s-o spui, îi aruncase mătușa ei pe un ton pe care Fiona nu i-l auzise niciodată.

Tânăra fată era totuși puțin preocupată și cuvintele lui Jessie o urmăriseră. Când Jane Macfarlane îi anunțase sosirea mamei lui Graham, moralul ei era departe de a fi ridicat.

– Luați loc, domnișoară, spusese stăpâna casei.

Vorbiseră de una și de alta, despre timp, despre recolte, despre magazinele elegante din Londra unde doamna Darling obișnuia să-și comande toaletele.

– Intenționez să-mi aleg rochia de mireasă aici, declarase Fiona pe un ton hotărât.

Doamna Darling se întunecase ușor. În momentul acela, menajera anunțase că ceaiul era servit. Fiona se gândise fără voia ei la "rămășițele și resturile" prezise de mătușa ei.

Dar, în loc de asta, descoperise un adevărat festin. Scosese un suspin de ușurare. Trebuia să ai o inimă de aur pentru a servi un asemenea ceai!

– Oh, doamnă, este grandios!

Doamna Darling se însenină o clipă. Cu un gest al mâinii spre un platou cu savarine, răspunse:

– Trăim bine, Graham și cu mine. Cu o familie puțin numeroasă, este posibil. N-am regretat niciodată acest fiu unic…

Inima Fionei se strânse. Mătușa Jessie avea oare dreptate? William avea oare locul lui în această casă unde se trăia prea bine pentru a avea o inimă primitoare?

– Nu sunteți de părerea mea? adăugă doamna Darling cu o voce autoritară, punând o savarină pe farfuria Fionei.

– Eu…la drept vorbind, am visat întotdeauna la o familie numeroasă, declară ea pe neașteptate.

Doamna Darling își strânse buzele.

– Aveți încredere în experiența mea, este preferabil să te oprești la unul, să știți. Când l-am avut pe fiul meu…

Povești de femei, acum … În fine, tot era mai bine decât să vorbească de William… Dar, din păcate, doamna Darling reveni foarte repede la subiectul arzător, ca un câine la osul lui.

– Un singur copil este suficient, repetă ea cu o privire atât de elocventă, încât Fiona se văzu obligată să precizeze:

– În afară de William, doamnă, fiul surorii mele.

– Ah…făcu mama lui Graham pe un ton nedefinit.

Și Fiona trebui să spună încă o dată povestea nepotului ei…

Fenella, sora ei mai mare, plecase în Australia și se căsătorise acolo. Soțul o părăsise înainte de nașterea fiului ei. După aceea, s-a stabilit în Statele Unite. Din când în când, primeau o scrisoare de la ea. Nu părea foarte preocupată de fiul ei. Șase ani mai târziu, a murit într-un accident de mașină.

– L-am luat de un an pe micuț la noi, mătușa Jessie și cu mine, încheie Fiona. Este nostim,nu reușește să scape de accentul american. Nu are deloc pronunția guturală a scoțienilor.

Se lăsă o tăcere grea.

– Este foarte generos din partea voastră, reluă în sfârșit doamna Darling. Dar sincer vorbind, un orfelinat modern ar fi preferabil. În zilele noastre, nu mai este vorba de uniformă oribilă, de pâine uscată…

– Nici de resturi…adăugă Fiona cu o voce abătută.

– Văd că ne înțelegem, domnișoară. V-o spun deschis, am fost stupefiată de anunțul acestei logodne subite. Totuși, fiul meu a insistat mult asupra aptitudinilor dumitale. Am înțeles că ai făcut școala de infirmiere?

– Da, mi-am luat diploma. A trebuit să părăsesc spitalul din Dunbank ca să mă ocup de William.

– Această experiență medicală se va dovedi cu siguranță folositoare pentru bătrânețile mele, continuă doamna Darling. Și apoi, cunoști viața de la țară. Cum a subliniat Graham, vei fi cu siguranță o excelentă muncitoare agricolă. În cele din urmă, am consimțit să aprob această căsătorie…La urma urmei, dacă vreau să am un nepot, trebuie să trec prin asta. Dorești o felie de tartă cu fructe? adăugă ea întinzând platoul Fionei.

– Nu, mulțumesc, doamnă.

– Ce apetit de păsărică!

– Eu…îmi cer scuze, nu mi-e foarte foame. Noi…vorbeam de William, fiul surorii mele…

Urmă o nouă tăcere.

– Fiul surorii dumitale… în fine… asta susții dumneata…

– Poftim?

Doamna Darling își înghiți cu lăcomie felia de tartă. Dar o bucățică rămăsese agățată de buza de sus. Era zmeură.

– Ascultă, domnișoară, n-ai de ce să te simți ofensată. Cum îi spuneam ieri fiului meu, îți admir curajul… fie că acest copil este sau nu al surorii dumitale…

– Dar este!

– Lasă-mă să vorbesc. În schimb, nu admir deloc modul cum procedezi. Să iei acest copil la dumneata, în timp ce ai putea atât de ușor să-l încredințezi unei misiuni caritabile, este pură nebunie…

În timpul acestui mic discurs, figura Fionei se întunecase considerabil.

– Dacă tot ce aud vorbindu-se este exact, îți compromiți șansele de căsătorie. Știi cum sunt oamenii.

– Nu, nu știam…cel puțin până acum…

– I-am spus lui Graham ce cred. Mulți oameni din sat ar putea bănui o… legalizare a unei stări de fapt.

– O legalizare? repetă Fiona, uluită.

– Haide, domnișoară, nu mă forța să pun punctul pe i.

– Doar nu vreți… să spuneți…?

– Nu, îmi cunosc fiul. Dar s-ar putea bârfi. La urma urmei, amintește-ți că sunt șase ani de când ați lipsit amândoi din

Heatherfell...Graham a înțeles foarte bine punctul meu de vedere.

– Care este acesta, doamnă?

– Dacă se căsătorește cu dumneata, și pare foarte dornic s-o facă, nu se pune problema să-și asume pe deasupra și responsabilitatea acestui copil.

– Și credeți că eu îl voi abandona pe William?

– N-am spus niciodată asta, domnișoară. Ar fi de-ajuns să-i găsești un orfelinat convenabil. Nu trebuie să se facă o dramă din asta. Sunt deja destul de bună să te primesc în casa mea. La urma urmei, nu voi fi nemulțumită să am într-o bună zi un nepot. Dar nu copilul altuia!

Ce viperă! Se ferise să spună "copilul alteia"...

– Numai noi trei, și mai târziu noi patru, adăugă ea cu un aer arogant privind masa supraîncărcată, semn evident al îndestulării datorate egoismului ei. Nu-mi plac numerele mari.

– Dar nu vom trăi în mod obligatoriu împreună, îndrăzni Fiona cu o voce sacadată.

– Casa aceasta îmi aparține, zise doamna Darling cu asprime. După moartea mea, îi va reveni lui Graham, dar desigur numai dacă...

– ...dacă refuză să-și ia răspunderea lui William, nu-i așa?

– Să nu dramatizăm. Dacă te-ar auzi cineva, aș fi luată drept un căpcăun. Crede-mă, domnișoară, nu sunt multe femei care să-și deschidă astfel inima unei viitoare nurori care...hm...

– Inima? Care inimă? exclamă Fiona ridicându-se brusc în picioare.

Câteva firimituri căzură pe splendidul covor. Doamna Darling le privi cu un aer consternat.

Oh nu, își spuse Fiona, chiar dacă William ar fi fost acceptat,

acesta n-ar fi fost un cămin pentru el. Prăjituri, frișcă, tarte, dulcețuri, toate astea nu reușesc să ascundă uscăciunea sufletului care domnește la Maubuisson.

– Mă duc să-l văd pe Graham, și să-i vorbesc despre problema asta. El nu depinde de dumneavoastră, totuși.

– Te înșeli, domnișoară.

– Nu văd de ce.

– Vorbește cu el, vei vedea.

– Am putea oricând să părăsim Heatherfell și s-o luăm de la capăt în altă parte.

– Graham nu va părăsi niciodată Maubuisson. Știe unde este interesul lui.

– Voi vedea ce-mi va spune.

– Du-te la el, domnișoară, nu te reține.

Fiona era încă în vestibul când doamna Darling agită clopoțelul:

– Jane, o auzi ea spunând servitoarei care alergă imediat, curăță-mi toate firimiturile astea!

Fiona urcă în fugă panta lină a colinei în vârful căreia Graham era pe cale să însămânțeze un teren.

– Graham, nu este posibil, zise ea cu respirația tăiată. Am înțeles greșit. Este...vorba de William...Mama ta mi-a spus...

– Da, făcu înaltul băiat frumos și blond, luând mâinile tremurânde ale Fionei. A fost o lovitură pentru tine,văd, dar...hm...înțelegi, nu-i așa, draga mea?

– Nu, Graham, din nefericire nu înțeleg.

– Este totuși evident, Fiona. Cum spune mama...

– Cum spui tu. Asumă-ți responsabilitățile.

– Bine, bine, voi fi sincer, mica mea zână. Niciun bărbat nu dorește să se împovăreze cu copilul altuia.

– Și nicio femeie, replică imediat Fiona, nu dorește să împartă casa cu alta.

– Maubuisson va fi într-o zi a mea.

– Numai dacă te conformezi dorințelor mamei tale.

– Ascultă, Fiona, protestă el.

– Știu ce spun, Graham. Ești un om slab. Nu se poate pune bază pe tine. Ești un materialist îngrozitor și ești incapabil să stai pe picioarele tale.

– Dar ce te-a găsit?

– Ține, iată inelul tău. Nu l-am purtat mult timp. Ai putea să-i spui următoarei că este nou. Pune-o însă mai întâi la curent în legătură cu mama ta, altfel povestea riscă să se repete, încheie tânăra fată cu un râs acrișor.

– Liniștește-te, Fiona, o imploră Graham. Încerc puțin să mă pun în locul tău.

– Ce vrei să spui?

– Că n-am absolut nimic în afară de ce-mi alocă mama pentru a lucra pământurile noastre. Chiar dacă aș vrea, n-aș putea găsi de lucru în altă parte.

– Oricum, recunoaște că nici nu dorești așa ceva.

Graham aruncă o privire elocventă splendidelor terenuri strălucind în toate tonurile de verde, asupra unui lot rămas în paragină, și asupra unei parcele încă necultivate, unde abundau buruieni și flori sălbatice.

– Întrebare inutilă, nu-i așa? reluă Fiona clătinând din cap. Cunosc răspunsul...

Era tristă pentru el. Își iubea atât de mult pământul.

– Frumoaso...începu el.

– Ne-am spus totul.

– Din cauza lui William te porți în felul acesta?

– Numai în parte. În realitate, n-am fi fost fericiți împreună. Mama ta ar fi întotdeauna între noi. Se trăiește prea bine în casa ta, Graham. Dar frișca și prăjiturile n-au înlocuit niciodată dragostea.

– Fiona, ascultă!

– Mi s-au deschis ochii. Mă duc la mine acasă, acum.

– Mai gândește-te, te implor.

– M-am gândit. Nu mai avem ce discuta.

– Fiona...

– La revedere, Graham.

Tânăra fată alergă în josul pantei, sări peste îngrăditură și ajunse pe drumul plin de praf. Trecând pe lângă proprietatea familiei Lindsay, le făcu semne largi cu mâna. Îi ajutase în timpul secerișului, cum îi ajutase pe majoritatea fermierilor din Heatherfell.

Urcă o altă colină, apoi coborî într-o mică vale. Acolo se afla casa lor. Mătușa Jessie își uda răzoarele proaspăt plantate, iar Bill era cocoțat pe gard.

Mătușa Jessie ridică ochii și, ghicind totul, se grăbi să meargă în întâmpinarea nepoatei sale.

Dar Bill, cauza întregii agitații, rămase pe loc, cu figura posacă și întunecată, ca de obicei. Era portretul mamei lui, frumoasa Fenella, care avea întotdeauna această expresie trufașă și îmbufnată. Fără îndoială, era deopotrivă portretul unui necunoscut, răspunzător pe jumătate pentru venirea pe lume a acestui mic William Manning, căzut din cer în urmă cu un an la Heatherfell.

Capitolul 2

– Haide, haide, micuța mea, zise mătușa Jessie.

Fiona se lăsă alinată de această voce liniștitoare care turna balsam pe inima ei frântă. Aceeași voce care o consolase pentru genunchii zdreliți, pentru compoziții ratate, sau pentru păsurile inimii.

Dar astăzi, o simțea pe mătușa ei ciudat de preocupată. După ce o strânse încă o dată la piept și șterse lacrimile care șiroiau pe frumoasa față aurie ca o piersică, mătușa Jessie intră în casă, pretextând că are de supravegheat o prăjitură. Or, făcuse prăjituri chiar în dimineața aceea. Fiona o privi uimită cum se îndepărtează.

Bill îi urmări privirea. Avea ochii Fionei și ai mamei lui. Ochi mari violeți, mărginiți de gene negre. Dar cei ai băiețelului erau întotdeauna pe jumătate închiși, ca și cum era cu ochii-n patru. Este un copil prea închis, se gândea Fiona ștergându-și lacrimile.

– Și ea plângea, zise Bill pe neașteptate.

– Mătușa Jessie este un suflet bun. Ea împărtășește întotdeauna necazurile celorlalți.

– Nu, zise Bill. Plângea înainte. Înainte de întoarcerea ta.

– Ah, da?

– După ce a citit scrisoarea.

– Ce scrisoare?

Bill se închise ca o stridie. Nu mai era nimic de scos de la el. Când voia, dădea dovadă de o redutabilă forță de inerție. Nimic nu-l emoționa.

Când Jessie și Fiona se duseseră la aeroport, în urmă cu un an, pentru a-l întâmpina pe orfan, Fiona ardea de nerăbdare să-l ia în brațe. Oficial, el era încredințat mătușii Jessie, infirmiera nefiind încă majoră. Dar în adâncul inimii lor, cele două femei știau al cui va fi copilul. Cu un mic surâs înduioșat, Jessie o lăsase pe Fiona să se repeadă în întâmpinarea nepotului ei.

Nepotul ei? Acest copil morocănos care o privise fără măcar să ia mâna ei întinsă și mai ales fără să se lase îmbrățișat? Acest copil care nereușind să pronunțe "miss Smith", se încăpățânase să-i spună "missmif"?

– A fost cu siguranță traumatizat, declarase stewardesa. Nici eu n-am avut mai mult succes decât dumneavoastră. Nu fiți dezolate, n-o să dureze.

Din păcate, dura de un an! William mânca, bea, dormea, se ducea la școală, se întorcea acasă. Dar nimeni nu găsise încă drumul spre inima lui.

Fiona părăsise spitalul unde lucra. Revenise la Heatherfell pentru a-și putea supraveghea mai îndeaproape nepotul. Slavă Domnului, nu-i fusese greu să-și facă un rost. Se găsea de lucru pentru o infirmieră independentă. Își câștiga în mod cinstit existența. Cât despre a câștiga inima acestui nepot de care se ocupa totuși ca o mamă, era mult mai dificil. Se putea chiar vorbi de un eșec total. Și pe deasupra, era acest puști ingrat, sălbatic și

insensibil, care săpase o prăpastie de netrecut între ea și cel pe care-l iubea.

– Bietul meu Bill, oftă Fiona, nici măcar nu meriți toate aceste sacrificii!

Copilul era pe cale să taie o nuielușă de salcie. Fără să-și ridice privirea, aruncă pe un ton indiferent:

– A plâns tare. După aceea, și-a șters nasul.

– Mătușa Jessie?

– Da. Tocmai ți-am spus.

Fiona își promise din nou să-l ducă pe Bill la un psiholog de copii pentru a fi supus unui test. Lucrurile nu mai puteau continua astfel. Și apoi, realiză brusc sensul cuvintelor micuțului. Mătușa Jessie plânsese la lectura unei scrisori. Dumnezeule, dar era cu siguranță de la soțul lui Cecily! Și Cecily se simțea fără îndoială mai rău...

Fiona sări de pe banca pe care se așezase și se repezi în casă.

Jessie nu era în bucătărie. Dar scrisoarea timbrată în Canada rămăsese pe masă. Fiona o citi fără jenă:

"Dragă mamă, scria ginerele mătușii Jessie, Cecily tocmai a făcut radiografiile. Starea ei nu este atât de gravă cum ne temeam, dar va trebui să fie supusă unei operații importante. Asta este problema. Cum poate un tăietor de lemne care muncește la kilometri depărtare de casă să se ocupe de familie când soția lui este în spital? Și doctorii nu ne ascund că Cecily va lipsi mult timp..."

Fiona nu citi mai departe. Acum știa de ce plânsese mătușa ei. Era sfâșiată între dorința de a fi lângă fiica ei și aceea de a n-o părăsi pe Fiona.

Logodna Fionei ar fi putut să fie soluția visată. Dar mătușa Jessie ghicise imediat că planul acesta nu va merge. Ea prevăzuse

rezultatul faimosului ceai cu doamna Darling. Cum ar fi avut inima s-o lase pe Fiona singură cu Bill la Heatherfell? O infirmieră cu orare neregulate greu se poate ocupa de un copil.

– Atunci, plângea? întrebă William, care o urmase pe Fiona în bucătărie.

– Oh, pleacă! îi aruncă tânăra fată cu o voce înăbușită.

O găsi pe mătușă în camera ei. După ce plânseră un timp împreună, Fiona își recăpătă stăpânirea de sine.

– Trebuie să existe o soluție.

Exista una, bineînțeles: să-l ducă pe William într-un orfelinat, cum sugerase doamna Darling. Mătușa Jessie ar fi atunci liberă să se ducă la fiica ei...și Fiona se putea căsători cu Graham...

– Căsătoria ta ar fi putut evident aranja totul, murmură mătușa ei cu o voce șovăitoare. Mă tem totuși să nu fie prea târziu.

– Prea târziu? Ce vrei să spui?

– Am dat peste un mic anunț în "Times".

– Dar noi nu-l primim!

În sat nu se cunoștea decât "Gazeta de Heatherfell".

– Erau înveliți cartofii în el. La început, mi-a fost greu să cred.

– Ce spunea? Și de ce nu mi l-ai arătat?

– Eu...mă temeam de reacția ta, Fiona. Micul anunț era de la...de la...

– De la "el"? De la tatăl lui William?

– Așa se pare.

– Ai păstrat ziarul?

– Bineînțeles. Uite, adăugă ea scoțându-l dintr-un sertar. L-am însemnat cu creion roșu.

Fiona i-l smulse din mână și citi cu jumătate de voce:

DACĂ CINEVA A AUZIT VORBINDU-SE DE O ANUME FENELLA

MANNING, ȘI POATE DE UN COPIL, ROG SĂ MĂ SUNE LA LONDRA, LA...

Urma un număr de telefon.

– Era așadar la curent...murmură ea printre dinții strânși.

Existase întotdeauna o controversă între Jessie și ea. Mătușa ei susținea că Fenella ar fi fost capabilă să-și părăsească soțul fără să-i mărturisească starea ei. Fiona se ridicase întotdeauna împotriva acestei ipoteze.

– Nu, ea i– ar fi spus. El a fost cel care a refuzat să-și asume responsabilitățile. De aceea l-a părăsit Fenella.

– Sora ta avea un caracter integru. Pentru mine, vinovățiile erau împărțite.

– Vezi, repetă Fiona, cu degetele crispate pe ziar, el știa.

– Anunțul spune"Și poate de un copil"...remarcă Jessie.

– De când datează anunțul?

Ziarul era vechi de două luni.

– Am greșit oare că nu ți-am vorbit despre el mai devreme, draga mea?

– Nu cred, mătușă Jessie. La vremea aceea, aș fi reacționat așa cum te așteptai. Dar lucrurile s-au schimbat. Nu mai avem de ales, nici una, nici cealaltă.

– Ce vei face?

– Voi suna la acest număr, bineînțeles.

– Tu...nu-l vei lăsa să plece, totuși?

– Nu, dar aș accepta un ajutor...La urma urmei, copilul acesta este aici pentru că tatăl lui...

Fără să-și încheie fraza, plecă să telefoneze de la cabina publică aflată la două sute de metri de acolo. Se închise înăuntru și formă numărul.

– Sunt doamna Plymouth, Jessie Plymouth, și răspund la un mic anunț apărut în ziarul Times.

Mătușa Jessie fiind oficial tutoarea lui William, tânăra fată nu considerase că trebuie să-și dea numele.

– Times din ce dată? întrebă o voce tăioasă și precisă.

Fiona menționă data.

– Ah, făcu vocea pe un ton dintr-o dată schimbat, spuneți că aveți acest copil?

– Da.

– Și mama? Doamna Manning?

– A murit acum un an, răspunse Fiona înainte de a povesti pe scurt accidentul care costase viața surorii ei.

– Puteți dovedi că acest copil este cel pe care îl căutăm?

– Fără nicio dificultate.

– Vă voi cere să veniți la biroul meu, la Londra, imediat ce va fi posibil.

– Cu William?

– William?

– Ei bine, da, copilul.

Fiona fusese cât pe ce să spună "copilul dumneavoastră".

– Asta va fi mai târziu.

– Ah, da?

– Vreau mai întâi să mă asigur că aveți dovezi.

– Dovezi? Așadar, copilul nu vă interesează?

– Doamnă, un avocat nu cunoaște sentimente. Numai faptele îl interesează.

– Oh, dar...nu sunteți domnul Manning?

– Sunt avocatul domnului Steven Manning. Eu îl reprezint.

Steven Manning...da, era numele menționat de Fenella în

rarele ei scrisori.

– Înțeleg, zise Fiona.

În realitate, îi era greu să înțeleagă cum poate un tată să lase pe altcineva să acționeze în numele lui. Fu cât pe ce să închidă. Dar era prea târziu. Dăduse deja datele personale ale mătușii Jessie. Și apoi...avea oare dreptul să-l lipsească pe William de banii care puteau să-i revină?

Vocea impersonală îi dădu adresa biroului de avocatură "Charters și Pursell" și o asigură că toate cheltuielile ei vor fi acoperite în întregime.

– Miercuri, poate, doamnă?

– Da, este posibil.

– Vă puteți întoarce în aceeași zi.

– Asta este și intenția mea.

– Mulțumesc, doamnă.

În timp ce-și luau ceaiul, mătușa Jessie și Fiona își făcură o mulțime de iluzii. Se va acorda cu siguranță o sumă importantă de bani persoanei răspunzătoare de William până la majoratul lui. Fiona va lua pe cineva care să se ocupe de micuț după școală și va putea astfel să continue să lucreze. Cât despre Jessie, nimic n-o va mai împiedica să se ducă s-o vegheze pe Cecily.

Bill era acolo, tăcut și indiferent ca întotdeauna. Ajungeau să uite de prezența lui.

– Dacă această remunerație este decentă, șopti Fiona mătușii ei, îl voi duce la psihana...înțelegi ce vreau să spun?

– Excelentă idee, răspunse aceasta. Dar sunt sigură că, în fond, este un băiețel adorabil, adăugă ea privindu-și cu dragoste nepotul.

Bill îi aruncă o privire întunecată.

A doua zi, Fiona munci din greu, iar miercuri plecă la Londra.

N-avea nicio teamă, niciun presentiment. Tatăl lui William avea remușcări tardive și voia să îndrepte lucrurile. Ce putea fi mai firesc? Poate chiar îi va face fiului său o rentă pentru a-i permite să-l trimită la un colegiu bun. Un colegiu condus de bărbați. Era evident că William nu putea suferi femeile.

La sosire, Fiona chemă un taxi. La naiba cu zgârcenia, de vreme ce i se plăteau toate cheltuielile. Imobilul care adăpostea biroul de avocatură avea distincție. Domnul Charters era un bărbat rece și ponderat, cu părul ușor încărunțit la tâmple.

Dar tânăra fată nu se așteptase nicidecum la declarațiile lui! Faptul că avocatul se ferea să vorbească despre clientul lui ca tată al lui William, treacă-meargă. Dar ca acest domn Manning, după o tăcere de șase ani, să emită pretenția să-l vrea pe William, pe William "al ei", și pe deasupra imediat, asta era prea mult!

– La Londra, maestre? La țară? Unde, exact?

– Într-un loc care se numește destul de ciudat"Capătul lumii" și care este de fapt chiar la capătul lumii, cel puțin pentru noi. În Australia.

– În Australia? repetă Fiona tresărind.

– În Teritoriul de Nord, pentru a fi mai precis.

Fiona nu scoase un cuvânt. Cum de nu se gândise la asta mai curând? Fenella plecase totuși acolo, și acolo se căsătorise. Bill se născuse la Sydney. De ce naiba nu se gândise că într-o zi...Nu, era prea de tot! Cum îndrăznea acest tată nedemn să-și pretindă după atâția ani copilul?

– Este de neconceput, se auzi ea declarând cu indignare.

– Cum?

– Nu poți cere unui băiețel să meargă atât de departe!

– Haide, făcu avocatul cu o voce liniștitoare, nu va merge

singur...

– Vreți să spuneți...hm...că va fi însoțit?

– Nicidecum. Situația este prevăzută. Copiii sunt încredințați stewardeselor. Acest băiat...cum se numește?...William...va fi sub o bună supraveghere.

– Refuz să-l las să plece, zise ea cu hotărâre.

– Refuzați? se miră avocatul.

Evident, ea nu era pentru el decât tutoarea copilului, în timp ce clientul lui...

Fiona își mușcă buza. Un tată avea prioritate față de o simplă mătușă, chiar dacă acesta "uitase" de fiul lui timp de șase ani...Situația era delicată și cerea abilitate.

– Sunt neliniștită pentru William, zise ea pe tonul cel mai calm posibil. Este foarte firesc. Am toată încrederea în dumneavoastră, maestre, dar aș vrea să fiu liniștită în privința viitorului băiatului.

– Este cum nu se poate mai normal, făcu avocatul, vizibil ușurat s-o vadă revenind la sentimente mai bune. Dacă vreți, putem să-i telefonăm domnului Manning.

– Să-i telefonăm? Dar ar costa o avere!

– Nu vă faceți griji, doamnă. Clientul meu n-are nicio grijă dinspre partea asta. Când a trecut prin Londra, acum două luni, m-a rugat stăruitor să pun totul în mișcare fără să mă uit la cheltuieli.

În timp ce vorbea, domnul Charters apăsă un buton și-i ceru secretarei să facă legătura. În mai puțin timp decât trebuia pentru a chema Dunbank de la Heatherfell, se obținu "Capătul lumii".

În câteva fraze concise, explică situația interlocutorului său invizibil înainte de a trece receptorul Fionei. După care se duse discret la fereastră.

Steven Manning era la zeci de mii de kilometri distanță...și totuși vocea lui se auzea foarte clar. Era o voce calmă, puțin tărăgănată, dar foarte autoritară. Îi mulțumi pentru demersul ei, îi promise o recompensă convenabilă, și-i ordonă categoric să-i trimită copilul imediat ce va fi posibil.

Fiona reuși în sfârșit să strecoare un cuvânt.

– I-ar trebui o guvernantă, sugeră ea într-o inspirație subită.

– Vă aud foarte prost, doamnă. Puteți să repetați?

– O guvernantă.

– Sunt paraziți pe linie. Puteți să silabisiți?

– Gu-ver-nan-tă.

– O guvernantă? Nu-i nicio nevoie, zise el pe un ton decisiv.

– Atunci, cel puțin o însoțitoare.

Repetați, vă rog.

Fiona se supuse.

– Nu-i nevoie, făcu vocea pe același ton.

– Ascultați, zise Fiona cu o voce brusc disperată.

– Vă aud rău, repetă australianul. Dacă înțeleg bine, vreți să veniți și dumneavoastră? Îmi pare rău, doamnă. Eu vreau doar băiatul. Fără însoțitoare, înțelegeți ? Cât privește remunerația dumneavoastră, nu-i nevoie să veniți aici. Dați-mi-l pe domnul Charters, îi voi da ordine în consecință. Vă va da un cec din partea mea.

– Dar...începu Fiona.

– Nu vă aud. Dați-mi-l pe domnul Charters, vă rog.

Fiona întinse mașinal receptorul avocatului.

O oră mai târziu, se afla în holul imobilului, complet năucită. Între timp, domnul Charters trimisese secretara să ia bilet de avion pentru William, îi dăduse câteva instrucțiuni și-i semnase un cec pe

care Fiona îl pusese în poșetă fără să îndrăznească să-i arunce măcar o privire.

Abia acum se hotărî să privească bucățica de hârtie albastră. Era o sumă enormă. Oricâte vinovății avea acest domn Manning – și avea destule – era în orice caz generos și trebuia să aibă mijloacele. Dar cu asta, își spuse ea imediat, am din plin cu ce să-mi plătesc călătoria. Nimic nu mă va împiedica să iau același avion cu Bill.

Sări într-un taxi și ceru să fie condusă la aerogară. Norocul era de partea ei. Mai era încă un loc. O oră mai târziu, lua trenul.

Se simțea complet amorțită. Dar știa că luase singura hotărâre rezonabilă pentru binele tuturor. Inclusiv al lui William...Cel puțin așa spera...

În seara aceea, învelindu-l cu grijă pe băiețel în patul lui, Fiona îi spuse cu o voce emoționată:

– O surpriză, dragul meu. Vei merge în Australia. Vom pleca săptămâna viitoare.

– Mergi și tu? mormăi Bill drept răspuns.

Capitolul 3

–Roma...Karachi...Delhi...Bankok...Singapore...Darwin! Îți dai seama, William, vom face înconjurul lumii!

– Oh eu l-am făcut deja, zise Bill.

Hotărât lucru, nimic nu-l putea tulbura pe copilul ăsta. Fiona ridică din umeri. Nu se va lăsa deprimată doar pentru atât. Astăzi, norocul îi surâdea. Desigur, nimic n-o putuse împiedica să călătorească împreună cu nepotul ei. Dar se temuse de reacția avocatului văzând-o că zboară în același timp cu el. Își imaginase convorbiri telefonice furtunoase între Anglia și Australia, și primirea mai curând rece de care va avea parte la sosire.

În ultimul moment, domnul Charters trebuise să fie înlocuit de secretara sa și, printr-un noroc incredibil, avionul avusese întârziere.

– Oh, Doamne! exclamase secretara, mi-e imposibil să aștept atâta timp. Știu că pot conta pe dumneavoastră, doamnă.

– Bineînțeles, o asigurase Fiona, încântată.

Fiona și Bill așteptară așadar cu răbdare ora zborului lor. Mătușa Jessie era deja în Canada. Fiona trecuse repede peste termenii

exacți ai discuției ei cu Steven Manning. Mătușa ei era extrem de fericită la ideea de a-și revedea fiica. Fiona n-ar fi vrut pentru nimic în lume să-i strice bucuria.

– Bărbatul acesta este generos, draga mea, o simt. Cu el, nu va fi vorba de resturi și de rămășițe pentru Bill al nostru. Recunosc că i-a trebuit timp să se manifeste. Dar și sora ta trebuie să fi avut partea ei de vină. Din dragoste pentru William, străduiește-te să fii înțelegătoare. La urma urmei, te vrea și pe tine...

Fiona nu răspunse nimic...

A doua zi după călătoria ei la Londra, Graham venise s-o vadă. Fiona fusese emoționată de fața lui trasă și de privirea de câine bătut.

– Zână, voi face cum vrei tu. Îl voi lua pe William.

– Dar mama ta...

– Nu este la curent. Voi căuta de lucru în altă parte.

Prea târziu, se gândise Fiona, cu inima cumplit de strânsă.

– Este imposibil, Graham, m-am angajat.

– Angajat?

– Da. Să mă ocup de William.

– Renunță, te implor!

– Nu, nu pot.

– Ah, regret cuvintele pe care ți le-am spus. Te iubesc, zână.

Ieșiseră în grădină și Fiona îi explicase cu răbdare motivele acestei plecări grăbite.

– Este vina mea, gemuse Graham. Ești sigură că este prea târziu, draga mea?

– Trebuie să-l însoțesc pe William și să rămân un timp acolo, până când micuțul se adaptează.

– Dacă nu te întorci, voi pleca să te caut.

Dintr-o dată, plecarea nu mai fusese atât de grea cum se temuse Fiona. Îi făcea bine să-l vadă pe Graham ținând atât de mult la ea...

Roma...Karachi...Delhi...Bankok...Singapore...Darwin, anunță o stewardesă în difuzor.

Fiona tresări.

– Bill, este pentru noi.

– Unde este Darwin? întrebă copilul urmându-și mătușa. De ce mergem acolo? Îmi plăcea la Heatherfell.

Pentru prima dată într-un an de zile, William mărturisea că-i plăcea ceva! Și asta în ziua plecării! Ce ironie! Fiona zâmbi cu indulgență. La urma urmei, o asemenea frază în gura acestei ființe derutante era mai curând încurajatoare...

– Îți va plăcea cu siguranță locul unde mergem.

– De unde știi?

– Pentru că...în fine, vom face cunoștință cu un membru al familiei tale.

– Cu cine?

– O rudă, dragul meu.

– Ca tine, atunci? întrebă copilul pe un ton puțin favorabil.

– Da, dar...

Fiona se întrerupse, rezistând tentației de a spune adevărul nepotului ei. La urma urmei, Steve Manning nu-și recunoscuse paternitatea.

– Iată locul dumneavoastră, domnișoară Smith, zise stewardesa cu un surâs stereotip. Iar tânărul acesta este lângă dumneavoastră.

Pasagerii se instalară, își legară centurile de siguranță. Ușile se închiseră și motoarele începură să zbârnâie. Avionul se urni pe pistă.

Pentru Fiona, era botezul aerului. În emoția ei, nu se putu

împiedica să strângă mica mână a lui William. Acesta și-o trase rapid, bombănind:

– Eu am mai luat avionul!

– N-ai fost în Australia.

– În orice caz, am zburat deja.

Cu un surâs larg, stewardesa întinse Fionei o cutie în celofan conținând un superb trandafir roșu, mângâind mașinal capul lui William care-i aruncă o privire întunecată.

"Dacă nu te întorci,voi veni să te caut. Cu dragoste, Graham.", citi tânăra fată cu lacrimi în ochi.

– Ce-i asta? întrebă copilul.

– O dovadă de dragoste, răspunse stewardesa în locul Fionei, înainte de a pune cărți pe suportul din fața lui William.

Urmă prânzul, apoi ceaiul. Pasagerii angajau mici discuții. Ațipeau. Se trezeau. Citeau. Căscau.

Pe durata acestei lungi călătorii, Fiona nu încetă să-și pună la punct planurile. Va găsi un post nu prea departe de William. Asta n-ar trebui să fie greu. Se vorbea destul despre faptul că Australia duce lipsă de brațe de muncă. Va fi cu ochii asupra copilului și al său... în fine, asupra acestui domn Manning.

– Privește, zise William care citea destul de bine pentru vârsta lui. Cinci lo-cui-tori pe ki-lo-me -trul pă-trat. Nu prea înțeleg.

Fiona aruncă o privire pe cartea împrumutată de stewardesă. Aceasta era deschisă la o hartă în culori a Australiei.

– Este foarte simplu, zise ea. Acolo unde harta este roz, înseamnă că sunt mai puțin de cincizeci de persoane pe kilometrul pătrat. Acolo unde... acolo unde...

– Da?

Fiona simți că pălește.

Dumnezeule, își zise ea disperată, cum am putut să fiu atât de ignorantă? Acolo unde harta era galbenă, sunt MAI PUȚIN DE CINCI LOCUITORI PE KILOMETRUL PĂTRAT. Și galbenul indica fără nicio îndoială posibilă Teritoriul de Nord. Fiona nu fusese niciodată prea interesată de geografie. Tot ce-și amintea despre Australia era că se află la sud de ecuator și că principalele ei produse erau grâul și lâna. De ce naiba își imaginase "Capătul lumii" ca un loc populat unde nimeni n-o va remarca? Cum va putea oare să-și găsească un post în acea regiune semideșertică? Va putea cel puțin să rămână acolo?

– Acolo unde este galben, sunt mai puțin de cinci locuitori pe kilometrul pătrat, articulă ea cu greutate. Asta nu înseamnă multă lume. Acolo mergem noi.

– Ți-e greață? o întrebă Bill cu interes.

– Nicidecum. Haide, citește-ți cartea și lasă-mă în pace.

– Vom ajunge la Darwin peste zece minute, anunță stewardesa. Escala va dura patruzeci de minute. Dar dumneavoastră, miss Smith, veți schimba avionul împreună cu tânărul acesta, nu-i așa?

Aparatul pierdu din înălțime și ajunse foarte repede în raza portului Darwin, albastru ca o floare de miozotis sub soarele strălucitor. Dar Fiona era insensibilă la frumusețea peisajului. Îl va însoți pe Bill așa cum prevăzuse, desigur. Acum nu mai putea da înapoi. Dar în regiunea asta atât de puțin populată, ce se va întâmpla cu ea?

Avionul aterizâ. Pasagerii își desfăcură centurile de siguranță și se ridicară pentru a-și dezmorți picioarele. Fiona și Bill fură conduși pe pistă spre un mic avion care decolă aproape imediat. Drumul acesta nu dură mult.

– Vă veți recupera bagajele în birou, le spuse vesel pilotul,

ajutându-i să coboare. La revedere.

Se găseau pe un teren acoperit cu iarbă brună și scurtă. La câțiva metri de acolo se ridica un mic hangar din tablă ondulată spre care se îndreptară. După cum li se spusese, intrară în posesia bagajelor. Bărbatul care le adusese dispăru cu un mers nepăsător.

Și începu așteptarea. După zece minute, Fiona nu mai putea sta locului de neliniște. Uitase chiar de situația ei mai mult decât precară.

Cu o ușurare de nedescris, văzu în sfârșit pe cineva venind. Cineva într-un Land Rover trăgând spre dreapta și cu o pălărie imensă pe cap. Mașina se opri. Bărbatul coborî și începu să-și răsucească o țigară cu mâinile lui mari, bronzate. Bill era fascinat. El care trăise întotdeauna într-o lume a femeilor, nu văzuse niciodată cum se răsucește o țigară.

– Am impresia că te-am făcut să aștepți, băiete, zise el cu o voce tărăgănată pe care Fiona o recunoscu imediat.

Îl privi insistent pe noul venit. Nu era nicio îndoială. Tatăl și fiul aveau aceeași față puțin alungită, aceeași gură generoasă, aceeași frunte înaltă și aceeași privire gânditoare.

– Avionul tău avea întârziere, reluă bărbatul adresându-se lui Bill. Am profitat de asta ca să merg la locul unde se oprește camioneta poștei, s-o caut pe noua noastră bucătăreasă. Și ce crezi? Nu era nimeni. N-ar fi trebuit niciodată să accept să iau o femeie, dar ce vrei, n-aveam de ales, și această miss Smith...

– Dar "mismif" este aici... declară Bill cu totală indiferență.

Pentru prima oară după un an de zile, Fiona binecuvântă insensibilitatea nepotului ei și modul bizar cum îi spusese întotdeauna, în ciuda mustrărilor ei.

– Miss Smith? Ah, ați luat avionul? Eu credeam... În fine, sunteți

aici, asta este esențialul. Vă așteptam ca pe Mesia. Unde sunt bagajele dumneavoastră? Aici...bun. Le pun în portbagaj. Acum, urcați în spate, domnișoară, și tu, băiatul meu, în față!

Toată lumea urcată, șoferul își strecură corpul de atlet în spatele volanului. Zece secunde mai târziu, demara sub razele piezișe ale unui soare încă fierbinte și ajunse foarte repede la un drum îngust pietruit.

Ce coincidență nesperată! Temerile și îndoielile vor veni mai târziu. Până atunci, Fiona mulțumea Cerului că era încă împreună cu William. Asta era cel mai important.

Aici, vara se apropia de sfârșit. Soarele strălucea, arzând solul și vegetația.

Văzând fața nepotului ei devenind stacojie, Fiona se aplecă instinctiv pentru a-i da o batistă să și-o pună pe cap, dar își opri gestul la timp. Aici, ea nu mai era "mismif", mătușa lui Bill, ci miss Smith, noua bucătăreasă.

În momentul acela, enormitatea situației o izbi ca o măciucă. Deoarece nu știa practic să fiarbă un ou. Acasă, mătușa Jessie domnea în bucătărie și nu suporta intruși acolo. La spital, porridge-ul pregătit de infirmieră avea reputația că este plin de cocoloașe, iar șodourile groaznic de cleioase. Cu titlu de curiozitate, se arăta chiar în sala de odihnă a infirmierelor un ciudat disc negricios, care se întâmpla să fie prima felie de pâine prăjită a Fionei Smith.

O singură rețetă rezista în mintea ei învăluită în ceață, cea a supei de vită pregătită cu ajutorul tabletelor aruncate în apa clocotită... Dar acești oameni care o așteptau "ca pe Mesia" se vor mulțumi oare doar cu atât?

– Cum vă spuneam, reluă liniștit șoferul, nu ne place să

angajăm femei la "Capătul lumii". Dar, în lipsă de ceva mai bun, te mulțumești cu ce ai. Și când v-ați pus candidatura...

– De ce se numește astfel această proprietate? îl întrerupse Fiona, dornică să schimbe subiectul.

– Este evident, nu?

Tânăra fată îl văzu zâmbind în oglinda retrovizoare. Pe fața lui foarte bronzată, dinții lui erau de o albeață strălucitoare.

– Bunicul meu considera că-i trebuie o adresă "grăitoare", cum ar fi Bulevardul Pădurii sau Strada Castanilor. Unii proprietari au găsit denumiri mai originale, ca Surpătura, Moștenirea, Obrăznicătura...

– Este una acolo care se numește "Piscina cu dulceață"! exclamă Bill arătând un portal cu degetul.

– Este o proprietate mare? reluă Fiona, care nu ținea să lase conversația să se abată spre subiecte culinare.

– Depinde de ce se înțelege prin mare. Ați sosit de mult?

– Hm...

– Din Scoția, înțeleg. Nu puteți să vă ascundeți accentul.

– Oh, de câtva timp...

– Curios că băiatul ăsta care a venit și el, are accent american. Unde locuiai în Statele Unite, William?

Bill se închise ca o trapă. Nu i se putuse smulge niciodată un singur cuvânt despre șederea lui în Statele Unite.

– N-are importanță, zise bărbatul fără să se formalizeze.

Ciufuli mașinal părul băiatului și, miracol, Bill nu se feri. Fiona nu-și putea crede ochilor.

Făcură o pauză de ceai într-un loc botezat "Umbrele". Fiona făcu observația că nu se vedea niciun copac.

– Într-adevăr. Familia Lee s-a gândit mai întâi să se instaleze aici.

Și apoi, și-au schimbat părerea și s-au dus cincizeci de kilometri mai departe. Acolo sunt copaci, dar și-au botezat ferma "Distileria de rom". Nimeni nu știe de ce. Nu există nici urmă de trestie de zahăr în regiune.

În timp ce vorbea, Steven Manning aprinsese cu pricepere un foc, sub privirea admirativă a lui Bill. Când apa fu caldă, aruncă o mână de ceai și-l lăsă să infuzeze.

– Poate va fi cam închis la culoare pentru gustul dumneavoastră, domnișoară, zise el întinzând Fionei un pahar smălțuit.

– Și eu ? întrebă Bill cu un aer pofticios.

Fiona își reprimă cu greutate o exclamație de nemulțumire. Când se gândea că supraveghease întotdeauna cu atâta grijă regimul nepotului ei! Dar acesta își primise deja paharul cu ceai negru îndulcit cum se cuvine.

– Este prima dată când urcați în nord, domnișoară?

– Hm...

– "Pădurea spânzuratului" nu este cu adevărat în nord, zise australianul turnându-și a doua ceașcă de ceai.

Ah bun, își spuse Fiona, se presupune așadar că vin de la ferma "Pădurea spânzuratului"... Ciudat nume!

– Și dumneavoastră, domnule, întrebă ea cu tonul cel mai nevinovat, n-ați părăsit niciodată "Capătul lumii"?

– Acum două luni eram la Londra, răspunse el aranjând lucrurile în spatele mașinii. În plus, mă duc cu regularitate la Sydney.

Este normal, se gândi Fiona. Acolo a întâlnit-o pe Fenella. Și acolo s-a născut William.

– Plecăm, toată lumea la bord!

Mașina porni din nou la drum sub soarele fierbinte care ardea întinderile de iarbă brună. Apărură niște coline și drumul începu să urce ușor.

– Este acolo, zise deodată australianul.

Dar Fiona nu distingea nimic... Doar pământ de culoarea biscuitului ars cât vedea cu ochii. Bill adormise.

În cursul după-amiezii, făcură o haltă la un motel izolat. Steven Manning comandă două limonade și ceva pentru el "cu un guler mare alb".

– Nu văd gulerul, zise Bill frecându-se la ochi.

Bărbatul cu sombrero îi mângâie părul zâmbind. Copilul îl lăsă s-o facă.

Își reluară drumul. Soarele nu mai era atât de cald. Un vânt ușor mătura câmpia.

– Nopțile sunt reci pe aici. O să-ți placă bucătăria, domnișoară. Mașina de gătit încălzește încăperea mai bine decât încălzirea centrală.

– Aveți electricitate?

– Da. Avem propriul nostru generator. A trecut timpul lămpilor cu petrol. Iată-ne ajunși la "Sticla de gin", miss Smith. Este orașul cel mai apropiat de noi.

Fiona nu văzu decât o stradă plină de praf și pustie, un unic magazin și niște capre care păsteau o iarbă rară.

– Resursele fiind evident insuficiente aici, mergem de preferință la Minta. Ce vă amuză? adăugă el privind în oglinda retrovizoare. Numele orășelului?

La ideea de a căuta de lucru într-un oraș botezat cu acest nume ciudat și de a trece neobservată în mijlocul unei mulțimi inexistente, toate acestea din dragoste pentru Bill, Fiona nu se

putuse împiedica să zâmbească.

Revenindu-și rapid, remarcă:

– Ah, văd un portal.

– Este al nostru. Mai avem vreo treizeci de kilometri.

– Treizeci de kilometri! V...reți să ...spuneți...?

– Avem noroc, drumul acesta duce până la casă.

Fiona se gândi la mătușa Jessie stropind cei câțiva metri pătrați ai grădinii lor din Heatherfell. Se gândi la micul kilometru care despărțea casa lor de Maubuisson...

Bill se ridicase în genunchi pe scaunul lui și privea totul cu mare curiozitate.

– Am văzut ceva! exclamă el deodată. Poate este un cangur?

– Nu. Mai curând un porc sălbatic. Sunt destui pe aici.

– Aud un zgomot ciudat...

– Negustorii ambulanți sunt aici pentru douăzeci și patru de ore. Seara, pun în funcțiune vechiul lor fonograf sau cântă la acordeon, spre marea bucurie a muncitorilor noștri aborigeni.

– Ah, aveți aborigeni aici? se interesă Fiona.

– Da, avem vreo trezeci la fermă. Vei avea de altfel câțiva sub ordinele dumitale, domnișoară.

– Ei... știu să gătească?

– Nu tocmai, răspunse el cu o grimasă elocventă. Ah, iată-ne ajunși...

Se făcuse aproape noapte. Niște becuri pe stâlpi luminau un țarc cu animale, o moară, o casă de lemn cu două etaje, construită pe piloni.

– Bucătăria este la dreapta intrării. Dar vrei fără îndoială să-ți vezi mai întâi camera. Având în vedere vârsta lui, m-am gândit că este preferabil să-l pun pe băiat lângă dumneata.

Bill se posomorî vizibil.

Un aborigen cu păr negru și drept, cu nas turtit, scoase valizele din portbagaj și urcă în fața lor cele câteva trepte destul de înalte ale peronului. Fiona atinse în trecere un vas cu flori. Steven Manning o urma. Îl cocoțase pe Bill pe un umăr și micuțul nu protestase, ceea ce era de-a dreptul stupefiant.

– Este cam răcoare seara asta, zise stăpânul casei.

Răcoare! era aproape la fel de cald ca în plină lună august în Marea Britanie.

Camera ei fu o surpriză pentru Fiona. Pentru o casă care părea oarecum misogină, se simțea totuși acolo mâna unei femei. Cea a Fenellei? Sora ei mersese oare în nord fără să le-o spună? Nu, era imposibil. Fenella n-ar fi ales niciodată acest pat frumos din mahom masiv, această splendidă dar demodată cuvertură croșetată, aceste fețe de pernă garnisite cu dantelă. Dar atunci, cine dormise în această frumoasă cameră puțin cam demodată?

Cu ochii pe jumătate închiși, Steven Manning o urmărea atent pe tânăra fată.

– Ei bine? întrebă el în sfârșit.

– Este adorabilă. Cine a...? Oh, iertați-mi indiscreția, spuse ea roșind.

– Nu este nicio indiscreție. A fost camera părinților mei și, înaintea lor, a bunicilor mei.

– Bunicii dumneavoastră trebuie să fi fost printre primii imigranți?

– În orice caz, primii pionieri care s-au stabilit în nord. Se sprijinise de piciorul patului. Mâinile lui mari bronzate erau aproape la fel de întunecate ca lemnul de mahon.

– Mi-am imaginat-o întotdeauna pe bunica mea, tânără

căsătorită, încercând să facă din "Capătul lumii" un cămin asemănător celor din puritana Anglie a vremii ei.

Izbucniră în râs. Dacă cel puțin bărbatul acesta n-ar fi fost soțul Fenellei... Dacă cel puțin n-ar fi fost tatăl lui...

– Pe copil l-am pus aici , alături de dumneata.

Camera lui Bill era mai mică decât cea a Fionei, dar de două ori mai mare decât cămărușele căsuței lor.

– A servit cu siguranță întotdeauna drept cameră de copil? întrebă Fiona.

– Da. La fiecare naștere, cel mare pleca în altă parte a casei, lăsând locul nou– venitului.

– Vi s-a întâmplat și dumnevoastră? întrebă ea ținându-și respirația.

La urma urmei, poate bărbatul acesta nu fusese soțul Fenellei, ci doar cumnatul ei... Dar nu, era o prostie. Nu putea fi decât un Steven Manning...

– Nu, răspunse australianul. Am fost fiu unic.

Urmă o tăcere puțin jenantă. Fiona nu mai știa ce să spună.

– Vrei să vezi parterul? întrebă în fine Steven Manning. Nu este o obligație, să știi. Va fi timp mâine. Dacă ești obosită...

– Oh da, călătoria mi s-a părut lungă.

Și mai ales, nu era grăbită să vadă bucătăria. Bucătăria "ei".

– Ei bine, atunci, culcă-te. Baia este la capătul culoarului. Câteva zile, nu vei fi ocupată peste măsură. Păstorii sunt plecați cu vitele.

– Înțeleg, zise Fiona cu dezinvoltură.

În realitate, se întreba ce diferență va aduce prezența acestora. Va trebui oare...

– Bine, zise Steve Manning. Noapte bună. Pe mâine.

Bill își trecea privirea peste cameră fără să manifeste vreun

interes. Ca de obicei.

– Vrei să-ți împing patul la perete? Este mai mare ca cel de acasă.

– E-n ordine, mismif. Noapte bună. Pe mâine.

Simțindu-se concediată, Fiona se întoarse în camera ei. Dar nu era liniștită. Nu era oare o intrusă? Avea dreptul să treacă drept altcineva? La urma urmei, dacă Steven Manning refuzase o însoțitoare pentru Bill, avea fără îndoială motivele lui... și acestea trebuia din păcate să dureze din vremea căsătoriei lui...

Se dezbrăcă. Nu era târziu. Se înnopta repede în această regiune tropicală. Se apropie de fereastra deschisă. Nu departe de casă, zări un foc mare care strălucea în noaptea întunecată. Se auzeau râsete, muzică. Negustorii ambulanți trebuia fără îndoială să-și laude marfa în fața unor posibili cumpărători.

Fiona respira cu încântare aerul călduț și ușor parfumat de mirosurile unor plante necunoscute. Cerul era catifelat, imens, presărat cu stele.

Treptat, focul de tabără se reduse la o grămăjoară de jar. Acordeonul tăcu. Una câte una, luminile se stinseră.

Sprijinită de rama ferestrei, Fiona continua să reflecteze. Subterfugiul acesta n-o să dureze. Ea era infirmieră, nu bucătăreasă. Bill nu-i va pune nicio problemă. Această mică ființă închisă în sine și indiferentă la tot ce o înconjura n-o va trăda niciodată. În schimb, unei infirmiere care știe să gătească poate nu i-ar fi fost greu să se reconvertească... dar uneia care nu știe să gătească?

Va trebui, își spuse ea hotărâtă. În definitiv, pregăteam platouri la spital. Da, dar trebuia să recunoască... nu erau decât ouă fierte și compoturi de fructe. Acesta să fi fost oare meniul obișnuit al păstorilor?

Se îndreptă spre sala de baie. Cada era imensă, destul de

asemănătoare cu cele de la spital. Apa era caldă. Fiona se lăsă să plutească mult timp în ea. Când ieși, totul era stins în jurul casei tăcute.

După ce aruncă o privire în camera lui Bill, care dormea profund, se duse la culcare. Cu toate că era obosită, somnul o ocolea. De fiecare dată când simțea că alunecă în uitare, un enorm monstru negru părea să apară din întuneric ca o sfidare. După un timp, își dădu seama că obiectul semăna cu o mașină de gătit. Într-adevăr, Steven Manning îi vorbise de o mare mașină de gătit care-i va ține loc de încălzire centrală.

Care era oare măsura acestei mașini de gătit? Și cum funcționa? Trecu o oră și Fiona încă nu dormea. Dacă voia să nu petreacă o noapte albă, trebuia neapărat să coboare și să arunce o privire acelei mașinării.

Se ridică din pat, îmbrăcă un capot și, înarmată cu o lanternă pe care o adusese cu ea, plecă în cercetare în picioarele goale, ca să nu facă zgomot. Culoarul. Scara. Vestibulul. Acum, bucătăria... Ce spusese oare Steve Manning: la dreapta sau la stânga? Fără să facă zgomot, deschise ușa din stânga. Simțind sub picioare un fel de ciment, aprinse repede lanterna și zări o frumoasă pardoseală verde strălucitoare, mobile din răchită, un palmier într-un vas. Nu, nu era aici.

Răsucindu-se pe călcâie, intră în bucătărie. Acum, unde era acea faimoasă mașină de gătit? Îndreptă fasciculul de lumină în toate direcțiile și, de emoție, fu cât pe ce să lase totul baltă. Monstrul de oțel care o împiedicase să adoarmă era acolo și ocupa o latură întreagă a încăperii. Nicio asemănare cu micul aparat cu petrol de care se folosea mătușa Jessie iarna. Se trăgea de o manetă, împingeai alta, și totul mergea de la sine...

Deodată, Fiona auzi pași în vestibul. Era prea târziu să fugă. Nu avu timp decât să se ascundă într-un dulap enorm de provizii, a cărui ușă rămăsese întredeschisă.

Se aprinse lumina.

– Cine este acolo? se auzi vocea lui Steve Manning.

Rațiunea ar fi vrut ca Fiona să iasă din ascunzătoarea ei și să admită că cedase unei curiozități foarte firești. Dar ea era împietrită.

– Bine, bine, Kitty, înțeleg că nu vrei să te arăți. Pariez că ești din nou pe cale să furi zahăr. Ei bine, ți se va reține costul lui din salariu.

Lumina se stinse. Pașii se îndepărtară. Fiona așteptă încă zece minute bune înainte de a îndrăzni să iasă și să urce în camera ei.

Acea blestemată mașină de gătit era mai mare decât patul ei. Se putea frige o oaie întreagă acolo, sau mai curând un bou, fiind o regiune de creșterea bovinelor.

Mâine, dacă nu voia să-l abandoneze pe William, va trebui să înfrunte monstrul acela. Nu-și putu reține o lacrimă, deoarece copilul acesta descurajant o va privi probabil plecând fără să manifeste cea mai mică tristețe. "Mismif"era cea mai mică grijă a lui...

Capitolul 4

Oboseala o doborâse în cele din urmă pe Fiona. Se prăbușise într-un somn adânc.

– Hei, don'șoară, făcu o voce din spatele plasei de țânțari. Don'șoară, vă treziți? Aici este Kitty.

Fiona deschise un ochi.

– Ați dormit mult, don'șoară. Șeful m-a trimis cu o ceașcă de ceai.

– Domnul Manning? exclamă Fiona sărind din pat.

– Nu, Roger răspunse Kitty zâmbind, evident încântată că o prinsese pe noua bucătăreasă pe picior greșit. Domnul Manning a plecat la răsăritul soarelui.

Întindea Fionei o ceașcă de ceai care dăduse pe-afară și transformase micii biscuiți puși pe farfurioară într-o magmă dezgustătoare.

– Cine este Roger, Kitty? întrebă Fiona înghițind ceaiul abia călduț.

– Contabilul, don'șoară. El a gătit până la venirea dumneavoastră.

Și Bill? Încă mai dormea? Probabil. Ieri seară, era mort de oboseală...

Își îmbrăcă repede capotul matlasat imprimat cu floricele și cu o dublură de un roșu-aprins. Kitty făcu ochi mari, plini de invidie.

Imediat ce voi face economii, hotărî Fiona, îmi voi cumpăra ceva mai ușor din bumbac și i-l voi da. La urma urmei, este vina mea dacă am cheltuit mult săptămâna asta.

– Micuțul a plecat de mult, spuse Kitty când o văzu îndreptându-se spre camera lui Bill.

– Cu domnul Manning?

– Nu, cu ceilalți copii.

– Care copii?

– Gary, Dougie, Harold, Billy, Bobby, Paulie, Charlie și Trevor, debită Kitty foarte rapid.

– Aici nu sunt fete?

– N-a vrut să meargă cu ele.

– Sunt multe?

– Oh, da!

Și Kitty își reîncepu litania:

– Merlie, Dottie, Gloria, Dawnie, Eliz...

– Ajunge deocamdată, zise Fiona. Îi voi cunoaște imediat. Ai cui sunt?

– Ai noștri, declară Kitty cu mândrie.

– Ai voștri?

– Ai mei, ai lui Ludy, ai lui Mary, ai lui Ruby, ai lui Dolly și ai lui Rosie. Eu am șapte, Ludy are...

– Minunat, zise Fiona, puțin depășită. Acum, o să mă îmbrac. Poți duce asta jos, adăugă ea întinzându-i ceașca lui Kitty.

– Da, don'șoară.

Kitty părea decepționată că fusese întreruptă în mijlocul tiradei sale. Dar, bine educată, se îndepărtă fără să protesteze. Imediat ce dispăru, Fiona se îmbrăcă în grabă.

Dar unde era oare William? În această regiune îndepărtată erau crocodili, șerpi, porci sălbatici... și apoi, negustori ambulanți... poate printre oamenii aceia sunt și hoți de copii, nu se știe niciodată.

În neliniștea ei, coborî scara în mare grabă și se trezi în brațele unui tânăr înalt și blond. Semăna atât de bine cu Graham, încât timp se cinci secunde îl privi fără să reacționeze. Apoi, văzând că avea tenul mai închis la culoare și că era mai slab decât logodnicul ei, se desprinse cu o scuză confuză.

– Sunt foarte decepționat, zise tânărul cu un surâs larg. Credeam că te-ai aruncat de bunăvoie în brațele mele.

– Îl căutam pe B... copilul. Eu... mă simt puțin răspunzătoare de el.

Bărbatul ridică sprâncenele, cu un aer uimit.

– Dormeam în camera de alături, îndrugă ea în loc de explicație, și... fără voia mea, m-am trezit târziu.

– Da, ai dormit, nu glumă. Trebuie să fi fost frântă de oboseală, biată micuță. Eu am trimis-o pe Kitty să te trezească și să-ți aducă o ceașcă de ceai. Nu știu în ce stare a ajuns la etaj...

Fiona tuși, fără să spună nimic.

– Înțeleg, zise Roger râzând... Urmează-mă, am să-ți fac un ceai acceptabil.

– Dar... băiatul... îndrăzni Fiona.

– Se joacă împreună cu puștii ceilalți. Probabil că tocmai rontăie coji de pepene verde. Le place la nebunie.

– Coji de pepene verde?

– Nu vor muri din asta, zise bărbatul zâmbind.

La urma urmei, Fiona nu era atât de exagerată încât să sterilizeze totul! Și dacă Bill, care într-un an nu-și făcuse un singur prieten la Heatherfell, găsea unul aici în douăzeci și patru de ore, nu era mai important decât că rodea coji de pepene verde?

Roger o conduse în bucătărie. Doamne, ce fericită ar fi fost dacă era o bucătăreasă adevărată! Această enormă mașină de gătit, dulapurile imense, masa mare din centrul încăperii, nu erau oare visul oricărui maestru bucătar? Dar Fiona n-avea nimic de-a face cu un maestru bucătar. Mașina de gătit o îngrozea. Dulapurile pline de instrumente grosolane îi dădeau amețeli. Și această masă excesiv de mare lăsa să se înțeleagă că va trebui să pregătească mese pentru un regiment.

Bărbatul ridică o oală mare și turnă apă într-un ceainic. Avea pe buze un surâs reconfortant.

– Numele meu este Roger Plint. Sunt contabilul fermei. Până acum, am dat o mână de ajutor la bucătărie. Dar nu valorez mare lucru.

Fiona fu cât pe ce să-i mărturisească faptul că la fel era și ea. Dar nu îndrăzni.

– Ia loc, o invită Roger oferindu-i un scaun. Nu mi-ai spus numele.

– Dar îl știi!

– Doar nu crezi că ți se va spune "miss Smith" toată ziua!

Evident, își zise Fiona, în locul acesta izolat, ar fi ridicol. Esențialul rămânea totuși ca William să continue să-i spună "mismif".

Dar cu acest Roger, era altceva. Avea cam vârsta ei. Era simpatic. Își va face cu siguranță un prieten.

– Mă numesc Fiona, Roger.

– Scoțiană, s-ar spune?

– Da.

El îi strânse viguros mâna.

– Suntem aproape compatrioți. Am un bunic scoțian. Presupun că vom avea dreptul la "haggis", mâncarea voastră națională, care din câte știu este burtă de oaie umplută cu măruntaiele animalului.

– Hm...

El o privi cu oarecare neliniște.

– Știi totuși să faci clătite cu mălai?

– Eu... începu ea.

Simțind că poate avea încredere în Roger, continuă:

– La drept vorbind, cunoștințele mele culinare sunt destul de limitate.

– Ei bine, putem să ne dăm mâna, zise Roger râzând. Când lucram la Sydney, nu străluceam.

– Ah, da?

– Îmi câștigam existența bineînțeles, dar eram un mic funcționar fără viitor. Aici, am responsabilități, cel puțin în domeniul meu. Steve se ocupă de restul.

– Vorbește-mi despre el.

– Steve? Este un om remarcabil. În ciuda dificultăților momentului, administrează admirabil această fermă.

– Ce dificultăți?

– Am traversat o perioadă frământată. Abia în 1965 au obținut aborigenii salarii egale cu albii.

– Este un lucru bun, nu?

– Cu siguranță, dar ei sunt încă departe de a fi evoluat. Transformările n-au loc peste noapte, să știi. Salarii mai mari, asta-

i bine. Dar mai trebuie ca munca depusă să corespundă acestui salariu... Aborigenii sunt în general muncitori buni. Când însă se face simțită chemarea câmpiei, nu-i mai poți ține. Vin să te vadă într-o bună dimineață: "Patroane, trebuie să plec să mă plimb"... Dispar astfel săptămâni întregi, chiar luni. Și apoi, revin pe neașteptate, flămânzi și fără un ban.

Roger se opri să-și aprindă o țigară.

– Este o țară ciudată. Toleranța face legea. "Trebuie să-i dai fiecăruia șansa lui", este dictonul pe care-l vei auzi foarte des și pe care guvernul nostru laburist se străduiește să-l pună în aplicare.

– Nu știam toate astea, recunoscu Fiona. Ce faceți aici, la "Capătul lumii"?

– Creștem vite.

– Asta-i tot?

– Da.

– Nici grâu? Nici fructe? Nici păsări? Nici oi?

– Nu, numai vite.

– Este destul?

– E de-ajuns să arunci o privire în registrele mele de conturi.

– Nu mi-aș permite.

– Patronul nu va avea nimic împotrivă. El știe că trebuie să facă beneficii mari în anii buni, pentru a compensa anii cu probleme.

– Sunt multe?

– Seceta, inundațiile, focul... Nimic nu te scutește. Într-o zi, ieși și vezi un covor de iarbă acoperit cu mii de flori. A doua zi, pământul este uscat, crăpat tot, iar animalele mor de sete.În altă zi, furtuni asurzitoare dau naștere unor lacuri imense. A doua zi, pământul este dur precum cărămida, întretăiat de albii de râu secate complet. Acesta este nordul. Asta te sperie?

– Nu la fel de mult ca acest monstru cu care trebuie să mă acomodez, zise ea arătând mașina de gătit.

– Vino, am să-ți explic cum funcționează.

Fiona asculta cu atenție. La prima vedere, era complicat.

– Nu-ți face griji, o liniști contabilul. Nu sunt foarte ocupat deocamdată, și biroul meu este foarte aproape. Tu vei pregăti mâncarea, iar eu îți voi arăta pe care plită sau în care cuptor s-o pui.

– Ce fel de mâncare?

– Din carne de vită, evident. La o fermă de creșterea vitelor, nu este altceva.

– Și laptele?

– Ai lapte praf și la cutie. Și praf de ouă. Legumele sunt întotdeauna conservate, numai dacă nu vei reuși să-l convingi pe grădinar să facă mai multe! Cât despre pâine, se face aici, bineînțeles. Cred că știi să faci pâine?

– Hm, adică...

– Am eu o rețetă. Vei învăța repede. Și apoi, când păstorii sunt aici, nu refuză clătitele cu mălai și prăjiturile. Le place în special cea numită baba.

– Baba? repetă Fiona, descurajată.

– Prăjitură cu rom și stafide. Când se întorc cu vitele, păstorii apreciază dulciurile, și mai ales schimbarea. Este normal. Apropo, ultimul bucătar era un as în servirea cărnii de vită conservată la toate mesele.

– Ah?

– Suntem resemnați să mâncăm carne de vită în fiecare zi lăsată de Dumnezeu. Dar "maimuță" șapte zile din șapte, este într-devăr cam monoton.

– Maimuță? întrebă Fiona, îngrozită.

– Așa este numită pe aici carnea de vită conservată.

– Dar eu intenționez să servesc carne proaspătă de vită din când în când.

– Dacă se taie una, da...

– Cine o taie?

– Un aborigen numit Bert.

– Dar cum poate bucătăreasa să varieze carnea de vită în conservă?

– Haide, e simplu. Colțunași, crochete, tocătură Parmentier, mâncăruri cu sos. Sunt douăzeci de moduri de preparare a cărnii de vită conservată.

Fiona nu răspunse. Se gândea cu nostalgie la ouăle fierte pe care le prepara pentru bolnavii ei, la Dunbank. Dar cum să facă ouă fierte din praf de ouă?

Din fericire, acest dialog delicat fu întrerupt de țipete ascuțite.

– Ce s-a mai întâmplat? strigă Roger în vestibul. Mary, Kitty, Ruby, Dolly, Ludy, încercați să vă potoliți liota de copii! Trebuie să se audă până la Darwin!

Dar țipetele continuară și mai tare. Mamele sfârșiră prin a apărea din toate colțurile casei, unde se considera că lucrează, și începură să țipe și ele în cor.

– Ce naiba... ? mormăi Roger ieșind din casă ca un bolid.

Fiona îl urmă.

Era prima dată când vedea peisajul la lumina zilei. În fața ei se întindea cât vedea cu ochii o câmpie acoperită cu o iarbă cenușie care se legăna sub o briză ușoară. O lagună sclipea sub soarele strălucitor.

– Priviți, don'șoară, gemu una dintre femei, este plin de pete roșii. Are cu siguranță variolă.

Fiona privi copilul de aproape. Avea fața acoperită de bubulițe. Dar nu părea foarte bolnav.

– La prima vedere, este o formă ușoară de scarlatină. N-aveți de ce să vă pierdeți capul, nici să scoateți asemenea urlete.

Avu totuși un șoc văzând șirul de copii care prezentau toți aceleași simptone. Niciunul nu scăpase. Nici chiar Bill. Cum putuse să se contamineze atât de repede? De obicei, incubația dura de la două la șase zile.

– Este o epidemie în nord, zise Roger retrăgându-se prudent. Eu... nu știu dacă am avut-o.

– În cazul acesta stai deoparte, îl sfătui Fiona. Eu sunt imunizată. Și știu ce trebuie să fac. Ascultați-mă bine, mamelor. Erupția va coborî de la cap spre picioare. Vor avea interiorul gurii albicios. Trebuie...

Se întrerupse. Cum putea să spună acestor femei primitive: camere la 18 grade Celsius, dietă lichidă, izolare și dezinfecție rinofaringiană? Ce putea face cu o temperatură apropiată de 26 de grade și doar cu lapte praf?

Redevenind stăpână pe sine, declară cu autoritate:

– Veniți toate cu mine. Vom pregăti o sală pentru copii. O să vă arăt cum să-i îngrijiți. Bun, Ludy...

– Eu sunt Dolly.

– Bun, Dolly, nu trebuie să-ți ieși din fire! Nu se moare din scarlatină. Urmați-mă.

Le precedă în casă. Scurta ei trecere prin salon noaptea trecută îi permisese să constate că această încăpere, datorită pardoselii din dale de piatră, era mai răcoroasă decât celelalte.

– Aduceți paturile aici. Vom face un dormitor comun.

– Fiona, zise Roger șovăitor, cred...

– Ai încredere în mine, replică Fiona cu siguranță, știu ce am de făcut.

– Da, dar...

– Dacă mai întârzii pe-aici, te vei trezi în mai puțin de două ore cu o erupție, și...

Roger se răsuci imediat pe călcâie.

– Îmi pare rău, îi aruncă Fiona peste umăr. Având în vedere circumstanțele, mă tem că vei fi obligat să te întorci la mașina de gătit.

Nu era nemulțumită să predea, provizoriu cel puțin, șorțul de bucătăreasă.

În fața acestei epidemii, se simțea în elementul ei. Mergea de la un pat la altul, luând pulsul lui Merlie, îndepărtând părul de pe fruntea transpirată a lui Trevor, examinând limba încărcată a lui Harold.

Mamele o secondară cu entuziasm. Pentru ele, să instaleze paturile odraslelor lor în salonul patronului era absolut năucitor. Fiona, dinspre partea ei, găsea asta foarte firesc.

Copiii fură culcați foarte repede și convinși să stea liniștiți. La cererea Fionei, Kitty făcu atunci prezentările.

– Ea este Ludy. Este căsătorită cu Ben. El este cel care repară gardurile. Și sunt kilometri, aici. Ei au patru copii: acesta, acela... și cei doi de acolo...

Culoarea pielii acestor aborigeni mergea de la cafeniu-deschis la brun aproape negru, trecând prin toate nuanțele turtei dulci. Toți aveau ochi mari frumoși, cu privire caldă.

– Acum, ascultați-mă cu atenție, zise Fiona.

Mamele se adunară în jurul ei.

– Scarlatina este o boală foarte contagioasă.

Roger, care supraveghea scena din pragul ușii, dispăru imediat.

– Ea se ia prin contact direct, continuă infirmiera. Primul o dă celorlalți.

– Charlie al tău a început...

– Nu, Trevor al tău!

– Nu, a...

– Tăcere! interveni Fiona cu o voce puternică. Important este să știți să vă îngrijiți copiii. În cazul acesta deosebit, nasurile lor trebuie să fie foarte curate.

Cu ardoarea unei neofite, Kitty luă un colț al șorțului ei.

– Nu, zise Fiona, nu așa. Trebuie cârpe de șifon care au fost fierte. Veți face din ele mici tampoane pe care le îmbibați în ulei. Nasurile acestea care curg sunt foarte sensibile.

Plecă la bucătărie, unde remarcase cârpe curate, urcă în camera ei pentru a căuta o pereche de foarfece, coborî și tăie cârpele în mici pătrate.

Kitty, desigur plină de bunăvoință, începu să curețe nasul lui Gary al ei, care scoase țipete furioase.

– Cu blândețe. Nasurile lor sunt sensibile, vă repet. Ai pus-o în ulei, Kitty, ești sigură?

– N-avem ulei, don'șoară. N-avem decât untură de vită.

Vasul făcuse deja turul mamelor.

– Mă întreb dacă este filtrată? zise Fiona cu voce tare.

– După părerea mea, nu, zise Roger care, neputând să reziste curiozității, își făcuse din nou apariția. Dar nu te neliniști. Copiii ăștia au scăpat de tot felul de mușcături, zgârieturi, arsuri și diverse intoxicații, când n-au fost salvați de la înec! Așadar, să știi că puțină untură de vită nu riscă să-i omoare.

– Hei, Mary, ce faci? exclamă Fiona.

În loc să curețe nasul fiicei sale cu grăsime, aborigena tocmai luase o înghițitură zdravănă.

– Hmm, este bună, don'șoară...!

– Da, dar...

Cu coada ochiului, Fiona zări patul lui Bill, pe care nu-l observase până atunci.

– Vino, William, am să te îngrijesc sus.

Vedea de aici figura lui Steven Manning regăsindu-i fiul culcat în mijlocul copiilor muncitorilor lui.

– Nu merg! zise William pe un ton încăpățânat. Rămân cu ei.

– Asta nu-i poate face rău, interveni Roger cu jumătate de voce, nu mai mult decât coaja de pepene verde.

– Da, dar ce va spune domnul Manning?

– Oh, făcu Roger, la punctul unde suntem!

– Ce vrei să spui?

– Ai transformat salonul lui în sală de spital. Sau poate n-ai remarcat?

– Am remarcat numai că aici este mai răcoare decât în restul casei.

În timp ce vorbea, contempla această mare încăpere mobilată simplu, dar cu mult gust.

– Aici își primește vizitatorii, continuă Roger pe un ton sumbru. Pastori, membri ai parlamentului. O dată chiar, înainte de venirea mea, a primit un membru al familiei regale.

Fiona privea gânditoare un tablou mare reprezentând o femeie cu o figură armonioasă, plină de farmec și de bunătate.

– Este mama lui? îl întrebă ea pe Roger.

– Da.

– Atunci, totul va fi bine, zise ea zâmbind cu încredere

portretului.

În ziua aceea, Fiona nu avu nicio clipă de răgaz. Faptul că erau în pat nu însemna că micii drăcușori se transformau automat în îngerași! Dimpotrivă! Degeaba le cerea mamelor lor să-și distreze micuții, jocurile se terminau adeseori cu certuri violente.

– Lasă-i să se bată, o sfătui cu înțelepciune Roger. Vor dormi mai bine la noapte. Cât timp va dura povestea asta?

– Este vorba numai de o formă ușoară de scarlatină, admise Fiona.

– Crezi că ar putea ieși mâine?

– De unde să iasă?

– De aici. Nu cred că...

– Roger, îl întreru pse tânăra fată, vrei să le prepari lapte? Trebuie să-i hrănim puțin.

– N-o să le placă. Le place sosul de tomate și...

– Coaja de pepene verde, știu! Foarte bine, o să mă duc să-l prepar eu însămi, adăugă ea îndreptându-se spre bucătărie.

Roger o ajunse foarte repede.

– Lasă-mă pe mine . Am mai multă putere să mânuiesc telul.

După-amiază, își făcură apariția unul dintre negustorii ambulanți și soția lui, sub pretextul să afle vești despre copii.

În realitate, era evident că pentru a obține noi comenzi.

Fiona îi întrebă dacă nu se temeau de molipsire. Ei răspunseră "nu" fără să ezite o secundă, astfel că infirmiera bănui că aduseseră ei înșiși microbii în baloturile lor.

Femeile se îngrămădiră în jurul negustorilor ambulanți care-și expuseseră comorile în vestibul. Din când în când, una dintre ele se ducea să-l implore pe Roger să-i acorde un avans din salariu.

– Fii atentă, Ludy, nu mai rămâne decât un dolar în contul tău.

– Îmi trebuie cu orice preț acești pantaloni scurți de culoare roz și această panglică roșie.

Roger nota cu grijă aceste avansuri în registrul lui.

– Trebuie neapărat să le dăm simțul responsabilității, îi șopti el Fionei. Steve ține mult la asta. Gândește-te că toți acești aborigeni erau încă teribil de subdezvoltați acum un an. Steve este un partizan hotărât al integrării. El obține rezultate bune cu bărbații. Cu femeile, este mai greu. Ah, dacă ar putea să se căsătorească... și cu o femeie care să știe să-l secondeze... Este mult pentru o brățară, Rosie, gândește-te bine...

– Ele cumpără în același timp puțin vis... murmură Fiona.

– Vrei și tu un avans, pentru a putea să cumperi puțin vis? propuse Roger.

– Oh nu, exclamă tânăra fată, eu n-am nevoie de nimic!

– Vei vedea, prezise contabilul, data viitoare, această marfă de proastă calitate o să ți se pară culmea eleganței.

– Negustorii aceștia ambulanți trec des pe aici?

– Depinde. Pot fi întârziați de inundații. În momentul curselor, fac întotdeauna în așa fel încât să se afle la fața locului. Este pentru ei un prilej de afaceri bune. Între vizitele lor, trece un negustor ambulant indian sau altul afgan. Uneori, avem chiar și cinema. Filme de cow-boy cu multe urmăriri călare și împușcături. Le place la nebunie.

– Aveți o sală?

– O sală? La ce bun? Cinematograful în aer liber, sub cerul înstelat, este minunat. Chiar un film vechi reprezintă o distracție de calitate pentru oameni lipsiți de așa ceva de-a lungul anului... Fii atentă, Mary, nu-ți va mai rămâne aproape nimic de primit sâmbătă.

– N-are importanță, replică aceasta. Risipise cu veselie salariul

săptămânal pe flori artificiale pe care și le împletea în părul ei creț.

În cele din urmă negustorii ambulanți plecară după ce luaseră comenzi extravagante pentru următoarea lor trecere: jupon cu volane roz, ciorapi sclipitori de mătase, brățări, coliere, cordoane, chiar o minijupă...

Roger dispăru în bucătărie. Copiii dormeau. Fiona adună personalul feminin în jurul ei și o invită pe Kitty să-i precizeze funcția fiecăreia. Dollie, Bessie și Mattie erau ajutoare la bucătărie. Mary, Lucy și Ludy se ocupau de curățenie. Celelalte erau însărcinate cu spălatul, călcatul și cu diverse mici treburi.

Tânăra fată văzu imediat că va fi extrem de preferabil să organizeze un cămin de zi pentru toți acești micuți sub supravegherea celor mai răsăriți și mai descurcăreți dintre ei. Fără acești prichindei agățați de fustele mamelor lor, munca va fi mai ușoară și mai bine făcută.

Pentru prânz, Roger pregătise crochete din carne de vită.

– Este un exemplu de ce se poate face din carnea de vită conservată, îi explică el Fionei.

– Admir faptul că ai găsit timp să gătești în mijlocul socotelilor tale, se extazie tânăra fată. Dă-mi rețeta, adăugă ea scoțând un carnețel din buzunar.

– Tai carnea mărunt... da, avem mașină de tocat electrică... Apoi adaugi ingredientele obișnuite...

– Ce înțelegi prin ingrediente obișnuite? insistă Fiona.

– Ei bine, zise Roger, flatat, ceapă tăiată în felii subțiri, sare, piper, ouă. Faci perișoare pe care le dai prin făină, apoi prin pesmet înainte de a le arunca în vasul de prăjit.

Copiii se treziră într-o dispoziție morocănoasă, plângându-se de dureri în gât și de cap. Fără a fi cu adevărat bolnavi, nu erau în

apele lor. În lipsa antibioticelor, Fiona se străduia să le scadă temperatura ștergând micile corpuri transpirate.

Ajunsese la al șaptelea bolnav când reveniră păstorii. Absorbită de treaba ei, nu remarcă brusca agitație din curte.

– La naiba! exclamă deodată cineva în spatele ei.

Era Steve Manning, care intrase în confortabilul lui salon cu gândul să se destindă după o zi grea. Și ce găsea? Douăzeci și cinci de paturi din care ieșeau douăzeci și patru de capete brune și un cap blond. Lângă unul din ele era îngenuncheată o tânără blondă... miss Smith... noua bucătăreasă.

Ridicând ochii, Fiona îl văzu pe australian privind-o chiorâș.

– Doamne Dumnezeule, ce se întâmplă? Puștii ăștia au niște fețe ciudate.

– Scarlatină, răspunse laconic Fiona.

Văzând aerul amenințător al stăpânului locului, adăugă imediat:

– Este... este o febră eruptivă caracterizată prin apariția rapidă a unei erupții roșii urmată de cojirea pielii după câteva zile... în fine, cel puțin după câte știu...

– Se pare că știi destule despre asta, zise el ironic, răsucindu-și o țigară.

– Să știți că fiind în contact cu copii, ajungi să cunoști multe lucruri...

– Nu sunt copii la "Pădurea spânzuratului", replică Steve Manning.

– N-am pretins că am învățat asta la "Pădurea spânzuratului"...

– În orice caz, reluă el, ultima dată când am fost acolo, nu erau.

– E mult timp de atunci, domnule?

– Doi sau trei ani.

Fiona își înăbuși un oftat de ușurare.

– Timpul trece, murmură ea pe un ton sentențios.

– Cât timp vor rămâne acești copii aici?

– Este cu siguranță vorba de o formă ușoară a bolii. După viteza cu care se răspândește erupția pe restul corpului, aș spune... hm... până la sfârșitul săptămânii.

– Până la... Doamne sfinte! Vreau să plece chiar astăzi!

– Inclusiv...?

Se opri la timp.

– Și băiatul?

– Care băiat? Sunt aici o duzină, dacă nu mă înșel.

– Vreau să spun acesta, blondul...

– Și de ce ar avea dreptul la un tratament de favoare, domnișoară? întrebă Steven Manning pe un ton sever. Aici la noi, nu facem discriminări. Fiona își mușcă buzele fără să răspundă. La urma urmei, dacă bărbatul acesta nu voia să-și recunoască paternitatea, n-o să-i arunce asta în față.

– Aștept curând niște delegați. Unde vrei să-i primesc? Poate nu ți-ai dat seama că această încăpere este un salon?

– Am fost impresionată doar de răcoarea ei relativă, mărturisi Fiona. Este un lucru important, în caz de boală contagioasă. Și apoi, verdele tapiseriilor și al perdelelor este foarte odihnitor pentru ochii iritați. În fine... hm... asta am auzit spunându-se.

– Pentru o bucătăreasă, zise el cu răceală, mi se pare că ai multe cunoștințe medicale. Ce vrei să fac cu vizitatorii mei?

– Doar n-o să dați copiii afară!

– Mă iei drept un monstru de cruzime? Nu, nu-i voi trimite acasă la ei în starea asta. Dar cum ți-a venit ideea să-i instalezi aici fără permisiune?

– Am simțit că mama dumneavoastră îmi permitea, îndrăzni

Fiona.

Australianul ridică ochii spre figura blândă care zâmbea din rama ei aurită.

– Da, asta ar fi făcut fără îndoială și ea, zise el clătinând din cap cu nostalgie. Dar lui Roger ar fi trebuit totuși să-i vină ideea să cheme avionul sanitar, medicul de teren sau pe miss Macdougall.

– Miss Macdougall? repetă Fiona cu un interes subit.

Consonanța acestui nume i se părea plăcut familiară.

– Da, supraveghetoarea spitalului din Minta. Dar, pentru o urgență, este puțin cam departe și noi chemăm mai curând avionul sanitar cu medicul lui și cele două infirmiere sau medicul de teren atașat sectorului nostru, Peter Gidding. Nu înțeleg la ce s-a gândit Roger. Roger!

Roger era deja acolo, roșu la față și stânjenit.

– De fapt, Steve, eu... hm...

– Era prea ocupat, îl întrerupse Fiona. În plus de propria lui muncă, a trebuit să gătească.

– Dar de ce ?

– Îngrijiți douăzeci și cinci de copii bolnavi, domnule, și veți înțelege repede!

– Dacă Roger ar fi avut minte de doi bani, cazul nu s-ar fi prezentat. Te plătesc să gătești, domnișoară, nu să faci pe medicul amator. Personal, sunt sigur că o doză bună de antibiotice ar fi mult mai eficace decât toate fandoselile dumitale. Voi fi obligat să-mi primesc vizitatorii în biroul meu, toate astea pentru că Roger n-a știut să reziste frumoasei dumitale mutrișoare...

– Mai întâi, nu sunt frumoasă! exclamă Fiona ridicându-se, cu ochi strălucitori.

– Nu există o albă pe o rază de optzeci de kilometri în jur, zise

Steve cu destulă răutate, astfel că ne lipsesc puncte de comparație... Cât despre dumneata, Roger, vreau să te iert de data asta, dar să nu se mai repete. Sunați-l pe Peter Gidding. Explicați-i situația și cereți-i să vină mâine. Accept să fac pe Moș Crăciun seara asta, dar după aceea...

– Chiar fără antibiotice, afirmă Fiona, sunt sigură că acești copii ar putea pleca mâine acasă la ei.

– Nu vreau să-mi asum riscuri, zise Steve întorcându-se.

Fiona îl urmă ezitând.

– Aș putea să vă amenajez o altă încăpere pentru a vă primi acolo oaspeții? propuse ea.

– Și cu ce să-i primesc? ripostă el întorcându-se brusc. Este măcar ceva pregătit pentru cină? Nu s-au tăiat vite. Nu există decât carne conservată...

– Sunt multe feluri de a servi carnea de vită conservată, afirmă tânăra fată cu siguranță.

– Ei bine, străduiește-te să ne faci demonstrația, o sfătui el pe un ton dezagreabil înainte să iasă din încăpere.

Din fericire, delegații telefonară pentru a-și amâna vizita.

– Și medicul de teren va veni mâine dimineață, adăugă Roger care veni să dea vestea bună Fionei.

– Unde este terenul de aterizare? întrebă Fiona.

– Nu există. Peter Gidding aterizează pe un teren delimitat de balize vopsite și noi mergem să-l întâmpinăm. Este un pilot bun.

– Și avionul sanitar?

– Este mai mare și aterizarea este mai riscantă. Dar pilotul nu face decât asta. Este meseria lui.

– Și miss Macdougall?

– Când nu vrem să-i dernajăm pe ceilalți, îi telefonăm uneori

pentru un simplu sfat.

– Mă voi ocupa acum de cină. Copiii sunt instalați pentru noapte și, cum spune patronul, sunt aici ca să gătesc.

– Păstorii sunt aici, îi aminti Roger.

– Câți sunt?

– În seara asta, doar șase. Aborigenii mănâncă acasă la ei, în familie. Ascultă, ar trebui să mă lași pe mine. Ai avut o zi epuizantă.

– Oh, nu sunt o persoană firavă.

– Păstorii își iau masa în oficiu, explică Roger. Steve și cu mine, în sufragerie.

– Credeam că aici, în nord, nu există discriminare, ironiză Fiona.

– Asta vine chiar de la păstori. Le place să mănânce singuri. Sunt oameni aparte, vei vedea. Petrec săptămâni întregi călare, fără să vadă țipenie de om. Sunt inevitabil tăcuți și retrași în ei înșiși. Nu sunt însă mai puțin simpatici.

– Bine, zise Fiona, mă voi descurca să le pregătesc ceva bun. Poți să te întorci la biroul tău.

Evident, își spuse ea cu dezinvoltură, vor fi din nou crochete. Dar nu pot greși: carne tocată, ceapă tăiată în felii subțiri, sare, piper, ouă, făină și prăjire.

Îi ceru lui Dolly să toace carnea și lui Bessie să curețe cartofi și ceapă, în timp ce ea se apropia cu circumspecție de mașina de gătit. Monstrul era enorm, negru, amenințător și degaja o căldură infernală. În fine, va reuși să plaseze pe ea o tigaie fără să se ardă ea însăși.

Dulapurile cu provizii erau bine înzestrate. Hotărî să deschidă o cutie de ciuperci pentru a face un sos și cutii de piersici în sirop pentru desert.

Modelă cu dragoste perișoarele. Cele trei ajutoare o priveau în tăcere cum lucrează. Când aruncă grăsime în tigaie, aceasta se aprinse înainte de a se înnegri.

– Tigaia era mult prea caldă, don'șoară, făcu Mattie cu o mișcare de retragere.

– Oh, crochetele vor răci totul, afirmă Fiona plasându-le în tigaie, unde începură imediat să sfârâie, aruncând grăsime cam peste tot. Și apoi, bine prăjite, își vor păstra tot sucul.

Bessie puse masa păstorilor și Mattie pe cea a patronului. Fiona hotărî să cineze în bucătărie, pe un colț de masă. Când totul fu gata, îi ceru lui Dolly să sune. Apăru imediat Roger, care se apropie de mașina de gătit cu un aer neîncrezător.

– Crochete, sos de ciuperci, mazăre, cartofi, salată de fructe, anunță Fiona cu mândrie.

– Fii atentă cu cutiile de conserve, o sfătui Roger. Trebuie să ajungă o lună, până la următoarea livrare.

Încercă să înțepe crochetele cu vârful unei furculițe.

– Sunt tari ca lemnul, sfârși el prin a spune pe un ton puțin jenat. Probabil a fost de vină căldura Ar fi trebuit să reduci flacăra. Acum, este prea târziu.

Se gândi câteva secunde.

– Fiona...

– Da?

– Ai un șorț?

– Am unul pe mine.

– Nu, vreau să spun ceva drăguț, plin de volănașe și fundițe...

– De... ce? întrebă ea, uimită.

– Crochetele astea...

– Ce-i cu ele?

– Biata mea Fiona, sunt niște mingi de crichet!

– Oh, zise Fiona, cu o voce gâtuită.

– Îți propusesem să mă ocup eu de cină.

– Trebuia să încep într-o zi!

– Știu, zise Roger scărpinându-se în cap. Să sperăm că lucrurile se vor ameliora...

– Și sosul de ciuperci?

– Va servi la camuflarea dezastrului. Totuși, adăugă el cu o veselie cam forțată, cu salată de fructe ca desert și dacă porți un șorț puțin mai seducător... Oamenii aceștia nu sunt vorbăreți, dar, cum ți-a spus Steve...

– Știu. Sunt singura albă pe optzeci de kilometri în jur...!

– Ai fi remarcată oricum pretutindeni, o asigură Roger cu evidentă sinceritate.

– Mulțumesc.

Era prinsă de o dorință nebună să arunce crochetele pe fereastră. N-avea nimic dintr-o bucătăreasă. Miracole nu se petrec la tot pasul.

– Pregătesc eu farfuriile, zise Roger. Du-te repede și îmbracă ceva ispititor. Și apoi, ruj pe buze. Nimic pe obraji. Ești deja roșie ca macul.

– Ah, aș prefera să am scarlatină și să mă pot strecura în patul meu.

– Curaj! Și nu uita de șorțuleț.

Fiona avea unul în bagajele ei. Și, ironie a sorții, i-l oferise Bill la Crăciun, acest Bill care o antrenase în această situație imposibilă.

Trecând prin fața salonului, auzi un țipăt. Intră. Copiii dormeau. Unul din ei trebuie să fi avut un coșmar. Se opri câteva secunde lângă patul lui Bill, care dormea profund. Avea un aer fericit pe care nu i-l văzuse niciodată. Asta justifica totul, înșelătorie, subterfugii, minciuni prin omisiune!

Urcă în fugă la etaj, își puse micul șorț menit să atragă bunăvoința, își pieptănă cu grijă frumosul păr blond, își puse puțin ruj pe buze și coborî.

Păstorii erau deja la masă. După zgomotul masticației, era evident cât de greu de înghițit erau crochetele. Roger o prezentă.

– Bună seara, spuse tânăra fată, adresându-le un zâmbet puțin implorator.

– 'Seara, don'șoară! răspunseră ei cu timiditate.

– Totul este în ordine?

– Perfect, don'șoară.

Același zâmbet binevoitor lumină aceste fețe tăbăcite, cu ochi înfundați adânc în orbite.

Fiona se retrase, promițându-și să facă tot ce putea pentru acești oameni cumsecade. Steve Manning o aștepta în bucătărie. Ea tresări.

– Așadar, ricană el, ai încercat să-i cucerești puțin pe păstori, după câte văd?

Ea nu răspunse.

– A fost ideea dumitale sau a lui Roger? În fine, pentru seara asta, n-are importanță. Numai că data viitoare, domnișoară, străduiește-te să fie ceva ce se poate mânca. Nu abuza de acest mic șorțuleț. E preferabil să asiguri recunoștința stomacului prin alte mijloace.

Roșie până în vârful urechilor, Fiona se arătă preocupată de multiplele ei sarcini. Steve își servi o farfurie de piersici în sirop, o goli fără s-o slăbească din ochi pe nefericita bucătăreasă și ieși fără un cuvânt.

În momentul acela, Fiona se apropie de mașina de gătit și o lovi cu piciorul, ca să se descarce. Trebuie să fi închis fără să vrea tirajul, deoarece flacăra se stinse. În orice caz, își zise ea, am învățat ceva.

După ce ordonă ajutoarelor sale să curețe totul, înghiți câteva piersici în sirop și plecă să-și vadă bolnavii. Aici cel puțin, era în elementul ei.

Dar nimeni nu avea nevoie de ea. "El" era așezat în mijlocul micilor bolnavi și le spunea cu voce blândă o poveste pasionantă care avea drept efect să le închidă pleoapele. Alinați de vocea lui, adormiră unul câte unul, zâmbind fericiți.

Fiona îl observă fără să fie văzută. Nu înțelegea. Părea să adore copiii. Cum se făcea atunci că putuse să-și "uite" propriul fiu până în aceste ultime săptămâni? De ce nu-l recunoștea oficial?

Se retrase discret. Ajungând în camera ei, găsi un pachet învelit în hârtie cafenie. Îl deschise. "Bucătăria în câteva lecții ușoare". Această atenție delicată era cu siguranță opera lui Roger.

Se cufundă în primele pagini cu zelul unei neofite. Trecuse de miezul nopții când stinse lumina.

Capitolul 5

Lecțiile își arătară roadele. În orice caz, în privința micului dejun. Fiona nu mersese mai departe. Amânase cu înțelepciune pentru mai târziu studiul unor mâncăruri complicate și-și petrecuse o oră citind capitolul dedicat "Maiestății sale mașina de gătit". Se pare că prețioasa carte fusese livrată în același timp cu monstrul de la parter.

Alături de lecțiile de bucătărie propriu– zise, erau acolo un anumit număr de sfaturi adresate menajerei din teritoriile interioare. Fiona află astfel că păstorii preferau carnea și cartofii oricărui alt fel de mâncare mai elaborat. În schimb, stipula de asemenea cartea, nu refuzau ocazional o prăjitură cu rom și stafide sau o savarină. Fiona făcu o grimasă. În mod sigur...

Un capitol întreg trata despre diferitele porțiuni ale cărnii de vită: file, pulpă, vrăbioară, spată sau rasol alb... Trecu repede peste acest capitol, preferând să se concentreze asupra celui intitulat "micul dejun". La lectură, totul părea foarte ușor.

Din păcate, a doua zi șunca se scoroji și deveni friabilă ca un biscuit uscat, iar cartofii sote semănau cu mici cuburi carbonizate.

În schimb, ceaiul era cald și pâinea prăjită acceptabilă. De fapt, "clienții" ei nu erau numeroși. Patronul și păstorii plecaseră în zori, după ce își pregătiseră ei înșiși micul dejun.

– Mulțumesc pentru carte, Roger.

– Ce carte?

Fiona zâmbi. Gentilețea contabilului n-avea egal decât în discreția lui.

– La ce oră sosește medicul de teren?

– Depinde de celelalte vizite ale lui. Va zbura pe deasupra fermei și vei ști imediat.

Într-adevăr, abia se pregăti micul aparat să coboare și câinii începură să latre. Toată lumea ieși afară, făcând gesturi largi cu mâinile. În ciuda mustrărilor Fionei, copiii se repeziră la ferestre. Roger sări în jeepul lui pentru a se duce să-l întâmpine pe doctor.

– Hai, Fiona, urcă!

– Și copiii?

– Nu spera oricum să-i ții liniștiți!

– Noi de ce a trebuit să aterizăm atât de departe când am sosit? întrebă ea în timp ce jeepul sărea peste șanțurile săpate de ape.

– Noi nu suntem pe traseul liniilor interne, asta-i tot... Salut, Peter! zise el văzându-l pe doctor coborând din micul Cessna.

Peter Gidding era tânăr și cu o înfățișare plăcută. El își scoase rapid casca și ochelarii.

– Salut, Roger, zise el fixând-o pe Fiona cu un aer admirativ. Este noua bucătăreasă, presupun?

– Da, este Fiona Smith. Fiona, ți-l prezint pe Peter Gidding.

– Încântat, domnișoară, o asigură nou-venitul, care adăugă fără să piardă o secundă: Balul curselor de la Minta are loc la sfârșitul lunii viitoare. Dacă vreți, vă voi conduce eu acolo.

– Hei! interveni furios Roger, mai întâi , îndată ce am văzut-o, eu...

– Prea târziu, afirmă liniștit Steven Manning , care tocmai frânase în spatele lor. În calitate de patron, am prioritate. Eu o voi conduce.

– Este un ordin? lansă Fiona, iritată de această intruziune.

– Da, răspunse el cu dezinvoltură.

– Din cauza lipsei de femei în regiune?

– Evident, zise el cu un râs scurt. Peter, când vei termina la fermă cu copiii, poți să vii lângă lagună? Suntem în plin dresaj al cailor. Una dintre iepele tinere șchioapătă.

– Rămâne stabilit, promise doctorul instalându-se în jeep alături de Fiona, în timp ce Steve pornea în direcția opusă.

Când Fiona îl conduse pe Peter Gidding în spitalul improvizat, acesta nu se putu împiedica să nu râdă cu poftă.

– Aș fi dat mult să văd figura lui Steve la întoarcerea lui aseară. Salonul acesta, care este mândria lui, transformat în dormitor comun pentru aborigeni... El nu este rasist, dar totuși...

Fiona ridică din umeri.

– Bine, acum să vedem ce a preparat bucătăreasa, zise el îngenunchind lângă primul bolnav.

Îi examină cu atenție, unul după altul. Din când în când, ridica spre Fiona o privire perplexă.

– Îmi faci impresia unei infirmiere ratate.

– Oh, am strâns cunoștințe de ici de colo...

– Bune cunoștințe... Copiii aceștia sunt practic vindecați.

– Era o formă foarte ușoară de scarlatină...

– Îngrijirile pe care le-ai acordat au rezolvat totuși bine lucrurile.

Văzând-o roșind, reluă imediat:

– Fursecurile dumitale sunt la fel de reușite?

– Hm... regret, dar astăzi nu avem.

Nu înainte de capitolul șapte, în orice caz, își spuse în sinea ei.

– Nu pot fi toate perfecte. Mă voi mulțumi cu ceai.

– Ce preconizați ca tratament? întrebă Fiona cinci minute mai târziu, turnându-i doctorului o ceașcă de ceai.

– Îți las puțină penicilină pentru a accelera lucrurile. Asta mai ales pentru a elibera salonul lui Steve. De fapt, ar putea foarte bine să se lipsească de el. Împarte tabletele și trimite copiii acasă. Mulțumesc pentru ceai. Acum, voi arunca o privire iepei înainte de a pleca spre Minta. I-am promis lui miss Macdougall că trec pe acolo. Să-i spun că are o rivală?

– Nu, vă rog! îl imploră Fiona. Spuneți-i doar că aici n-ați găsit fursecuri.

– Voi găsi cu siguranță acolo, zise doctorul. Este o bucătăreasă foarte pricepută. Îmi permiți cel puțin să-i vorbesc despre accentul dumitale?

– Îl are și dânsa?

– Foarte puternic.

– Atunci, transmiteți-i complimentele mele, zise Fiona cu căldură. Între compatrioate, nu-i așa...?

Imediat după plecarea doctorului, Fiona distribui tabletele, cerând copiilor să se odihnească puțin. Apoi îi trimise acasă la ei, spălați și hrăniți cum se cuvine.

– De ce Harold pleacă și el? răsună o voce furioasă în spatele ei.

Bill era vizibil prost dispus. Fiona remarcase într-adevăr că se împrietenise cu unul dintre micii aborigeni.

– Se simte mai bine, ca voi toți.

– Este prietenul meu, protestă Bill. Vreau să se culce în camera mea.

– Haide, asta nu se poate. Trebuie să se întoarcă la mama lui.

– Nu are mamă, bombăni copilul. Ca și mine.

Era prima dată când Fiona își auzea nepotul făcând aluzie la condiția lui de orfan.

– Este exact, zise Roger care li se alăturase în salonul acum pustiu. Face parte din sat, dar n-are nici tată nici mamă. Rosie îi ține loc de mamă. Este o femeie generoasă.

– Vreau să-l văd pe Harold, insistă Bill.

– Du-l la centrul de dresaj, sugeră Roger. Este foarte aproape de lagună.

– Ți-ar plăcea, William?

– Nu, răspunse încăpățânat micuțul.

Dar Fiona reuși totuși să-l conducă afară. Peisajul în culori cam șterse i se păru ciudat de atrăgător. Ea prefera totuși culorile mai contrastante ale țării ei natale.

Pe malul lagunei, niște cocori se plimbau cu un aer demn. La apropierea lor, se ridică un veritabil concert de orăcăieli.

– Auzi broaștele? întrebă Fiona.

– Poate sunt crocodili, zise William, a cărui față se lumină brusc.

– Sper că nu!

Copilul își reluă expresia întunecată. Ajunseră curând în apropierea țarcului unde avea loc dresajul. Steve Manning vorbea cu un amestec de blândețe și autoritate unui animal nervos. Acesta, tremurând tot, părea sensibil la vocea stăpânului. Zărindu-i pe Fiona și pe William, Steve aruncă biciul unuia dintre păstori și veni în întâmpinarea lor.

– Așadar, tinere, ne-am vindecat?

– Da, zise Fiona. Toți copiii au plecat la casele lor. Salonul dumneavoastră este din nou apt să primească oameni însemnați.

– În schimb, William îmi pare încruntat..?

– Era foarte fericit în acest spital improvizat, oftă Fiona.

– Îl vreau pe Harold. Este prietenul meu.

– Da? făcu Steve punând mâna lui mare bronzată pe claia de păr blond a băiețelului.

– Ce face iapa rănită? întrebă Fiona.

– Nimic grav. Dirk trebuie s-o fi bruscat. Cum știe oricine, e preferabil să iei femeile cu blândețe, adăugă el cu ușoară ironie.

Fiona roși și-și urmări cu privirea nepotul care se îndepărtase.

– Bietul Bill, pare foarte nefericit.

– Micul tău dejun să fie oare răspunzător pentru această stare a lucrurilor? ricană Steve. Sper totuși că n-ai repetat numărul de ieri.

– N-am avut decât să port acel șorț ispititor pentru a face să treacă meniul!

– Oricum, admiratorii tăi nu mai erau aici ca să-l aprecieze, replică el.

– Era Roger.

– Apropo de Roger... trebuie să-ți vorbesc despre asta într-o zi.

– De ce nu acum?

– Fie. Voi fi scurt. Băiatul acesta este contabil.

– Știam, imaginați-vă.

– Ah, da? Aș fi jurat că-l luai drept bucătar.

– O face provizoriu, știu.

– Până la sosirea ta. Și cu asta basta... Mă urmărești?

– Perfect, domnule. La ce oră doriți prânzul?

Nu știa multe, stăpânul! Fiona era furioasă. Și apoi, mai ales, n-avea nici cea mai mică idee despre ce avea de făcut... Nu ajunsese

încă decât la capitolul doi al cărții de bucătărie...

– O veste bună pentru tine, zise el laconic răsucindu-și o țigară sub privirea fascinată a Fionei.

– Ah?

– Nu vom fi aici pentru masa de prânz... nici la cină. Ducem vitele puțin mai departe. Întoarcerea este prevăzută numai pentru mâine. Vei putea să respiri, încheie el cu ironie, ca și cum nu făcuse decât asta de la nașterea ei.

– Mulțumesc, zise ea cu răceală. William, vino.

– Mai ales nu uita pâinea, aruncă Steve văzând-o gata să plece.

Ea se întoarse brusc.

– Pâinea?

– Trebuie să faci douăzeci de pâini, și asta de trei ori pe săptămână.

– Douăzeci? repetă Fiona cu o voce egală.

– M-ai înțeles bine?

– Da, domnule, douăzeci de pâini.

N-avea nici cea mai mică idee despre modul cum se face pâinea. Pe drumul spre fermă, își aminti că Roger îi vorbise despre o rețetă. După avertismentul stăpânului, va face în așa fel încât să nu-i ia prea mult timp. Dar nu-i era totuși interzis să ceară sfatul contabilului.

Lăsându-l pe William să se ducă să-l caute pe dragul lui Harold, se grăbi să intre în casă. Roger nu era în biroul lui. Întrebată, Kitty îi spuse că era plecat la Minta. În bucătărie, Fiona găsi un bilet de la el: " Plec la Minta la fiecare cincisprezece zile, pentru afaceri. Îmi petrec noaptea acolo. Curaj. Afectuoase sărutări. Roger".

Subliniase " Afectuoase sărutări". Fiona făcu o grimasă. Asta nu-i ținea de cald. Ar fi preferat să aibă rețeta pâinii.

– Știi să faci pâine, Kitty?

– Eu nu sunt ajutoare la bucătărie, don'șoară.

– Și celelalte?

– M-ar mira... Dumneavoastră nu știți, don'șoară?

– Ba da, bineînțeles...

Fiona urcă în camera ei și deschise cartea la pagina dorită. Rețeta era simplificată. O citi, o reciti și o învăță pe dinafară înainte de a coborî din nou.

"Făină de grâu. Apă. Sare. Drojdie de bere. Amestecă. Lasă să dospească la douăzeci și șapte de grade". Necazul era că în carte nu se dădeau proporțiile pentru douăzeci de pâini. "Apoi frământă până când aluatul nu se lipește nici de degete nici de planșetă". Ciudat. Rezultatul semăna până la a putea fi confundat cu un lut de modelat de culoare cenușie.

La operație asistau Kitty și cele trei ajutoare de la bucătărie.

– Celălalt bucătar nu făcea așa, murmură Dolly.

– Este o nouă rețetă, le asigură Fiona modelând pâinile pe care le puse pe tăvi metalice înainte de a le strecura în cuptorul călduț, pentru dospit.

Uf! Cel puțin în cuptor nu se mai vedea acea magmă puțin îmbietoare. Acum, trebuia așteptat patruzeci de minute creșterea aluatului. Pentru a nu fi tentată să-și roadă unghiile de enervare, Fiona începu să facă ordine în dulapuri împreună cu ajutoarele ei. Înainte de momentul fatidic, își trimise ajutoarele acasă la ele pentru a vedea ce fac copiii lor. Rămasă singură, se apropie încet de monstru, invocă Sfântul Duh și deschise ușa.

Viziune de coșmar. Bucățile de aluat aveau aspectul și consistența unor țigle vechi. Lacrimile bucătăresei căzură pe crustă cu un oribil sunet înăbușit.

Ajutoarele puteau reveni în orice clipă. Trebuia să facă să dispară cât mai repede corpul delict. Fiona înfășură totul în ziare vechi și-l ascunse sub patul ei. La noapte, va îngropa acest rebut îngrozitor. Dar mâine... și după aceea... Steve spusese limpede: de trei ori pe săptămână. Oh, Doamne, cum o să mă descurc?

Tânăra fată era atât de absorbită, încât îi trebui un timp până să audă soneria telefonului.

– Alo, ferma "Capătul lumii"?

– Da, zise Fiona, cu speranța nebună a înecatului care reușește în sfârșit să se agațe de un colac de salvare.

Deoarece acest colac de salvare neașteptat avea un accent scoțian foarte evident.

– La telefon Flora Macdougall. Sunteți Fiona Smith, nu-i așa? Doctorul Gidding tocmai mi te-a lăudat.

– Ah, șopti Fiona.

Și Flora Macdougall, cu o voce tunătoare, se lansă într-o discuție însuflețită cu compatrioata sa.

– Primele zile în Teritoriul de Nord sunt foarte dure, nu-i...?

– Este mai rău decât tot ce-mi imaginasem, i-o tăie Fiona.

Îi relată pe scurt povestea aluatului cenușiu ascuns acum sub patul ei.

– Pâinea este capricioasă ca o femeie frumoasă, replică supraveghetoarea pe un ton înduioșat.

Poate se întreba cum era o bucătăreasă mai pricepută să facă să scadă temperatura decât să obțină creșterea aluatului. Se feri totuși să spună ceva. După câteva minute de flecăreală, ea îi ceru laconic:

– Hârtie și creion, miss Smith.

După care îi dictă o rețetă mult mai completă și mai clară decât cea din carte. Totul era acolo, până la cel mai mic amănunt.

– Și nu uita, dacă ai alte întrebări, sunt întotdeauna aici...

Din nefericire, Fionei nu-i lipseau întrebările... privind rețetele pentru pregătirea cărnii de vită conservată, rețetele pentru prăjitura cu rom și stafide, savarine și alte dulciuri. Dar fiecare lucru la timpul lui. Cu o femeie și jumătate ca Flora Macdougall la celălalt capăt al firului, va reuși cu siguranță s-o scoată la capăt.

Urmă cu scrupulozitate rețeta, verificând fiecare operație de două ori. Aluatul binevoi să crească și, două ore mai târziu, scoase din cuptor douăzeci de pâini aurii, crocante, plăcut mirositoare. Ce mai, niște minuni.

O podidiră lacrimile, dar de data asta de emoție. Nu fusese niciodată atât de mândră de ea, nici chiar atunci când Tommie Fenton făcuse o hemoragie după scoaterea amigdalelor și în lipsa medicului trebuise să-l sutureze ea însăși.

A doua zi, Roger și Steve o fixară cu aceeași privire perplexă.

– Pâinea asta este foarte reușită, domnișoară, zise stăpânul casei.

– Mulțumesc, domnule.

– Drept să spun, nu mă așteptam.

– Mi-ați dat totuși ordine, domnule.

– Bineînțeles, și mă așteptam să le executi. Rezultatul este cel care mă miră.

– Da? făcu ea cu aerul cel mai inocent.

– Încă ceva. Aici, în Nord, nimeni nu-mi spune "domnule".

– Cum ar trebui să vă spun, atunci? Stăpâne, ca oamenii dumneavoastră?

– Dacă îți place... zise el cu o voce tărăgănată.

– Nicidecum, se înfurie Fiona. Sună și mai feudal decât "domnule"!

– Sunt de aceeași părere. Ai să-mi faci o propunere?

– Hm...

– Ai putea să-mi spui Steve, sugeră el întinzând unt pe o felie de pâine prăjită.

Tonul autoritar al australianului îi displăcu în cel mai înalt grad Fionei.

– Voi rămâne la "domnule", îi aruncă ea pe un ton agresiv.

– Cum vrei. Eu îți voi spune Fiona.

Se ridică, și ea îl urmă.

– Și copilul, cum va trebui să vă spună? nu se putu împiedica să întrebe.

El se întoarse brusc, ca și cum sperase să citească ceva pe fața ei. Dar Fiona fusese mai rapidă. Cu o expresie de nepătruns, aștepta răspunsul lui.

– Te privește? întrebă el după o clipă de tăcere.

– Nu, scuzați-mă, murmură ea.

– Ai o idee? întrebă el cu oarecare amabilitate.

Avea o idee, firește... dar n-o să i-o spună.

– Nu, niciuna...

– Ei bine, poate că acest copil va găsi una el însuși, zise Steve ieșind.

Dinspre partea lui, Roger nu se mulțumi cu aluzii. El intră direct în subiect.

– Este un noroc extraordinar, sau ai convocat-o pe miss Macdougall pentru a face treaba în locul tău?

– De ce mă întrebi asta? făcu ea roșind.

– Este o bucătăreasă fără pereche. Dar îmi cer scuze, Fiona, nici măcar n-o cunoști.

"Numai prin telefon" ar fi putut Fiona să adauge.

Supraveghetoarea o sunase în această dimineață, fericită să poată vorbi despre "țară", și Fiona găsise foarte firesc să-i ceară sfatul în câteva probleme.

Dintr-o dată, prânzul compus dintr-o tartă cu carne de vită conservată și budinca cu stafide, fusese întru totul prezentabil.

– Văzându-te tratând scarlatina cu atâta pricepere, reluă Roger, mi-am spus că dacă nu ești o bună bucătăreasă, ești în orice caz o bună infirmieră. Acum, nu mai sunt atât de sigur.

– Ah, da? murmură Fiona fără să se compromită.

– La urma urmei, odată stăpânit acest cuptor, ești o bucătăreasă foarte acceptabilă. Dar, în caz de urgență, vei cere avionul sanitar sau medicul de teren cu aceeași nerăbdare ca noi.

– Evident, încuviință cu calm Fiona. Să sperăm că acest caz nu se va prezenta.

Se prezentă... Dar numai câteva săptămâni mai târziu.

A doua zi după ce se tăiaseră vite, Fiona se repezi la telefon de fiecare dată când Roger și Steve ieșeau din casă.

Nu văzuse în viața ei cantități atât de mari de file, pulpă, vrăbioară, spată, rasol alb. Fără Flora Macdougall, n-ar fi știut la ce temperatură trebuia să fiarbă cea mai mare parte, restul fiind fie congelat, fie sărat. N-ar fi ghicit nici cum să prepare saramura, cum să topească grăsimea, cum să taie carnea fără s-o ciopârțească...

Ieși din această nouă încercare, dacă nu strălucit, cel puțin satisfăcător. Să fi fost oare datorită pâinii minunate pe care o făcuse? Sau din cauza micului șorț nostim pe care-l pusese în onoarea lor în seara întoarcerii acestora? Păstorii prinseseră simpatie pentru tânăra fată. Și era reciproc. Fionei îi plăcea privirea lor care vedea departe, purtarea lor timidă și discretă, mirosul lor de piele veche, vorbirea lor lentă. Numai pentru ei, ar fi vrut să fie

o bucătăreasă excelentă. Din nefericire, lucrurile nu se fac într-o zi.

În dimineața asta, privea cu consternare prăjitura cu migdale care, în ciuda sfaturilor clare ale supraveghetoarei, amenința să fie tare ca piatra.

Bill apăru ca o furtună în bucătărie. La micul dejun, copilul se plânsese că pâinea prăjită era arsă, și Fiona trebuise să facă alta.

– Ce este în pâinișoarele tale cu anason, mismif? S-ar spune că bucăți de sticlă...

– Dorești ceva, William ? întrebă Fiona cu răceală.

– Da. Fratele meu va putea să se culce în camera mea ?

– Fratele tău ?

– Harold. Este prietenul meu. Este la fel.

– Știu, și sunt mulțumită pentru tine, dar...

– Atunci, va putea să se culce cu mine ?

– Întreabă-l pe ta... pe domnul Manning, evită ea să răspundă.

– Ar fi mai bine s-o faci tu.

– De ce ?

– Te iubește.

– Te înșeli, replică ea furioasă. De unde ai scos-o ?

– Te iubește, sunt sigur. Dacă l-ai întreba...

– Nici vorbă, auzi ? Haide, fugi!

Bill nu se mișcă.

– Cred că o să-i spun... începu el pe un ton enigmatic.

Fiona fu cuprinsă subit de teamă.

– Nu, Bill, n-ai dreptul. Promite-mi că n-o vei face, dragul meu!

– Îi voi spune că Graham Darling ți-a trimis un trandafir în semn de dragoste, zise Bill cu un aer viclean.

Fiona își reținu un oftat de ușurare. Din moment ce nu era vorba de înșelătorie... De altfel, copilul înțelesese ce se întâmplase?

– Fii drăguț, Bill, du-te și te joacă afară.

– Cu Harold?

– Dacă vrei.

– Vom pleca în aventură. Să prindem crocodili în capcană.

– Nu te duce prea departe, îl sfătui Fiona, cu gândurile la problemele ei.

Și când se gândea că, nu cu mult timp în urmă, William făcea cuminte cele două sute de metri până la școală. Astăzi, pleca Dumnezeu știe unde, să pună capcane în compania unui mic aborigen numit Harold.

Ridicând din umeri, Fiona se întoarse la treburile ei.

Păstorii reveniră pentru ceai și părură să aprecieze prăjiturile cu migdale și pâinișoarele cu anason. Dirk Drew, preferatul Fionei, întrebă chiar timid dacă ar putea lua cu ei pentru gustarea lor de a doua zi, în loc de pâine și dulceață.

Friptura cu care trebui să se lupte Fiona în seara aceea cântărea câteva kilograme și avea o formă ciudată. Bert, care se ocupa de tăierea animalelor și de tranșarea cărnii, nu era deloc meticulos. Conta fără îndoială pe bucătăreasă să îndrepte lucrurile! În fine, datorită sfaturilor Florei Macdougall, friptura va fi însoțită de o garnitură de pudding Yorkshire. Fiona avusese grijă să lase aluatul să crească timpul prescris.

Pe neașteptate, Steve Manning își făcu apariția în bucătărie.

– Aș vrea ca băiatul să se obișnuiască să se spele și să se schimbe pentru cină, zise el cu ciudata lui voce tărăgănată care înghițea unele vocale. Asta îi va ușura lucrurile mai târziu.

Spaima îngheță inima Fionei. Se forță totuși să-și continue treaba.

– Mai târziu? repetă ea cu o voce neutră

– Va trebui să meargă la școală. De fapt, am intenția să-l trimit la Sydney, la școala unde am învățat și eu.

– Bineînțeles...

– De ce spui asta? întrebă el privind-o scrutător.

– Nu este normal să meargă la aceeași școală?

– Normal? Nu văd de ce... În fine, până atunci, unde este băiatul?

– S-a dus să-l caute pe Harold. Hm... William n-ar putea să urmeze cursuri prin corespondență? Se pare că este ceva obișnuit în Australia... Câtva timp, cel puțin... Este atât de mic...

– Îmi pari foarte interesată de soarta acestui copil, Fiona.

– Nu tocmai. Eu...constat numai că s-a atașat mult de acest mic Harold. Și... hm... au plecat în aventură...

– Cum?

– Să prindă crocodili în capcană.

– Poftim? răcni el.

– Este... este așadar periculos? bâigui Fiona.

– Nu în împrejurimi. Crocodili se găsesc mai sus în nord, acolo unde cursurile de apă se varsă în mare.

– Ei bine, atunci n-aveți de ce să vă înfuriați

– Hotărâsem că în seara asta se va spăla și se va schimba pentru cină și iată că a dispărut cu un anume Harold. E totuși prea de tot!

Treizeci de minute mai târziu, când puddingul Yorkshire era aproape gata, Steve Manning reveni.

– Unde sunt puștii? întrebă el.

– Este încă devreme...

– Poate, dar privește afară. Este aproape noapte.

Era adevărat. La această latitudine, se întuneca în câteva minute.

– Ah, vor încasa o bătaie bună la spate!

– N-am să vă permit! exclamă Fiona barând ușa. Dacă-i veți atinge măcar cu un deget...

– Da...?

– Voi anunța pe cei în drept...

– Liniștește-te! De altfel, iată-i pe voinicii noștri. Telefonează cui vrei, adăugă el cu dezinvoltură, eu o să-i...

Se întrerupse, uluit de ceea ce țineau cei doi copii. Fiona făcu un pas înainte și văzu că era vorba de un mic crocodil. Își înăbuși un țipăt.

Steve trebuie să-i fi simțit groaza, deoarece se grăbi s-o liniștească.

– Nu te neliniști, este o varietate inofensivă. N-are nimic de-a face cu "mâncătorii de oameni" care se găsesc în zona golfului Carpentaria. Dați-mi-l mie, ordonă el copiilor, luându-l din mâinile lor.

– Este al nostru, protestă Bill. Noi l-am prins în capcană.

– Unde? îl întrebă Steve pe Harold.

– În lacul Limington.

– Ați fost până acolo? Știi bine că este interzis, Harold.

Micul aborigen clătină din cap fixându-și ochii blânzi asupra lui Steve. Dar acesta refuză să se lase înduioșat. El întinse micul crocodil de coadă lui Bill, îl luă pe Harold sub braț și-i administră o bătaie la spate. Apoi, fără să-și piardă calmul, făcu același lucru cu William, după ce încredințase lui Harold obiectul delictului.

Încremenită, Fiona își reținea respirația. Ea nu ridicase niciodată mâna asupra nepotului ei. Dar pentru că fusese pedepsit cu prietenul său, și de o mână de bărbat, băiețelul nu crâcni.

– Ce vom face cu crocodilul nostru? întrebă el cu ochi strălucitori.

Steve le explică răbdător imposibilitatea de a duce înapoi animalul acolo de unde îl luaseră.

– Dar noi voiam să-l creștem aici! declară Bill.

– Singur?

– Eu am fost, mormăi copilul.

Steve îl privi îndelung înainte de a decreta că micul animal va fi trimis la Grădina zoologică din Brisbane, într-o ladă cu spații între scânduri.

– Credeți că va fi fericit acolo?

– Cu siguranță. Dar asta nu înseamnă că trebuie să repetați isprava. Grădina zoologică n-are chiar atât de multe locuri. Și acum, William, dacă i-ai cere lui Harold să rămână să cineze cu noi?

– Oh, da! exclamă Bill cu entuziasm.

Fiona puse masa păstorilor, apoi pe cea a stăpânului casei și pe a ei la capătul mesei mari din bucătărie.

– Încă ceva, Fiona, zise Steve.

– Da, domnule?

– Trei sufragerii, este mult. De acum înainte, vei lua masa cu Roger cu William și cu mine.

– Și... și... începu Bill cu neliniște.

– Și în seara asta și cu Harold, bineînțeles.

– Bine, domnule.

Fiona tăie friptura, dar întreruperea provocată de întâmplarea cu micul crocodil fusese fatală puddingului Yorkshire. Îndepărtă maximum de crustă înnegrită și ascunse cu grijă restul sub sos.

– Ce este asta? îl auzi ea pe Harold întrebându-și prietenul.

– După părerea mea, este beton, răspunse William. Știi, în seara când eram bolnavi, am avut mingi de crichet.

Harold făcu ochii mari. Dumnezeu știe ce festin își imaginase

Cu toate acestea, Steve Manning se străduia să separe friptura de pudding.

– În locul tău, Fiona, zise el cu jumătate de voce, mi-aș pune micul șorț din zilele trecute înainte să mă duc să-i servesc pe păstori.

Capitolul 6

Pe măsură ce treceau zilele, Fiona avea din ce în ce mai puține motive să-și pună micul șorț menit să atragă bunăvoința.

Grație "Cărții de bucate" din care citea în fiecare seară înainte de culcare și sfaturilor telefonice ale Florei Macdougall, cariera noii bucătărese se desfășura fără prea multe complicații. Desigur, preparatele ei nu egalau întotdeauna reușita primului cuptor de pâine, dar erau acceptabile. Roger recunoștea el însuși că nu mai era obligat să facă apel la bicarbonat de sodiu, cum i se întâmpla pe vremea celorlalți bucătari.

Fiona își luase obiceiul să-și înceapă ziua în zorii zilei. De dimineață până seara, nu înceta să curețe, să toace, să taie felii subțiri, mereu cu ochii la ceas. Întâmpina încă dificultăți să nu ardă pâinea prăjită, dar șunca ei devenea din ce în ce mai moale, crochetele ei nu mai erau mingi de crichet, iar puddingul Yorkshire nu mai era beton.

Din când în când, îl lua cu ea pe Bill de partea cealaltă a lagunei. Bâtlani și ibiși mergeau de-a lungul malului pe picioarele lor lungi. Cârduri de rățuște alunecau în șir indian pe apa caldă și nemișcată.

Uneori, spre marea lor bucurie, pelicanii se opreau acolo câteva ore.

Într-o dimineață când Roger îi însoțea, acesta privi chiorâș cursele de broaște organizate între Fiona și William.

– Când va veni sezonul ploilor, nu vă veți mai gândi decât cum să scăpați de ele. Le veți găsi peste tot, în baie, în căzi, în chiuvete...

Fiona nu-și putu reprima un fior de spaimă. Auzise deja vorbindu-se de invazii de gândaci, de furnici, de milioane de insecte pe care umiditatea le făcea să apară de azi pe mâine.

– Și apoi, adăugă Roger, primăvara ne confruntăm cu "barcoo". Este un fel de diaree sezonieră. Cât despre ploaie, aici nu durează niciodată mult timp. Se oprește întotdeauna spre prânz.

– Îmi imaginez că laguna trebuie să se reverse.

– Da, se întinde cât vezi cu ochii și se împarte în mlaștini. Dar seceta survine adeseori și solul devine subit uscat, arid și tare precum cărămida. Este o catastrofă. Regiunea asta este într-adevăr cea a extremelor. Prea multă umiditate, prea multă secetă. Dar niciodată prea multe femei...

– Am auzit deja refrenul acesta! zise Fiona râzând. De ce rămâi în locul acesta îndepărtat?

Contabilul aruncă o ptivire circulară peste câmpia acoperită cu o ciudată iarbă violacee care sclipea în soarele strălucitor.

– Te atașezi fără să vrei de aceste locuri sălbatice și dezolante. Vei vedea, frumoaso. Uită-te la patron. Acum câteva luni, s-a dus la Londra. N-a durat mult până să revină.

– S-a dus fără îndoială cu un scop precis... zise ea cu prefăcută nepăsare.

– Posibil. Nu știu. A dat o fugă până la Sydney și s-a întors de acolo teribil de furios. Câteva zile mai târziu, lua avionul spre

Londra... Ah, zăresc mașina poștală. Să ne întoarcem.

Era totuși bine în preajma apelor sclipitoare ale lagunei. Dar trebuia oricum să revină la fermă pentru pregătirea prânzului. Avea de pus la cuptor un soi de clătite, una dintre specialitățile recomandate de Flora Macdougall. Bucătăria, se gândea Fiona, este muncă fără sfârșit. De trei ori pe zi, stomacurile țipă de foame. Fără să mai pună la socoteală hrana rece de pregătit pentru păstorii care erau plecați uneori câteva zile la rând, sau o gustare pentru patron, întors epuizat după o ședință de dresaj.

Jeepul lui Roger se hurduca pe nisipul întărit care mărginea laguna. Vite având blana pătată cu alb și roșu rumegau privindu-i trecând cu ochii lor mari indiferenți.

Când ajunseră la fermă, mașina poștală plecase deja. Intrând în bucătărie, Fiona văzu corespondența pe masă și încremeni, cuprinsă de panică. Scrisoarea de deasupra era pentru ea. Venea de la Heatherfell. Nu se putea înșela. Ștampila era de o claritate evidentă. Dacă Steve Manning o vedea, nu va dura mult până să facă legătura. Nu îndrăzni totuși s-o ia. Aici domnea regula ca însuși stăpânul casei s-o împartă.

Ce să facă oare? Îl auzea deja urcând treptele verandei. Fără să mai stea pe gânduri, răsturnă peste plic sticluța de cerneală aflată alături. Steve o găsi ștergând dezastrul cu un aer consternat.

– Lasă-mă pe mine Fiona, zise el cu mare amabilitate.

Complet răvășită, era cât pe ce să-i scape secretul care o sufoca: " Steve, trebuie să-ți spun: sunt sora mamei lui Bill. Te-am indus în eroare ca să pot rămâne în preajma lui. Deoarece atâta timp cât nu-l vei fi recunoscut oficial, nu pot abandona acest copil".

– Doamne Dumnezeule! exclamă Steve Manning, eșecurile tale culinare nu te-au adus niciodată într-o asemenea stare! Haide,

micuțo, liniștește-te. De altfel, scrisoarea asta îți este adresată.

Scrisoarea era de la Graham. Trebuia s-o fi contactat pe mătușa Jessie ca să obțină adresa ei. Trebuie neapărat să-i cer să pună scrisorile la poștă în altă parte decât la Heatherfell, se gândi Fiona rupând plicul pătat de cerneală.

– Cine ți-a scris ? întrebă William, care o urmase.

– Du-te și invită-l pe Harold la masă, îi sugeră ea ca să scape de micul curios.

Graham descria terenurile lui cu entuziasmul obișnuit. Timp de câteva secunde, Fiona crezu că vede, în loc de întinderile cu iarbă violacee de la "Capătul lumii", terenurile cultivate cu grijă de la Maubuisson și parcela pârloagă unde creșteau din belșug flori sălbatice.

" Muncitorul meu tocmai a început să se ocupe de terenul acela necultivat, continua Graham. Este gata să-l însămânțeze. Kirsty a cerut permisiunea să crească pe o mică parte verdețuri".

"Kirsty?

"Kirsty este o fostă secretară reconvertită pentru agricultură. Mama a primit-o mai degrabă rău. Încep să înțeleg micul ei joc... Această gelozie aproape morbidă mă îngrijorează... Kirsty este o lucrătoare excelentă, pe deasupra ... veselă ca un cintezoi. Dar evident nu este ca tine, frumoasa mea Fiona. Dă-mi vești despre tine. Sunt nerăbdător să-ți cunosc planurile. Te sărut cu drag, Graham".

– Harold nu vrea să vină la masă, anunță William. Ei au costiță pe jar! Noi ce avem?

– Altceva, răspunse Fiona dându-și seama cu groază că era aproape ora prânzului și că n-avea încă nimic pregătit.

– Atunci, mă duc la Harold.

– Nici vorbă, băiete, făcu vocea tărăgănată a lui Steve. Mai întâi, nu se pune problema să te impui unor oameni care au aceleași probleme de raționalizare a cărnii proaspete ca noi. Apoi, trebuie să înveți să ceri voie. Nu se poate spune că ești foarte bine crescut!

Fiona încremeni... de indignare și totodată de groază. Bill o să spună: "Este vina lui mismif"? Dar slavă Domnului, copilul simțise mirosul de costiță făcută pe jar de lemn de eucalipt și nu se mai gândea decât la asta.

– Oh, Steve, te rog!

Steve se lăsă înduioșat.

– Haide, fugi. O să fac în așa fel încât să le măresc rația de carne. Asta îți va lăsa o bună amintire pentru când vei fi la regim de carne de oaie și legume fierte anul viitor, la colegiu.

– Anul viitor? bâigui Fiona, cu o speranță nebună. Dar atunci...

– Da, am hotărât să nu meargă la internat decât după Crăciun. Ești mulțumită? La urma urmei, tu ai fost aceea care ai sugerat pentru început cursuri prin corespondență.

Da, Fiona era într-adevăr fericită să afle această veste. Și cu toate acestea, ar fi putut să-l urmeze pe William la Sydney, unde să-și găsească un post potrivit pregătirii ei... Ideea de a mai rămâne câteva luni la "Capătul lumii" o umplea de o bucurie pe care-i era greu să și-o explice.

Poate era și ea ca Roger? Poate se lăsase deja vrăjită de farmecul sălbatic al acestui ținut semidesertic? Era o nebunie, își spuse ea. Aici nu există niciun viitor pentru mine.

– Eu... o să pregătesc masa de prânz, murmură ea, tulburată.

În după-amiaza aceea, o a doua epidemie se abătu asupra fermei. Fiul cel mare al lui Kitty începu să țipe, plângându-se de dureri cumplite de stomac.

– Cred că este din cauza costițelor, don'șoară, îi spuse Kitty Fionei.

Speriată, tânăra fată plecă în căutarea nepotului ei. Copilul părea în plină formă.

– Știi, o liniști Roger, care o urmase, costița era bună. Mai degrabă este vorba de "barcoo". Este vremea ei. Puștiul o va face, ca noi toți. Este un fel de diaree care se răspândește cu iuțeala fulgerului.

Fiind o infirmieră bine pregătită, Fiona credea în măsurile preventive. Se duse așadar în satul aborigenilor și se strădui să le impună câteva noțiuni elementare de igienă, ca spălatul des pe mâini și fierberea apei. Dar "barcoo" i-o luă înainte. Până să termine de răspândit învățătura cea bună, Ludy, Pearlie și Mattie se încovoiaseră de durere, cu mâinile crispate pe abdomen.

Acest flagel revenind la dată fixă nu luă pe nimeni pe nepregătite. În farmacie existau medicamentele prescrise. Cu zeamă de orez, era de obicei suficient.

Într-adevăr, după câteva ore, victimele păreau complet epuizate, dar lucrurile nu merseră mai departe.

Când Rosie simți la rândul ei primele simptome, Fiona o tratã ca pe ceilalți... Poate cu și mai multă bunătate, deoarece era preferata ei. Această femeie avea o inimă plină de tandrețe. Nu numai că nu ezitase să se împovăreze cu un copil în plus, dar se arăta întotdeauna bună și generoasă față de compatrioții ei. Nu era niciodată meschină. Toată lumea o iubea, ceea ce era ieșit din comun în această mică lume închisă în care certurile între femei nu erau rare. Acestea depășeau adesea stadiul insultelor și degenerau în lupte corp la corp. Într-o zi, Fiona fusese martora unei scene mai violente decât celelalte între Lucy și Mattie. După ce țipase zadarnic

la ele să se oprească, Steve Manning pusese capăt luptei cu un pumn în maxilarul lui Lucy și unul în cel al lui Mattie. Dezmeticite în sfârșit, cele două adversare se opriseră. Dar Fiona, îngrozită, nu se putuse împiedica să arunce:

– Brută!

– Trebuia, o asigurase Steve întorcându-se spre ea. Nu mai știau ce făceau. Ar fi putut să se rănească de-a binelea.

– Ești o br...

– Te repeți, Fiona, o întrerupsese el. Păstrează acest exemplu în minte dacă te vei simți vreodată într-o dispoziție bătăioasă, adăugase el cu ironie. Mi-ar face plăcere să te calmez în același mod. Nu mi-am pierdut mâna, cum ai văzut.

Fiona nu gustase gluma, dar trebuise să recunoască temeiul cuvintelor lui Steve. Cinci minute mai târziu, Lucy și Mattie, braț la braț, redeveniseră cele mai bune prietene din lume.

Dar Rosie, dinspre partea ei, nu se certa niciodată cu nimeni. Nu era genul ei. Fiona o supraveghe foarte repede, cu o atenție susținută. Evident, Rosie era mult mai bolnavă decât ceilalți.

Medicamentele obișnuite nu îndreptară lucrurile, dimpotrivă. Fiona îi palpă cu o mână ușoară abdomenul și-l găsi ciudat de rigid. Febra ei începu să crească, pulsul deveni mai rapid și vomită de mai multe ori. Fiona știu atunci despre ce era vorba.

– Roger, unde este patronul?

– Afară, cu oamenii.

– Va lipsi toată noaptea?

– Nu, dar se va întoarce probabil foarte târziu. De ce?

– Aș vrea să cheme avionul sanitar.

– Vezi, zise Roger pe un ton triumfător. Ești ca noi toți. Când apare o situație neprevăzută, nu mai ai decât o idee, să iei telefonul

și să chemi avionul sanitar sau medicul de teren.

– Este exact, zise Fiona laconic. Nu pot face nimic în caz de peritonită.

– De... de... ce?

Roger pălise.

– Este vorba aparent de o apendicită acută care ia o turnură destul de rea. Poți să chemi avionul sanitar în locul lui Steve?

– Bineînțeles, dar...

– Dar ce?

– Este aproape noapte, Fiona. Avionul sanitar nu poate ateriza noaptea pe micul nostru teren. Nu este ca Cessna lui Peter.

– Atunci, telefonează-i doctorului Gidding.

– Este inutil, oftă Roger. Am vrut să-l sun mai devreme, după primele simptome de diaree. Un tractor s-a răsturnat dincolo de Millway. Nu se va întoarce seara asta.

– Bine, zise Fiona cu tot calmul de care era în stare, fără să-și ia ochii de la buzele strânse ale lui Rosie. Aleargă repede acasă și pregătește un pat.

Roger se execută fără să protesteze. În acest timp, Fiona improviză o brancardă, cerând să se pună o saltea pe o scândură și alese patru purtători solizi. În ciuda tuturor acestor precauții, drumul fu o încercare pentru Rosie.

Imediat ce ajunseră acasă, Roger o ajută pe Fiona s-o instaleze pe bolnavă în patul pregătit în salonul mic de la parter.

– Are cu siguranță peste patruzeci de grade, murmură infirmiera.

– Ce putem face? întrebă Roger.

– Practic, nimic. Asta este cel mai rău.

– O buiotă caldă, poate?

– Oh, nu, mai ales asta nu! Dimpotrivă, o pungă cu gheață ar ușura-o fără îndoială. Dar ar trebui s-o putem pune pe un fel de suport, ca să nu se sprijine pe locul dureros.

– O să mă ocup de asta, promise contabilul. Părea aproape fericit că avea ceva de făcut. Fionei i-ar fi plăcut să aibă un asemenea derivativ.

Când îi spusese puțin mai devreme lui Roger că se temea de o peritonită, nu exagerase. Era evident că Rosie avea mai mult decât o criză banală de apendicită. Numai un medic putea s-o spună... Numai un medic putea să acționeze...

Ea, infirmiera, nu putea decât să tamponeze fruntea transpirată a bolnavei, să îndepărteze o șuviță de păr creț, să-i umezească buzele uscate.

Roger reveni cu punga de gheață pe care o instală cu precauție pe un suport improvizat.

– Ar trebui să ne faci ceai, Roger. Și apoi, va trebui să-i trimiți pe ceilalți la culcare. Nu folosește la nimic să aștepte astfel

– Nu-mi vor da ascultare, Fiona. Locuitorii din interiorul țării au aceeași reacție în fața bolii. Nu se vor mișca de pe verandă atâta timp cât nu le va fi redată compatrioata sau n-o vor vedea luată de avionul sanitar. Toți aborigenii formează o singură familie. Pentru nimic în lume n-o vor abandona pe sora lor Rosie în starea asta.

– Ei bine, dacă-i așa, dă-le ceva de mâncare...

– După criza cu "barcoo", nu mi se pare foarte indicat. În schimb, ceaiul nu le va face rău. Am să le fac găleți pline... Cât îl privește pe al tău, adăugă el fără să-și ascundă admirația, ți-l voi aduce într-un vas de argint... Dacă aș putea, ar fi chiar unul din aur masiv.

Fiona schiță un zâmbet ușor tremurat, verificând încă o dată

pulsul lui Rosie.

Roger distribui așadar ceai la toată lumea. Reveni de mai multe ori să pună gheață în punga bolnavei.

Spre ora unsprezece, starea lui Rosie păru că se înrăutățește. Avea abdomenul tare ca lemnul. Era scuturată de frisoane puternice și gemea într-un fel de delir.

– E...eu nu mai pot suporta, zise Roger.

– Este normal, Roger. Du-te să iei aer.

– Nu, nu vreau să te las singură. Ah, dacă cel puțin Steve ar putea veni! El ar ști ce este de făcut.

– Nu și de data asta, Roger.

– Cel puțin, ar fi aici.

Oh, da, dacă Steve ar putea fi acolo! Fiona se temea de zorii zilei, acea perioadă insidioasă când bolnavii, nemaiputând să lupte, scapă din mâinile infirmierelor neputincioase.

Așezat la picioarele patului, Roger își ținea capul în mâini. Fiona umezea încontinuu buzele lui Rosie. Deodată, avu impresia că simte febra scăzând ușor. Era oare doar efectul imaginației ei?

Grupați pe verandă, aborigenii continuau să aștepte. Copiii dormeau în brațele lor. Ieșind la un moment dat să-și dezmorțească picioarele, Fiona îl văzuse pe William dormind profund în brațele lui Bert.

Și apoi, spre miezul nopții, se auzi un zgomot, un zgomot minunat de copite, un zornăit de pinteni, o plesnitură de bici. Ca prin farmec, "Capătul lumii" reveni la viață.

Roger sări de pe scaunul lui și se repezi spre Steve. Instantaneu, se făcu liniște. S-ar fi spus că toată lumea mergea în vârful picioarelor.

Fiona recunoscu pașii lui Steve. Inima ei bătea nebunește, și nu

doar de ușurare... Îl auzi trimițându-i pe indigeni la casele lor, cu o amabilitate plină de fermitate. O mână de fier într-o mănușă de catifea, gândi ea. Aceștia se îndepărtară fără să protesteze. Apoi, el intră în camera bolnavei. Roger rămăsese afară. Steve și Fiona se priviră îndelung, în tăcere, dintr-un capăt în celălalt al salonului. Fiona se simți copleșită de o căldură minunată pe care n-o cunoscuse niciodată, nici cu iubitoarea mătușă Jessie, nici chiar cu Graham. O încredere profundă o arunca spre australian. Totul se va aranja. Cu el, va avea forța să înfrunte interminabila noapte.

Din trei pași fu lângă ea și, înainte de a se apropia de pat, îi atinse ușor mâna, ca pentru a-i transmite puterea lui

– Ei bine, Rosie, zise el după aceea, aplecându-se deasupra bolnavei, avem necazuri? Totul se va aranja , îți promit... Se va face curând ziuă și avionul nu va mai întârzia... Rezistă micuțo, rezistă...

Și, ca prin minune, Rosie, care gemea jalnic de ore întregi, reuși să murmure, schițând un vag surâs:

– Da, stăpâne.

Steve se așeză lângă pat și-i luă mâna. Roger apăru în pragul ușii, îi privi pe toți trei, apoi se retrase. Fiona îl auzi făcându-și de lucru în bucătărie. Fără îndoială, făcea din nou ceai.

Bolnava părea mai puțin agitată. Cu ochii închiși, părea pe jumătate conștientă. Nu era nevoie să se păstreze tăcerea. În starea în care era, zgomotul nu mai ajungea la ea.

– S-ar spune că a adormit, zise Steve.

– Nu te temi că...

– Nu. Se agață inconștient de viață. Acum, nu mai avem mult de așteptat. Avionul sanitar își va părăsi baza în zori și va fi curând aici.

Căută mașinal în buzunar, pentru a-și lua tutunul. Cu o ridicare din umeri, își întrerupse gestul.

– Știi că ai aceiași ochi ca băiatul? zise el pe neașteptate, în clipa următoare.

Ea tresări.

– Intrând adineauri în această încăpere, am crezut că-i văd. Ochi violeți, cu gene de culoare închisă.

– Este foarte obișnuit, replică ea cu prefăcută dezinvoltură.

– Oh, nu, zise el laconic.

Trecură câteva minute.

– Vrei să vorbești despre acest copil? întrebă Fiona fără să știe prea bine de ce.

– Și tu? întrebă el scrutând-o cu privirea.

– Nu, nu în mod special. Faptul că am ochi violeți nu...

– Este un motiv ca oricare altul, o întrerupse el. Ah iată-l pe Roger, cu ceai. Ce idee bună!

Băură în tăcere. Apoi, contabilul duse tava înapoi. Noaptea îi învălui din nou. Noapte albă. Noapte interminabilă.

Apoi, brusc, o rază de soare se strecură printre jaluzele. Supliciul se apropia de sfârșit. Un avion vâjâia în depărtare. Și Rosie era încă în viață.

– Cum va fi scoasă de aici? întrebă Fiona. Ieri seară, improvizasem o brancardă, dar...

– Nu te neliniști. Această echipă funcționează cu o precizie de ceasornic. Are tot materialul necesar. Un medic și două infirmiere pentru cazul unei intervenții la fața locului.

– În avion?

– Da.

Steve se apropiase de fereastră.

– Este pe cale să aterizeze, anunță el.

Fiona începu să strângă pătura lui Rosie în vederea transferului

ei, dar Steve o opri.

– Nu face nimic. Ei au propria lor metodă. Astfel, brancarda lor este un fel de pat rulant, mai ușor, mai solid, mai lat și mai confortabil decât o brancardă normală. Da, zise el zâmbindu-i bolnavei, vor avea grijă de tine.

Fiona privi la rândul ei pe fereastră. Practic, toți locuitorii fermei se repeziseră spre terenul de aterizare. Nu-l văzu pe Bill. Era fără îndoială pierdut în mulțime.

Roger tocmai sosise cu jeepul lângă aparat. Membrii echipajului se urcară rapid în el și vehiculul demară imediat înapoi spre casă.

– Cum vor putea transporta această brancardă cu Rosie? întrebă Fiona.

– O vor pune pe platforma unui camion, răspunse Steve. Apoi vor urca pe ea cât mai mulți oameni, ca s-o stabilizeze. Rosie nu va simți nicio zdruncinătură.

Jeepul frână în fața verandei și pasagerii coborâră în grabă. Infirmierele purtau pantaloni și scurte impermeabile, cu glugă. În fond, își spuse Fiona, este logic. Ce ar face nefericitele cu un voal sau o capă care ar zbura la cel mai mic vânt?

Treizeci de secunde mai târziu, doctorul era la căpătâiul bolnavei și-i lua pulsul.

– Nu este foarte ridicat, zise el în sfârșit. Cred că avem totuși timp s-o ducem la bază. Nu țin s-o operez aici și cu atât mai puțin în avion.

– Crezi că este prudent să așteptăm, Bryan? întrebă cea mai tânără dintre infirmiere. La o peritonită, fiecare minut contează.

– După părerea mea, zise cealaltă, este preferabil s-o ducem la bază.

– Și dacă am cere părerea lui miss Smith? făcu doctorul pe un

ton amical.

– E...eu sunt bucătăreasă... nu infirmieră, bâigui Fiona, luată pe nepregătite.

– Da, mi-a spus Roger. Dar după modul cum ai îngrijit epidemia de scarlatină și apoi pe cea de "barcoo"... da, da, știu totul... cred că am putea să-ți decernăm diploma pe loc.

Doctorul zâmbea.

– Așadar, ce părere are infirmiera Smith?

Fiona îi aruncă o privire lui Rosie, care părea mai calmă, mai puțin încordată, mai puțin lividă.

– Cred că poate aștepta până la spital.

– Atunci, la drum, zise imediat doctorul.

Camionul aștepta deja în fața casei. Rosie fu instalată pe brancardă cu nesfârșite precauții. Brancardierii o ridicară cu mișcări line și o puseră pe platformă. O întreagă echipă de bărbați se alătură doctorului și infirmierei-șefe, cu scopul de a ține nemișcată brancarda și a stabiliza camionul.

Steve, Fiona și a doua infirmieră se urcară în jeep.

– Bucătăreasa noastră face ochii mari de uimire, zise Steve zâmbind. Ea descoperă avionul sanitar. Pentru informarea ta, Fiona, să știi că plătim în fiecare an o sumă frumoasă pentru acest serviciu. Dar sunt bani bine plasați. O veritabilă asigurare de viață. Cu sistemul acesta, suntem duși la spital practic la fel de repede ca și cum am locui în oraș.

– Și pentru bebeluși? o întrebă Fiona pe infirmieră.

– După câte știu, nu s-a născut încă niciunul în avionul sanitar. Oamenii Nordului sunt oameni calmi, care știu să fie prevăzători. Și bebelușii sunt și ei de soi bun, pentru că nu aleg cele mai nepotrivite momente ca să vină pe lume.

Vorbind, infirmiera nu înceta să-l privească insistent pe Steve, cu un aer cochet.

– Steve, Balul Curselor se apropie și încă nu m-ai invitat.

– Îmi pare rău, dar sunt ocupat. Miss Smith a sosit prima.

– Dar eu...zise Fiona pe un ton indignat.

Jeepul frână în momentul acela lângă aparat. Rosie era deja înăuntru. Înainte ca avionul să decoleze, Fiona reuși să arunce o privire rapidă. Nicio palmă de loc nu era pierdut. Se afla acolo un veritabil arsenal farmaceutic, în afară de două aparate de reanimare, un incubator pentru nou-născuți și câteva tuburi de oxigen.

Echipa se înghesui în carlingă. Motoarele vuiră. Copacii se aplecară sub suflul stârnit de elice și avionul își luă zborul spre spital.

– Crezi că va scăpa cu bine? murmură Fiona, încă uluită de toate aceste evenimente.

– Cine îmi pune întrebarea? făcu el răsucindu-și o țigară.

– Ce vrei să spui?

– Infirmiera sau bucătăreasa? întrebă el laconic.

– M-ai angajat ca bucătăreasă, nu?

– Exact. Dar după numărul tău de ieri, încep să cred că știi mult mai multe despre asta decât o simplă profană. Experiența ta mi se pare că depășește din plin limitele dicționarului medical care merge de la "Artrită" la "Zona-zoster".

– Eroare. Merge de la "Amigdalită" la "Zigomatic".

Cu un mic salut admirativ, el o ajută să urce în jeep.

– Pentru a reveni la Rosie, am încredere, zise el demarând. Bryan Field este un medic excelent. Miss Fanning, infirmiera-șefă, este experimentată. A lucrat mult timp în Malaiezia, într-o unitate a

Crucii Roșii. Cât despre Virginia Dane...

– Da?

– A fost atașată Serviciului de Sănătate din Darwin și este obișnuită să însoțească bolnavi în avion.

– De ce n-ai... începu Fiona.

– Ce?

– Este o fată frumoasă...

– Foarte frumoasă, încuviință el.

– Atunci...

Urmă o tăcere.

– Vrei să știi de ce n-am acceptat s-o însoțesc la Balul Curselor? Explicația mea a fost totuși clară.

– Miss Dane a putut să creadă că m-am aruncat de gâtul tău. Or, n-am avut niciodată nici cea mai mică intenție...

– Haide, făcu el pe un ton ironic, doar n-o să ne certăm pentru atâta lucru. Ți-am spus deja că în calitatea mea de patron, îmi rezerv dreptul să te conduc acolo.

– Unde are loc acest bal?

– La periferia orașului Minta.

– Când?

– Cam peste șapte săptămâni.

– Balul urmează alergărilor, îmi imaginez?

– Bineînțeles. Uite, apropo de alergări, adăugă Steve râzând, privește-i!

În felul lor obișnuit, aborigenii se întorceau la fermă cu un mers indolent. Exaltarea plecării lui Rosie trecuse.

– Nu-l văd pe William, exclamă Fiona fără să-și poată ascunde spaima.

– Probabil s-a culcat. De altfel, uită-te bine, nu este niciun copil.

Trebuie să doarmă profund dacă nici măcar avionul nu i-a trezit. Părinții lor le vor urma curând exemplul și vor recupera noaptea scurtată. Păstorii sunt și ei epuizați. Turneul nostru a fost foarte obositor.

– Trebuie să fii nerăbdător să-ți regăsești patul?

– Nu mai mult decât o genială infirmieră dintre cunoștințele mele, zâmbi el mijindu-și ochii.

– Dar... masa... murmură Fiona roșind.

– Vor aștepta. După părerea mea, singurii înfometați vor fi somnambulii. Aceștia se vor descurca foarte bine singuri. Vom dormi cu toții, cel puțin atâta timp cât ne vor permite animalele și copiii. Și unii și alții sunt din nefericire cunoscuți drept matinali și zgomotoși.

Fiona coborî istovită din jeep. Oboseala îi apăsa brusc umerii ca o șapă de plumb. Începu să urce încet treptele.

Fără să spună un cuvânt, Steve o săltă ca pe un fulg în brațele lui viguroase și o duse până în camera ei, unde o depuse încet pe pat.

– Acum, dormi, ordonă el.

– Nu voi putea...

– Pentru că ești prea obosită! Aș! În cinci minute, vei dormi dusă.

– Nu, voiam să spun... vreau să mă asigur că băiatul s-a întors. Nu l-am văzut de câteva ore și sunt îngrijorată.

– Ei bine, dacă-i așa, vino cu mine, zise el cu o voce aproape tandră, luând-o de mână ca s-o conducă în camera vecină.

În fața patului nepotului ei, Fiona rămase o clipă mută de surpriză.

Un cap brunet, un cap blond. Un obraz turtă-dulce, un obraz

trandafiriu. Amândoi pe aceeași pernă, Harold și William.

– Dumnezeu să-i binecuvânteze, șopti tânăra fată.

Ridicând capul, întâlni ochii albaștri ai lui Steve. Se simți din nou copleșită de un sentiment nedefinit.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, zise australianul cu ardoare din cealaltă parte a patului.

Capitolul 7

După cum prezisese Steve, toată lumea dormi până când copiii și animalele își cerură hrana cu țipete și mugete. Frecându-și ochii și căscând de le trosneau fălcile, Steve, Roger, păstorii și cei doi băieți se regăsiră în bucătărie. După ce băură cești întregi de ceai înviorător, începură să arunce priviri elocvente spre mașina de gătit încă rece.

Toată ziua s-a mâncat ce s-a găsit.

Dar, începând de a doua zi, corvezile culinare se reluară. Fiona redeveni bucătăreasă. Era zi de tăiere a animalelor. Tone de carne proaspătă de fiert, de congelat sau de conservat cu sare fură aduse în bucătărie. Urmă din nou hora infernală de mușchi, spată, fleică, pulpă, vrăbioară. Trebui recuperată grăsimea, porționate enormele fripturi ale lui Bert ca să poată intra în cuptor, apoi în sfârșit de pregătit hrana rece pentru păstorii care urmau să lipsească mai multe zile.

Steve o surprinse pe Fiona, cu obrajii aprinși, zbătându-se în mijlocul unei bucătării supraîncălzite.

– Trebuie să găsesc un bucătar.

Tânăra fată se opri brusc din frământatul făinei și grăsimii care trebuia să servească drept bază pentru clătite. Înlătură cu antebrațul o șuviță de păr blond care-i gâdila nasul.

– Ce nu este în ordine? întrebă ea cu o voce gâtuită.

– Muncești prea mult. Este un post prea greu pentru o femeie.

– M-ai angajat, totuși.

– La vremea aceea, n-aveam de ales. Roger nu se putea ocupa simultan de bucătărie și de propria lui muncă.

– Nu ești mulțumit de mine? întrebă ea abia auzit.

– Ba da, te găsesc... te găsesc...

Ezită câteva secunde

– Mă tem numai să nu te surmenezi, încheie el cu o voce aspră.

– Știi că fi... că William și Harold s-au culcat din nou în același pat? întrebă ea schimbând deliberat subiectul.

– Da. Am cerut să se coboare din pod un al doilea pat mic. Vor fi totuși mai în largul lor.

– Așadar, Harold va rămâne?

– Bineînțeles. Sunt sigur că celelalte mame s-ar ocupa de el la fel ca de numeroșii copii ai lui Rosie. Consider însă că nu-i nevoie să le impun unul în plus. Nimeni nu știe cum a ajuns Harold în sat. Într-o zi, era acolo. Ce se întâmplase oare? Fusese abandonat? Se rătăcise? Era prea mic ca să poată explica. Rosie n-a pus întrebări. I-a deschis simplu brațele. Începi acum să înțelegi uimitorul spirit de familie care-i leagă pe aborigeni între ei? Cum ar reacționa oare William dacă l-aș lipsi brusc de cel pe care-l consideră ca pe fratele lui?

– El simte lucrurile cu mai multă intensitate pentru că...

– Da...?

Fiona se întrerupse. Pentru ea, atitudinea copilului trăda

evident o nevoie de compensație. Dar nu voia să iasă din rolul ei.

– ... pentru că este nou aici, încheie ea în schimb.

– Ca și tine, Fiona. Nu simți în același fel această nevoie de a aparține cuiva?

– Adulții sunt altfel, ocoli ea întrebarea.

– Nu este un răspuns.

– Ascultă, noi vorbeam despre William. Trebuie oare să înțeleg că Harold face parte acum din familie?

– O gură suplimentară ar fi peste puterile tale?

– Nu sunt o persoană firavă! exclamă Fiona. Mă duc să le aranjez camera. William va fi nebun de bucurie.

Steve pusese de asemenea să se coboare din pod și două pupitre. Nu era oare puțin cam prematur? William era la cursul elementar, dar Harold nu știa probabil nici să citească, nici să scrie. Desigur, făcea mari eforturi pentru educarea aborigenilor dar, în locuri îndepărtate cum era "Capătul lumii", asta ridica dificultăți suplimentare.

Copiii scoaseră țipete de bucurie descoperind o mulțime de ascunzișuri și de colțuri ascunse în mesele lor de studiu.

" Nu va trece mult până vor crește în ele broaște și scarabei", își spuse Fiona.

– Crezi că vor fi în stare să aprecieze aceste mobile la justa lor valoare? nu se putu împiedica ea să remarce.

– Draga mea Fiona, mărturisesc că eu am crescut în copilăria mea un pui de rață sălbatică ce căzuse din cuib și câțiva șerpi inofensivi, spre disperarea bietei mele mame....Studiile mele n-au suferit pentru atâta lucru.

– De unde ai scos toate astea?

– Din pod. Este ca peștera lui Ali Baba. Ar trebui să te duci să

arunci o privire. Mama spera să aibă o familie numeroasă.

Ridică din umeri.

– Poate vor fi de folos mai târziu, cine știe, încheie el privind-o într-un mod ciudat pe Fiona.

Aflară puțin mai târziu că operația lui Rosie se desfășurase foarte bine și că nu fusese urmată de nicio complicație.

La fermă, nu se mai vorbea decât despre alergări și despre balul care se apropiau. Toată lumea trebuia să meargă acolo.

– Pe cine vei însoți, Roger? îl întrebă Fiona.

– Pe tine.

– Mulțumesc, dar știi că este imposibil. Patronul a hotărât că el va fi acela. De altfel, eu numesc asta un abuz de autoritate...

– Te voi însoți totuși, zâmbi Roger. Odată ajunși acolo, se uită cine pe cine însoțește. Toată lumea dansează cu toată lumea. Este o zi minunată, frumoaso, te vei distra bine.

Regăsindu-și cochetăria, Fiona se gândi imediat la toaletele ei. Pentru curse, avea ce-i trebuia. Dar pentru bal, nu adusese cu ea nimic lung.

– Femeile se îmbracă special pentru bal?

– Dumnezeule, da. Este singura ocazie a anului. Se pun la patru ace și se iau la întrecere în materie de eleganță. Este un spectacol să le vezi sosind îmbrăcate în mătase și dantele și încălțate cu cizme.

– Cum?

– Cele care vin de departe, își pun cizme. Pantofii eleganți și-i aduc în sacoșă.

– Dar Roger, n-am nimic de îmbrăcat.

– Asta-i supărător, făcu acesta din urmă scărpinându-se în cap, și este puțin cam târziu pentru a comanda o toaletă la David Jones,

în Sydney.

– Nu voi putea să merg acolo, declară Fiona.

– Unele fete au niște dezabieuri încântătoare pe care le pot face să treacă drept rochii de seară... În fine, știu din auzite, adăugă el în grabă.

– Eu n-am nimic de genul ăsta, zise deschis Fiona. Trusoul meu se compune din două pijamale de bumbac și un capot puțin uzat.

– Ah... Ar mai fi soluția Ahmed...

– Este un negustor ambulant?

– Da, un afgan. N-are un sortiment la fel de mare ca Jake, dar nu se știe niciodată. Poate la fel de bine să scoată ceva extraordinar.

– Dacă se produce minunea, să sperăm că va fi măsura mea și nu prea demodată.

"Minunea" scoasă de Ahmed din baloturile sale era la modă în anii 1920. Imediat ce o văzu, Fiona știu că-i va conveni de minune. Strânsă puțin aici, slăbită un pic colo, trebuia să-i vină ca o mănușă.

– Rochiile acestea se vindeau bine pe vremea când tinerele doamne dansau charleville, explică afganul.

– Charleston, îl corectă Fiona zâmbind.

– Doamna va avea nevoie de perle ca să meargă cu rochia sa, reluă negustorul.

Roger o privea cu oarecare uimire pe Fiona făcând paradă în fața lui. Dar pentru tânăra fată, culoarea roz-aprins, puțin stinsă e drept, răscroiala gâtului ușor rotunjită, talia joasă și jupa garnisită cu ciucuri erau întru totul potrivite. Cumpără fără să se tocmească rochia charleville, pardon charleston, la un preț ridicol de mare.

În privința perlelor, n-a fost complicat. Aborigenele îi propuseră într-un cor emoționant toate șiragurile pe care le posedau, încântate la ideea s-o vadă pe "don'șoara" purtându-le la bal.

Și apoi, optsprezece zile mai târziu, maladia lovi din nou ferma. De data asta, era vorba de oreion.

Unica victimă fu Steve. Fiona nu întâmpină nicio dificultate să recunoască simptomele. Anul trecut, fusese o epidemie la Heatherfell. Înțelese așadar imediat ce însemnau această ușoară indispoziție, durerile din urechi și din gât, creșterea febrei urmată de cefalee și în sfârșit inflamarea progresivă a glandelor parotide.

La Steve, situația evoluă spectaculos. El deveni rapid de nerecunoscut, până într-atât încât cei doi copii îl priviră uluiți din pragul încăperii unde se găsea.

– Cine este? șopti Harold.

– Se pare că este un tip numit Steve, răspunse Bill.

Fiona îi sugeră imediat bolnavului să se culce. Se va simți mai bine în pat decât să se târască neliniștit prin casă. Și apoi, în felul acesta risca mai puțin să-i contamineze pe cei doi copii. În ceea ce-i privea, Roger și Fiona erau deja imunizați. Dar Steve refuză.

Era extrem de dureros pentru el să se hrănească. Înghițea cu geutate chiar și piureurile foarte moi. Când refuză să bea și când peste o oră îl găsi zăcând apatic pe divanul din salon, schimonosindu-se de durere, se repezi la telefon și chemă medicul de teren.

Peter Gidding fu scurt și categoric.

– Fă-l să se culce imediat, ordonă el.

– Refuză.

– Trebuie să se culce, știi la fel de bine ca mine.

– Eu? O bucătăreasă?

– Haide, fără gogoși. N-am timp de discuții. Sunt atât de copleșit, încât alerg ca vântul.

– Mi se pare foarte indicat, pentru un medic de teren.

– Mai puțin spirit și mai multă autoritate. Trebuie să-l faci cu orice preț pe nătărăul acela să se culce.

– V-am spus deja că nu vrea să audă nimic.

– Îți repet, trebuie să se culce. Și știi de ce, nu-i așa? Știi că oreionul poate avea drept consecință sterilitatea.

Fiona nu răspunse.

– M-ai înțeles bine, domnișoară?

– Sunt bucătăreasă, răspunse ea în cele din urmă. Nu pot să-i spun asta.

– De ce?

– Ei bine, pentru că... pentru că...

– Ascultă-mă bine, nu pot veni până mâine. N-am fost niciodată atât de ocupat. Dacă nu faci ce trebuie, te voi face răspunzătoare, ai înțeles? Până atunci, pune-i comprese umede cu acid boric, pentru a-i ușura gâtul. Mâine voi aduce o loțiune calmantă și-i voi administra antibiotice. Ai înțeles?

– Am înțeles, bâigui Fiona închizând telefonul.

Plecă în căutarea lui Roger în ideea de a-l convinge pe acesta să-i explice patronului necesitatea de a se odihni. Dar Roger nu era acolo.

– A plecat să asiste la dresaj, îi spuse William care se învârtea prin preajmă.

Strângând din dinți, Fiona intră în salon ca o martiră în cușca fiarelor sălbatice.

– Tocmai am vorbit la telefon cu medicul de teren. Trebuie neapărat să te culci.

– Cum? răcni Steve în ciuda maxilarului dureros.

– M-ai auzit? În pat! Și imediat!

– De ce?

– Ai putea avea complicații.

– Am deja suficiente, nu? mormăi el.

– E vorba de complicații mult mai grave, îl asigură ea cu un aer tragic și...

– Refuz, i-o tăie Steve.

– ... și care ar putea să-ți strice viața.

El rânji.

– În orice caz, pe cea a soției tale...

Dintr-o dată atent, el ridică brusc capul.

– Numai dacă nu dorești să mori fără urmași, încheie ea. Acum înțelegi?

Steve nu se mai lăsă rugat.

– Nu m-am gândit la asta, mormăi el. Ai al naibii de multă dreptate.

Două minute mai târziu, era culcat și accepta fără să bombăne prea mult compresele prescrise de Peter Gidding.

A doua zi, așa cum promisese, doctorul era acolo. Steve se restabili foarte repede, dar trebui să rămână la pat, izolat, timp de cincisprezece zile.

– Voi fi vindecat exact la timp pentru curse și bal, remarcă el cu un aer destul de satisfăcut.

Acum că nu mai suferea, aprecia această odihnă forțată și îngrijirile atente ale Fionei.

Această carantină fu cât pe ce să-l priveze de o distracție de calitate: concursul " cea mai lungă poveste".

Concursul acesta avea loc în fiecare an la Darwin. Învingătorul din anul precedent hotărâse să vină să-și apere titlul în regiunea Golfului Carpentaria. Ferma "Capătul lumii" fiind în centrul districtului, fusese aleasă drept loc al întâlnirii.

– Acum doi ani, câștigătorul, poreclit walkie-talkie, a învins cu autoritate. Povestea lui a durat trei ore și zece minute. Cea a învingătorului de anul trecut n-a ținut decât două ore. Candidatul districtului, Williams – Moară – Stricată, consideră că poate să-l bată.

– Ce gen de povești se spun?

– De toate. Legende populare din folclorul nostru provincial, peripeții de necrezut, povești cu briganzi, basme. Acum doi ani, premiul a fost un magnetofon.

De la fereastra camerei sale, Steve urmărea pregătirile sărbătorii. Williams – Moară -Stricată veni să-i facă o vizită, dar rămânând la distanță bună de convalescent. Era un fost păstor la ferma "Capătul lumii". Dar meseria asta nefiind făcută pentru el, devenise reprezentantul unei firme de mașini agricole. Acolo, își putea folosi logoreea.

– Vor veni din toată regiunea, anunță Roger.

– Unde vom așeza toată lumea asta? întrebă Fiona.

– Pe verandă, răspunse Roger. Vom instala difuzoare. Vei vedea, povestitorii aceștia reușesc să-și spună poveștile cu viteze incredibile!

Fiona strâmbă din nas, puțin convinsă.

– Ajutați probabil de băutură.

– Te înșeli. Pentru un concurs ca acesta, trebuie să nu-ți pierzi capul. Se va da cep la butoiașe la sfârșitul întrecerii. Va trebui prevăzut cu ce să hrănim toată lumea asta. Dar ăsta este domeniul tău.

Flora Macdougall, consultată telefonic, o liniști. Fiecare femeie aduce de obicei un fel de mâncare.

Fiona hotărî totuși să aibă în rezervă checuri și biscuiți de

Savoia, ușor de tăiat și de servit, și termosuri pline cu cafea fierbinte. Era aproape mulțumită să-și regăsească rolul de bucătăreasă. Dar, cu trei ore înainte de concurs...

– Fiona! răcni Steve cu o voce de stentor care nu lăsa nicio îndoială asupra stării lui de sănătate, cel puțin a coardelor lui vocale.

De emoție, Fiona scăpă din mână un pahar care se sparse în mii de bucăți.

– Fiona!

Tânăra se repezi spre micul salon de la parter unde Steve hotărâse să stea în ziua aceea. Rezemat lângă fereastră, Williams-Moară-Stricată părea statuia dezolării.

– Ce este? exclamă ea intrând. Ce-ai făcut? Ai dureri?

– "El" și-a pierdut vocea, anunță Steve pe un ton sumbru.

– Laringită?

– Află despre ce este vorba. Poate este nervos. Oricum ar sta lucrurile, nu poate vorbi, după cum vezi.

Williams își drese disperat vocea, dar nu reuși să scoată niciun sunet.

– Ai trei ore să-l vindeci, hotărî Steve.

– Este imposibil, protestă Fiona.

– Aici, nu cunoaștem cuvântul imposibil. Vei face tot ce-ți stă în putință. Este un ordin.

– Bucătăreasă sau infirmieră? întrebă ea pe un ton ironic.

– Treci la treabă, este tot ce-ți cer.

Fiona făcu imposibilul. Era în joc reputația Teritoriului de Nord. Ea prescrise imediat pulverizări, badijonări, picături nazale, comprese calde, citronade calde îndulcite cu miere, pastile de mentol, calmante, gargare. Și mai ales, interzicerea absolută a

fumatului.

La atâtea cerințe, Williams fu cât pe ce să renunțe. Steve insistă să se supună acestui tratament de șoc. Ajunse până acolo încât să-i propună antibioticele prescrise de Peter Gidding, dar Fiona se opuse cu toată energia.

Două ore și jumătate mai târziu, la bucătărie nu era încă nimic pregătit. Biscuiții de Savoia nu fuseseră încă puși la cuptor, iar cafeaua nu era făcută. Și din gâtul lui Williams-Moară – Stricată nu ieșeau decât cârâieli de neînțeles.

– Ei bine, oftă Steve, va trebui să-l înlocuiesc.

– Nu vei ieși din încăperea asta, îi puse în vedere Fiona. Încă mai ești contagios.

– Privește, oamenii sosesc deja.

Mașini și camionete se apropiau de fermă ridicând ușori nori de praf, iar un mic avion se pregătea să aterizeze între balize.

– Aceștia sunt familia Gillespie, din Pennington, o informă Steve. Ah, dar văd că și "Proiecționistul" participă, adăugă el zărind un camion mare vopsit în culori țipătoare.

– "Proiecționistul"?

– Este cel care face turneul fermelor pentru a proiecta filme vechi, îi explică el Fionei. Trebuie să fi auzit vorbindu-se despre concurs și profită de ocazie. Vom avea dreptul la "actualități" datând de cel puțin zece ani, la desene animate, la unul sau două dintre acele vechi filme mute intitulate invariabil "Inimă frântă" sau "Cavalerul-fantomă", apoi la "Dumnezeu s-o binecuvânteze pe regină". Și toate astea pentru doi dolari.

Aplecându-se pe fereastră, Steven îi ordonă responsabilului cu difuzoarele să fixeze unul în apropierea lui.

– Intenționezi să concurezi? se neliniști Fiona.

– Absolut, zise el privind-o cu un aer sfidător.

Nimeni n-a fost deosebit de surprins de schimbarea concurentului. Femeile își părăsiră treburile, scoaseră scaune din casă și se instalară pe verandă. Bărbații se așezară pe trepte sau se cocoțară pe balustradă.

Puțin interesați de concurs, aborigenii hoinăreau la oarecare distanță, dar nu prea departe, deoarece nu voiau să piardă filmele.

Gabby Broughton, campionul de anul trecut, deschise întrecerea. El vorbea cu o viteză nebună. Debitul lui trebuia să depășească zece mii de cuvinte pe oră. Fiona nu auzise în viața ei un asemenea potop de cuvinte. După două ore, campionul renunță.

Urmă Steve, cu inimitabila lui voce tărăgănată. Cuvintele curgeau ca un râu fără sfârșit. Dădea impresia că putea continua în ritmul acela până a doua zi. După două ore și jumătate de veritabil torent verbal, fu proclamat învingător. Urmară urlete de bucurie. După aceea, ajutată de câteva femei, Fiona se agită în bucătărie. Se distribuiră curând farfurii cu gustări apetisante, însoțite de un excelent vin roșu venind din Queensland și urmate de cafea aromată.

Intră apoi în scenă "Proiecționistul", instalându-și ecranul. Aborigenii se apropiară. Spre marea bucurie a femeilor și profunda decepție a bărbaților, filmul proiectat fu "Inimă frântă", lipsit de orice valoare. În loc să privească ecranul, Fiona contempla cerul înstelat și visa.

– Fiona!

Tânăra fată întoarse capul abia după al treilea croncănit. De la fereastra salonului, Steve îi arăta gâtul. Doamne! O recidivă? Se ridică și se repezi în casă.

– Nu... mai... pot... să... vorbesc... zise Steve în șoaptă. Concursul... ăsta... blestemat...

Fiona își păstră cu greutate aerul serios. Trecu în baia alăturată și pregăti încă o dată cele necesare: pulverizări, badijonări, picături nazale, comprese calde, sirop pectoral, citronadă caldă cu miere, pastile cu mentol, calmante, gargare.

Săptămâna următoare fu liniștită. Fără catastrofe culinare, fără accidente, fără îmbolnăviri, nici măcar un guturai.

A doua zi după tăierea de animale, Fiona hotărî s-o consacre patiseriei și să facă o mulțime de checuri, brioșe, cornulețe și biscuiți de Savoia care se puteau păstra un timp în cutii de aluminiu. Ajutoarele se agitau în jurul ei. Dolly o ajuta să pregătească ingredientele necesare, Mattie spăla vesela pe măsura folosirii și Bessie ungea cu grăsime tăvile.

Deodată, Bessie avu o indispoziție. Nu era deloc uimitor, în bucătărie fiind îngrozitor de cald. Fiona o trimise afară, să respire aer proaspăt. Când ieși puțin după aceea ca să vadă dacă se simțea mai bine, nu se putu împiedica să observe talia ei îngroșată. Cum de nu remarcase mai devreme? Fără îndoială pentru că aborigena purta de obicei bluze largi.

– Bessie, dar tu ești...

– Da, don'șoară, voi avea un bebeluș.

– Rămâi aici, îți aduc o ceașcă de ceai.

– Da, zise Bessie izbucnind în plâns.

Puțin tulburată, Fiona plecă să facă ceaiul. Bessie îl bău, dar fără să se oprească din plâns. Fiona preferă s-o trimită acasă până a doua zi. Avusese deja ocazia să constate instinctul matern foarte dezvoltat al aborigenelor. Pentru aceste femei, o naștere era întotdeauna o bucurie. Cum se explica așadar această disperare?

A doua zi, tânăra femeie veni la lucru tot plângând. Fiona o întrebă de sănătate, dar se pare că dinspre partea asta totul mergea bine. Bessie era înfloritoare.

Atunci, care era problema? Nici măcar nu știa cine era partenerul... sau soțul lui Bessie. Era oare o problemă de căsătorie secretă? Nu mai era la Dunbank, ci pe alte meleaguri. Avea de-a face cu oameni neșlefuiți, cărora nu le cunoștea obiceiurile.

Ca să se informeze, i se adresă lui Roger.

– Bessie, căsătorită? Nu, nu cred. Dar nu asta este problema, trebuie să fie altceva.

– Dar ce?

Roger bombăni că avea de încheiat socotelile lunii și se aplecă asupra registrelor. Fiona nu insistă.

A doua zi, Bessie avu o nouă criză de plâns. Simțind că devine nervoasă, Fiona se hotărî să afle adevărul. Se duse să-l vadă pe Steve.

– Este vorba de Bessie... începu ea.

– Da. Așteaptă un copil, nu-i așa?

– Știai?

– Firește.

– Și ce intenționezi să faci?

– Ce să... ? Ascultă, Fiona, doar nu-ți imginezi că...

– Nu, bineînțeles că nu. Dar trebuie să fie cineva răspunzător.

– Este Jimmy Daniels. Se ocupa de vite. L-am împrumutat familiei Gillespie când le lipsea mâna de lucru. Și după aceea, l-au păstrat la Pennington.

– Ești sigur că...

– Da, Bessie și cu el trăiesc împreună de câtva timp.

– Dar atunci de ce... Oh, nu reușesc să înțeleg!

– De ce nu sunt căsătoriți și nu trăiesc împreună într-o căsuță de la periferie, ca doi tineri englezi? Dar biata mea Fiona, suntem în mijlocul Australiei, într-o regiune semideșertică, și avem de-a face cu oameni care n-au avut acces decât foarte recent la binefacerile civilizației. Integrarea lor este pe calea cea bună, dar este o operație de lungă durată. Te necăjește că Bessie nu este căsătorită, nu-i așa?

– Nu sunt o mică burgheză ipocrită, cum se pare că gândești. Am văzut altele și mai rele. Dacă sunt necăjită, este pentru că Bessie își face în mod vizibil griji. Trebuie să aibă un motiv pentru asta.

Steve reflectă o clipă.

– Să fie oare pentru că el este încă la familia Gillespie?

– Ce idee de geniu! rosti Fiona pe un ton caustic. Nu este normal ca o femeie în starea ei să vrea să-și aibă soțul alături?

– De unde să știu? replică Steve pe un ton malițios.

Văzând-o pe Fiona roșind de mânie, reluă îndatoritor:

– Liniștește-te. Femeile acestea știu dintotdeauna că bărbații lor trebuie să meargă acolo unde pot să-și câștige existența.

Despărțirile le par inevitabile și, din acest motiv, aproape normale.

– De ce Jimmy Daniels n-ar putea să-și câștige din nou existența aici?

– Nu asta este problema, îți garantez. Adu-mi-o aici pe plângăcioasa aceea.

Cinci minute mai târziu, Steve îi smulsese adevărul. Bessie n-avea nimic de obiectat îndepărtării lui Jimmy, dar era extrem de supărată pe el pentru că nu-i răspunsese la scrisoarea prin care-i anunța vestea.

– Știi să scrii, Bessie?

– Da, stăpâne, răspunse aborigena cu mândrie, și Jimmy de asemenea. A fost la școala misionarilor.

– El ți-a spus?

– Da, stăpâne.

– Cred că încep să pricep, zise Steve după plecarea lui Bessie.

Apoi îi telefonă lui Mark Gillespie și avu o lungă discuție cu el. La puțin timp după aceea, îl sună Mark.

– Spui că... bineînțeles că nu... Nu știa absolut nimic?... Vreau să revină imediat... Bine.

Urmă un schimb interminabil de considerații despre vite, despre căpușe și despre marcarea animalelor.

– Este deja pe drum, anunță Steve închizând telefonul.

– Cine?

– Jimmy, bineînțeles. El nu era la curent. Este nebun de bucurie.

– Dar scrisoarea...

– El nu știe să citească. Bănuiam. Trebuie să-i fi spus lui Bessie povestea aceea cu școala pentru a crește în ochii ei.

– Ce va crede oare, aflând adevărul?

– Se va simți probabil mult superioară lui.

– Bietul Jimmy!

– Nu te neliniști. În euforia căsătoriei, povestea va fi repede uitată.

În fața aerului uimit al Fionei, adăugă:

– Da, am fixat chiar data. Parohul districtului tocmai se afla la familia Gillespie. I-am cerut lui Mark să ni-l trimită săptămâna viitoare.

– Oh! oftă Fiona, încântată.

Se gândea deja să-i telefoneze Florei Macdougall pentru o rețetă

de tort.

La fermă, urmă o explozie de bucurie. Lacrimile lui Bessie se opriră instantaneu.

– Dacă aș fi știut, don'șoară, în loc să cumpăr scutece, aș fi luat rochia aceea frumoasă...

– Rochia aceea frumoasă? Fiona uitase de rochia charleston, sau cel puțin se gândea la ea cu oarecare detașare.

Dar pentru Bessie, era "rochia vieții ei".

– Oh, acel roz-aprins și toți ciucurii aceia, oftă aborigena. Ar fi fost o frumoasă rochie de mireasă.

Fiona o privi zâmbind.

Sosi Jimmy. Parohul districtului de asemenea. Fiona făcu un tort superb. Și Bessie se căsători în faimoasa rochie charleston roz– aprins, mărginită cu ciucuri...

Fiona ar mai fi putut încă s-o poarte la Balul Curselor dacă n-ar fi cedat în unele locuri , și asta în mod ireparabil...

– Camioneta poștei, strigă Roger din biroul lui, a doua zi după nuntă.

– Un pachet pentru miss Fiona Smith, anunță poștașul. Vine de la David Jones.

În timp ce Roger îl ducea pe acesta să-și potolească setea în bucătărie, Fiona pipăia perplexă pachetul. David Jones. Roger îi vorbise într-o zi despre un magazin cu acest nume din Sydney, dar...

– Deschide-l, sugeră o voce din spatele ei.

Steve Manning se apropiase fără să-l audă.

Îndepărtă ambalajul, deschise cutia de carton și descoperi o rochie de seară. Albă cu mici flori argintii și un cordon asortat. Într-un pachet separat, o pereche de escarpeni de asemenea

argintii. Totul era încântător și de un gust perfect.

– Este măsura ta, nu-i așa? întrebă Steve pe un ton aspru.

– T...tu ai comandat-o?

– Cine ai fi vrut să fie?

– Dar de ce?

– Ce întrebare! Este un cadou.

– Nu pot să-l accept.

– Atunci, să spunem că este o recompensă.

– Dar mă plătești deja, și încă generos.

– Plătesc o bucătăreasă, nu o infirmieră. Și această rochie este o dovadă de... de... Oh, nu-mi găsesc cuvintele.

Fiona murmură, cu ochi strălucitori de emoție:

– Pentru o voce prinsă, există întotdeauna pulverizări, badijonări și comprese calde...

– Și pentru o inimă prinsă, fetițo?

Fiona întâlni ochii lui albaștri. O fracțiune de secundă, fu răvășită de dorința irezistibilă de a se arunca în brațele australianului.

Dar auzindu-i pe Harold și pe William jucându-se pe verandă, revăzu figura nepotului ei. Fiul Fenellei... și al lui Steve Manning. Acest fiu pe care el refuza să-l recunoască. Cu un imens efort de voință, își reveni în fire.

Capitolul 8

Rosie reveni la fermă la sfârșitul săptămânii și avu parte de o primire călduroasă. Compatrioții ei aprinseseră focuri în jurul satului și fripseseră un bou întreg. Apoi dansaseră cu toții pe muzica instrumentelor lor primitive, înlocuite este adevărat de un vechi acordeon aparținând unuia dintre ei.

Fiona fusese puțin uimită să vadă că Harold nu manifesta nicio grabă să se alăture mamei lui adoptive.

– Nu este fiul ei, spusese Steve, răsucindu-și o țigară. În schimb, ar fi o dramă să-l smulgi acum de lângă Bill. Sunt ca degetele de la mână.

– Dar la anul, replicase Fiona cu o voce șovăitoare, când William va merge la școală...?

– Mă întreb dacă n-ar trebui să amân înscrierea lui la colegiu. Este încă prea mic.

– Pentru Harold, va fi doar amânarea unei despărțiri inevitabile.

– Nu vor fi în mod obligatoriu separați.

– Îl... vei trimite și pe Harold la colegiu?

– Da. Este un băiat care promite. Sunt sigur că va învăța foarte

bine. Casa va fi goală fără ei, Fiona, nu crezi? adăugase el pe un ton ciudat.

Fiona roșise și nu răspunsese nimic.

Într-o zi când Mark Gillespie venise să-i ceară sfatul lui Roger într-o problemă de bilanț, acesta îi propuse lui Steve să-i împrumute micul lui Cessna ca s-o ducă pe Fiona să facă un tur deasupra golfului, acolo unde crocodilii lenevesc la soare.

– Știi să pilotezi un avion? întrebă Fiona cu neliniște.

– Avionul acesta era al lui, zise Mark. Mi l-a vândut înainte de călătoria lui la Londra.

– Vei îndrăzni oare să-ți lași viața în mâinile mele, Fiona? întrebă Steve.

În ciudă perspectivei puțin atrăgătoare a crocodililor, Fiona ardea de dorință să cunoască puțin mai bine districtul. De aceea, acceptă fără ezitare.

În timp ce Mark și Roger se retraseră în birou să lucreze, Fiona zbură cu "patronul".

– Va trebui să-mi cumpăr un alt aparat într-o zi, zise Steve. În această țară, este într-adevăr indispensabil.

Navigau pe un cer de un albastru-intens, într-o lumină tot atât de orbitoare ca arama șlefuită.

Era pasionant să descopere de sus ondulațiile solului roșcat, urmate de stânci mari adunate în îngrămădiri enorme, apoi un deșert brăzdat de albii de râuri complet secate.

Trecură razant pe deasupra apelor albastre ale golfului. Fiona își ținu respirația văzând oribilele reptile anunțate de Mark Gillespie lenevind la soare pe țărm.

La întoarcere, zăriră păsări emu, canguri, bivoli, câini dingo cu aspect de mari vulpi roșcate.

Steve îi explică despre acești dingo că erau un adevărat blestem în regiunile de creșterea ovinelor. Din cauza lor, milioane de oi din rasa merinos sunt ținute în țarcuri păzite cu strășnicie de câini.

– Din fericire, fac mult mai puține pagube printre vite, deoarece se tem de coarnele și de copitele lor. În schimb, atacă fără greutate cangurii. Ei își înfig colții în carotida animalului, care moare în câteva minute. Să crești oi aici, înseamnă să mergi în întâmpinarea unui masacru.

Expediția stimulase dorința Fionei de a cunoaște mai bine această țară ciudată și captivantă. În ziua când Bill și Harold o anunțară că Steve îi lua cu el ca să vadă o parte din cirezile lui alăturându-se cirezii altei ferme pentru a se îndrepta împreună spre abator, nu se putu împiedica să-i ceară s-o ia și pe ea.

– Fiona, te previn că va fi zgomot și praf. Și păstorii taciturni pe care-i admiri atât – inutil să protestezi, știu să citesc în ochii tăi – se schimbă în diavoli cu voci aspre și cu un limbaj deloc elegant!

– Dacă nu mă vrei... murmură ea.

– N-am spus asta! exclamă el cu promptitudine.

Ținea evident ca ea să vină, la fel de mult cât dorea Fiona să-l însoțească. Se priviră câteva secunde cu o ușoară tulburare ascunsă repede de un hohot de râs.

– În orice caz, te-am avertizat. Nu este o partidă de plăcere.

Aflând că Fiona va merge cu ei, oamenii făcură dimpotrivă astfel încât să fie una și o primiră ca pe o prințesă. Refuzară cu toată energia s-o lase să dea o mână de ajutor.

Prânziră în locul unde urma să se facă joncțiunea celor două cirezi. Meniul câștigă bunăvoința tuturor. Se compunea din felii groase de piept de vită fiert, cartofi fierți în coajă și o minunată tartă

cu cremă de migdale pe care n-ar fi dezaprobat-o niciun adevărat maestru bucătar, totul stropit cu un excelent ceai foarte tare.

După acest festin, în timp ce oamenii călare și câinii se străduiau să îndrume vitele, Steve atrase atenția copiilor asupra celeilalte cirezi care se îndrepta spre ei. Din precauție, el își instală micul lui grup pe o colină de unde puteau observa cu ușurință galopul greoi al marilor animale ale căror copite ridicau nori de praf roșcat. Conducătorii vitelor lăsau impresia că sunt foarte relaxați pe caii lor lansați în galop.

– În realitate, explică Steve, ei sunt în alertă. Deoarece aceste animale sunt sperioase și reacțiile lor nu sunt întotdeauna previzibile. Cum sunt, Jeff? îl întrebă el pe un călăreț care trecea prin fața lor.

– Nervoase, Steve. Știi cum este...

– Și încă cum! oftă acesta. Poți trece uneori prin mijlocul lor cu o mașină de pompieri cu sirenele urlând fără să le faci să ridice măcar capul. Alteori, este suficient un zornăit de pinteni pentru a provoca necazuri. În fine, sper că nu vor fi busculade. În câteva secunde, poți pierde o duzină de animale. Deocamdată, mi se pare că își văd liniștite de drum...

Abia rostise Steve aceste cuvinte și se produse panica atât de temută. Nori de praf ascunseră aproape complet animalele ale căror copite începură să izbească solul cu un zgomot de tunet. Bovinele înnebunite deviară ușor de la drumul trasat. Păstorii experimentați restabiliră foarte repede ordinea, cu ajutorul câinilor.

Totul se desfășurase atât de repede, încât Fiona nu avusese timp să-și dea seama ce se întâmpla. Ea simți o durere vie, se simți trasă brusc înapoi și ridicată de brațe viguroase. Se regăsi puțin mai

departe, susținută încă de brațele reconfortante ale lui Steve. Bill și Harold, care se retrăseseră la timp, se apropiară de ea cu o expresie îngrijorată.

– Cum îți spuneam adineauri, murmură Steve, cu o față lividă, a fost fără îndoială de-ajuns un zornăit de pinteni. Animalele erau nervoase. N-au fost pierderi. Dar tu cu bietul tău picior rănit...

– Este o simplă zgârietură, corectă Fiona.

– Puteai fi sfâșiată până la os de cornul acelui animal.

– Sângerează, șopti Harold cu o voce gâtuită.

Lacrimi mari curgeau pe obrajii palizi ai lui Bill. Nu, nu era posibil... Doar nu plângea din cauza ei?

– Praful ăsta mă face să plâng, zise foarte repede copilul. Ești bine, mismif?

– Va trebui să te duc înapoi, zise Steve aplecându-se asupra rănii, încă palid la față.

Obrazul lui îl atinse pe cel al Fionei.

– Dar nu este nimic!

– Voi suna medicul de teren, sau voi cere să vină avionul sanitar.

– Încearcă să-mi găsești o ceașcă de ceai. Va fi de-ajuns ca să-mi revin, te asigur.

– Ești vaccinată contra tetanosului, Fiona?

– Da.

– Uf, asta mă liniștește puțin.

– N-am văzut niciodată făcându-se atâta caz pentru o simplă julitură. Privește.

Curățată cu batista ei rana destul de superficială, care încetă foarte repede să sângereze.

Ușurat puțin, Steve continua să se arate plin de atenții față de tânăra fată.

– Ne întoarcem, zise el cu autoritate.

Fără să-i asculte protestele, o ridică în brațe și o duse la jeep.

Ajunși la fermă, veghe el însuși la dezinfectarea rănii și la confecționarea pansamentului. Rugămințile lui Roger alăturate celor ale rănitei reușiră totuși să-l facă să renunțe la chemarea avionului sanitar sau a medicului de teren.

– Știți, zise el drept scuză, ar fi o catastrofă dacă această tânără persoană ne-ar lăsa baltă!

– Nu vă faceți nicio grijă pentru mine. Sunt bine. Lăsați-mă să mă duc la bucătărie. Trebuie să pregătesc cina.

– Ai o scrisoare, Fiona, o anunță Roger.

Doamne, numai să nu poarte ștampila poștei din Heatherfell!

– Vine din Canada, adăugă contabilul.

– Ah!

Fiona se opri și întâlni ochii albaștri ai lui Steve. Acesta nu mai era îngrijorat și aproape tandru ca adineauri, ci rece și plin de reproș.

Luă scrisoarea și văzu că era de la Graham. Trebuie să-i fi scris mătușii Jessie, cerându-i s-o pună la poștă.

Reflecta, cu scrisoarea în mână, privind în gol. N-o să rămână aici la nesfârșit. William aparținea tatălui lui, la fel cum ea aparținea bărbatului pe care-l iubea.

Bărbatul pe care-l iubea?

– De ce nu deschizi scrisoarea, Fiona? întrebă Steve, care nu încetase s-o observe. Privindu-te, trebuie totuși să aibă o anume importanță.

– Asta nu te privește, răspunse ea cu arțag. Nu înseamnă că dacă tu ești patronul și eu o angajată...

– Haide, nu spune prostii!

– Patronul trebuie să fie la curent cu toate, nu-i așa? Ești un adevărat despot. Suntem totuși într-o țară unde toți oamenii sunt considerați egali! Am auzit destul acest refren! Și tu pretinzi să cunoști conținutul unei scrisori!

– Haide, n-am spus niciodată așa ceva, zise el trecându-și o mână prin păr.

Rușinată de această izbucnire nejustificată, Fiona roși violent. Fără să răspundă, urcă în fugă scara, pentru a merge să citească scrisoarea în camera ei. Cina n-avea decât să aștepte!

Graham scria pe larg despre starea terenurilor cultivate de la Maubuisson. Numele lui Kirsty revenea aproape la fiecare două rânduri. Apoi vorbea despre Fiona și despre el, insistând ca tânăra fată să-i comunice cât mai curând decizia ei. Va reveni oare la Heatherfell, sau va trebui să vină el în Australia, cum promisese?

Acest "cum promisese" o făcu pe Fiona să cadă pe gânduri. Graham era un om corect, un om de cuvânt. Pentru el, o promisiune trebuia ținută cu orice preț...

De ce oare încerca să citească printre rânduri? Scrisoarea era plină de căldură și de afecțiune. Se încheia cu aceste cuvinte: "Draga mea, nu mai putem continua astfel..."

Noi? Noi? Da, bineînțeles, Graham și cu ea. Lucrurile ajunseseră într-adevăr într-un punct când se impunea o decizie. De ce oare acest "noi" o indispunea atât de mult pe Fiona?

"Astăzi, Kirsty și cu mine... "

"Pentru săptămâna viitoare, Kirsty sugerează..."

Kirsty, mereu Kirsty. Așezată pe patul ei, Fiona contempla fără s-o vadă laguna sclipind în soare din mijlocul câmpiei a cărei iarbă se unduia la adierea vântului.

Kirsty. Kirsty... și Graham.

– Mismif?

Era Bill, cu Harold în spatele lui.

– Mismif, zise Bill cu un aer revoltat, ne este foame. În sat, au pus costiță pe jar. Putem să mergem acolo?

– Nu, zise Fiona pe un ton fără replică, ridicându-se. Veți cina aici și veți primi tocană, ca ceilalți!

Ajunsă la baza scării, îl auzi pe Bill protestând viguros în spatele ei:

– Nu este amabilă, această Fiona!

– Nu este amabilă, această Fiona! repetă tovarășul lui.

Tânăra fată tresări. De aproape un an și jumătate de când băiețelul sosise la Londra, era prima dată că William o numea Fiona și nu "mismif".

Săptămâna următoare, nu se mai vorbi decât despre cursele de la Maloola.

La ordinul lui Steve, Roger afișase un program de serviciu, cu scopul ca toți să-și poată petrece acolo cel puțin o parte din zi, și ca majoritatea să aibă posibilitatea de a asista la toate festivitățile. O echipă foarte redusă va rămâne la fermă. Roger organiză astfel lucrurile ca fiecare să nu piardă ce-l interesa în mod deosebit. Astfel, pentru păstori, ceea ce conta erau cursele. Pentru femei, buticurile în aer liber și balul. Pentru bărbați, atracțiile bâlciului. Cât despre copii, ei nu visau decât călușeii.

– Și totuși, îi spuse Roger Fionei, departe de urechi indiscrete, este o mașinărie prăpădită, cu o muzică stridentă și cai jalnici, cu vopseua scorojită și coame mâncate de molii. În fine... atâta timp cât nu se prăbușesc...!

– Această sărbătoare trebuie să pretindă o întreagă organizare. Caii de curse vin fără îndoială de foarte departe.

Roger o privi surprins, apoi zâmbi.

– După părerea mea, ai o idee complet greșită despre cursele de la Maloola. Îți imaginezi jochei în costume de mătase, pariori și Dumnezeu mai știe ce...

– Ei bine?

– Ei bine, nu este cazul. Genul acesta de reuniuni are loc în celelalte orașe din Teritoriul de Nord. La Maloola și la "Capătul lumii", este complet diferit.

– La "Capătul lumii"?

– Da. Aici vor avea loc cursele anul viitor. Vei vedea atunci ce înseamnă să fii depășit de evenimente! Așteaptă numai un an.

Într-un an, nu voi mai fi aici, își zise Fiona. Sau voi fi poate la Sydney, într-o cămăruță mobilată din apropierea colegiului lui Bill. Sau, dacă voi fi liniștită în privința sorții lui, mă voi întoarce la Graham.

De ce oare această ultimă frază suna atât de fals în urechile ei? Ah da, Kirsty... Kirsty și Graham...

– Toți banii obținuți merg la medicul de teren sau la avionul sanitar, își continuă Roger explicațiile. Este singurul nostru mijloc de a-i găsi. În țară, toată lumea este pasionată de curse.

– Prin ce sunt atât de diferite de celelalte? întrebă Fiona.

– Am să-ți spun.

Fiona află astfel că în dimineața curselor, treizeci de cai de Maloola vor fi vânduți la licitație în stil american.

– Este un spectacol care nu trebuie scăpat. Grăjdari, lucrători agricoli, proprietari, administratori, spectatori, toți se adună pentru a face să urce licitația. Fiecare cal este adus și prezentat în cea mai pură tradiție a derbiurilor din Anglia.

În majoritatea lor, caii sunt nărăvași. Ei tropăie și aruncă din

picioare. Dacă nu ești un călăreț experimentat, adăugă el cu un aer stânjenit, ai toate șansele să zbori în aer!

– Pariez că ți s-a întâmplat! zise Fiona râzând.

– Da. Anul trecut. Steve conducea licitația în timp ce cursele aveau loc la noi. La Maloola, o va face Dally Ross. Distras de vorbăria lui, uitasem condiția mea de funcționar și vivacitatea iepei mele. Mă luam deja drept un călăreț experimentat. Am mușcat rapid praful...

– Nu este foarte greu pentru un proprietar să ofere treizeci de cai? întrebă Fiona.

– Nu sunt oferiți. Sunt vânduți la licitație, și numai pentru ziua aceea. Asta permite celor mai modești să concureze. Anul trecut, soțul lui Bessie a obținut astfel o mârțoagă bătrână pentru trei dolari. Cel care "cumpără" calul îl înscrie în cursa pe care o alege. Când Jimmy a ales proba Cupei, toată lumea a râs. Și ține-te bine, a câștigat cravașa de aur. Să crezi că a dat calului să bea câteva picături dintr-o poțiune magică! Cât îl privește pe Steve, locvacitatea i-a permis să câștige sume nemaipomenite pentru cauza cea bună.

– Patronul mi se pare mai convingător decât toți pariorii din lume, zise Fiona cu oarecare răceală.

– Acestea nu sunt curse oficiale. Nu există pariu reciproc. Poliția se străduiește să impună aplicarea acestei reguli, încheie Roger făcând ironic cu ochiul.

– Mă așteptam la mai multă strălucire, mărturisesc, oftă Fiona.

– Așteaptă și vei vedea, promise Roger.

Acestă frază enigmatică o încurajă pe tânăra fată să îmbrace un deux-pieces din mătase lucioasă de culoare roz-deschis, foarte elegant. Nu-și regretă alegerea văzând coborând din mașini, din

jeepuri, din camioane și din mici avioane private, femei la fel de elegante ca la Ascott.

Steve plecase foarte devreme, pentru a-l ajuta pe Dally Ross, stăpânul de la Maloola, la selecționarea cailor.

Puțin mai târziu, Fiona îl urmase cu Roger, dar fără William și Harold, care preferaseră camionul cu platformă, împreună cu femeile și copiii.

Când jeepul îi depășii, cântau cât îi ținea gura, radioși. Bessie arbora rochia charleston, dar sub o mare mantie largă. Celelalte își scoseseră comorile cumpărate de la negustorii ambulanți. Copiii purtau toți aceeași uniformă: șort și tricou.

Fiona își împăturise cu grijă frumoasa ei rochie de seară, o învelise în foiță și o pusese într-o cutie de carton pe care Roger o așezase pe bancheta din spate, lângă propria lui ținută de schimb.

Până la Maloola, erau optzeci de kilometri de drum cât se poate de rău. Dar dacă Roger era un călăreț mediocru, conducea în schimb remarcabil de bine.

– Unde au loc cursele? întrebă Fiona.

– Pe pista terenului de aterizare, care are o mie două sute de metri lungime. Dally a pus să fie nivelată pentru această ocazie. Dar nu există bariere și caii au tendința să ia turnantele cam scurt și riscă să intre în mulțime și să provoace accidente.

– Cine se ocupă de răniți?

– De obicei, sunt răni fără gravitate. Cazurile mai serioase sunt trimise la Minta.

– Acolo unde domnește miss Macdougall?

– Bătrâna și buna Flora! Trebuie neapărat s-o cunoști. Dar nu cred că vei avea timp, de data asta. Numai dacă nu se produce un accident, ferească-ne Dumnezeu. Nu vei avea timp să respiri, vei

vedea. Va fi într-adevăr sărbătoare.

Doamna Ross îi primi călduros și le oferi o ceașcă de ceai. Ca ansamblul femeilor, era foarte elegantă. Viața dură de fermă nu le împiedica pe locuitoare să rămână feminine și seducătoare până în vârful unghiilor.

– Grăbiți-vă, le spuse ea. Licitația va începe imediat.

Merseră de-a lungul padocului în care Fiona zări mai multe tarabe în aer liber și un grup de negustori ambulanți. Ea îi recunoscu pe Jake și pe Ahmed afganul, pe cale să instaleze un joc de aruncare la țintă cu mingi și altul cu cercuri.

– Apropiați-vă, apropiați-vă, striga Dally Ross în megafonul său. Veniți la licitație!

Primul cal veni în mare galop.

– Priviți acest splendid exemplar, domnilor! Se ghicește forța și rapiditatea în fiecare mușchi al lui. Doi dolari, domnul Manning... Șapte dolari domnul Dowe... Cine dă mai mult?

În cele din urmă, calul fu adjudecat pentru suma de cincisprezece dolari.

Licitația se desfășura rapid. Ca și în anul trecut, Jimmy reuși să "cumpere" un cal care nu făcea deloc impresie, iar Steve Manning un pursânge roib. Cei doi bărbați de la "Capătul lumii" se înscriseră în cursa pentru Cupă.

După ce băuse o a doua ceașcă de ceai în cortul ridicat în acest scop, Fiona o urmă pe Grace Ross în padocul unde bărbații urcau în șa.

În fața spectacolului incredibil de colorat, își ținu respirația.

Înarmați cu un lasou, jocheii de o zi... rândași, ciobani, conducători de cirezi, proprietari... se pregăteau să alerge pe caii "cumpărați". Erau în toate ținutele posibile și imaginabile: pălării

cu boruri largi cei mai mulți, cască protectoare cei mai prevăzători, pantaloni de călărie, jambiere de piele, pantaloni de velur, salopete de lucru, șorturi. Dinspre partea lui, Steve era absolut splendid în cazacă și caschetă de mătase de un roșu-aprins.

– Felicitări, Steve, zise doamna Ross. Este o ținută foarte elegantă. Miss Smith ți-a făcut-o?

– Nu, Grace, răspunse Steve străduindu-se să-și liniștească animalul. O altă domnișoară...

– Foarte frumoasă, fără îndoială...

– Cum e și firesc, zise el zâmbind larg.

– Și cum este firesc, ea îți va pune pe frunte laurii învingătorului.

– Nu este obligatoriu să câștigi, făcu remarca Fiona, pe un ton tăios.

– Ai dreptate. Dar dacă voi câștiga? Nu văd coroana de lauri în mâinile tale albe...

– Dar nu sunt eu cea care...

– Într-adevăr. Și nu ești nici cea care...

– Ce-i cu ghicitoarea asta? interveni Grace. Câte domnișoare sunt cu totul?

– La vedere, una de prisos, ricană Steve.

– Nu te mai înțeleg, dragă prietene. Ah, dacă acum începi să faci pe enigmaticul... Este și timpul să te căsătorești!

Fiona se întrebă care ar fi reacția gazdei lor dacă ar anunța pe neașteptate: "Dar a fost deja. Are un fiu care se întâmplă să fie propriul meu nepot".

Îi aruncă lui Steve o privire provocatoare pe care el i-o înapoie fără jenă.

A ghicit fără îndoială, își spuse Fiona. Nu înrudirea mea cu Bill,

ci faptul că am făcut să trec drept altcineva.

– Ah, cred că se dă plecarea, zise Grace ușor jenată, îndepărtându-se.

Fiona ezită o fracțiune de secundă și o urmă fără o privire în urmă.

– Gata. Au plecat.

O pălărie cu boruri largi, casca protectoare, jambierele de piele și salopeta de lucru trecură ca fulgerul prin fața ei.

"Salopeta de lucru" câștigă.

– Unul pentru Maloola, se bucură Dally Ross, care se alăturase soției lui.

– Bill Daley este mecanicul nostru, explică aceasta cu un aer încântat.

Între curse, se desfășurară câteva întreceri atractive. Bill și Harold câștigară cursa de roabe. Bill făcea roțile și Harold targa. În timp ce adversarii lor se împiedicau – fie tărgile înaintau mai repede decât roțile, fie acestea, epuizate, se prăbușeau – tandemul reprezentând "Capătul lumii" câștigă fără efort. S-ar fi spus că cei doi copii erau foarte uniți, atât de bine erau coordonate mișcările lor.

Urmă o pauză lungă pentru prânz. Fiona se duse în cort cu cei doi Ross.

– Nu vom da cep butoiașelor decât după ultima cursă, preciză Dally. Este mai prudent. Până atunci, nu pot să vă propun decât ceai.

Fiona bău așadar ceai pentru a stropi delicioasele sandvișuri cu piept de vită asezonat cu sos de tomate, și prăjituri variate.

În jurul lor, nu se vorbea decât despre cai, vite, prețuri, ploaie, nutreț, și din nou despre vite...

Apoi începu programul după-amiezii. "Capătul lumii" câștigă următoarele două curse. Învingătorii fură Dirk, în ținuta de păstor de care nu se despărțea niciodată, și Ben, soțul lui Ludy.

Dally Ross scoase deodată un fluierat admirativ. Grace și Fiona îi urmăriră privirea și văzură o necunoscută vorbind cu Steve Manning. Zveltă, elegantă, foarte brunetă, părea total relaxată.

– Sper că Steve nu se va lăsa atras de această frumusețe. Am pariat câteva bancnote pe el în cursa pentru Cupă.

– Pariurile nu sunt permise, murmură distrată Fiona, care n-o slăbea din ochi pe frumoasa tânără femeie .

Dally făcu machiavelic cu ochiul.

– Este ciudat cum sergentul Robins se găsește întotdeuna în cealaltă parte a padocului la momentul potrivit...

– Cine este, Dally? întrebă Grace. Femeia gândurilor lui?

– Nu știu nimic despre asta. Dar mi-ar plăcea să nu-mi pierd cămașa din cauza ei!

În momentul acela, Steve fu chemat la start. El strânse îndelung mâna tinerei femei, păru să-i dea instrucțiuni foarte importante, judecând după expresia lui plină de intensitate. Apoi plecă, își regăsi calul și urcă în șa. Călărețiii se îndreptară la trap spre linia de plecare. În trecere, Steve o salută cu cravașa pe tânăra femeie brunetă.

– Se pare, zise Grace, că ea este aceea care i-a făcut cazaca.

Fiona nu zise nimic.

– Au plecat!

Era cursa cea mai importantă. Se alerga pentru cravașa de aur.

Cu privirea încețoșată brusc de lacrimi, Fiona văzu foarte vag călărețiii culcându-se peste gâturile cailor ale căror copite ridicau mici nori de praf.

– Hai, Steve! o auzi ea strigând pe frumoasa brunetă.

– Hai, Jimmy! ripostă ea, cu inima strânsă.

La o turnantă, se produse accidentul. Caii o luară atât de strâns, încât intrară în mulțime.

În câteva secunde, jumătate din cai rămaseră fără călăreți și terminară cursa singuri. Cealaltă jumătate nu mai era decât o grămadă de picioare, copite, trupuri zbuciumate cămăși sfâșiate, scări de șa răsucite, din care urca o cacofonie de țipete, de urlete și de nechezaturi.

Fiona ajunse la locul accidentului în același timp cu Dally Ross. Steve era nevătămat. Trebuie să se fi lăsat să alunece de pe cal văzând pericolul. De altfel, el fu acela care făcu ordine în harababura aceea îngrozitoare. Vocea lui liniștitoare se auzea peste țipete și gemete.

– Nimeni n-a murit. Nimeni n-a fost călcat în picioare. Sunt răniți, bineînțeles, dar nimic prea grav. Toată lumea va fi repede pe picioare.

În timp ce caii speriați erau îndepărtați, Fiona ajunse în mijlocul răniților. Calmă, ca și cum făcuse asta toată viața, începu să-i trieze.

– Fractură: imobilizare înainte de a fi dus la spital. Șoc ușor: îngrijire acasă, mai ales la căldură. Probabil entorsă: spital. Traumatism ușor: acasă. Hemoragie venoasă: spital; nu va avea fără îndoială nevoie de transfuzie, își recapătă deja culorile.

Steve o urma îndeaproape, înregistrându-i atent cuvintele. Fiona se gândi în mod confuz: știe acum că l-am înșelat de la început, dar puțin îmi pasă. La urma urmei, tânăra aceea de adineauri părea destul de drăguță. William este destul de nepăsător încât să nu se sinchisească dacă mă va înlocui pe lângă el.

– Iată-i pe toți trecuți în revistă, zise Steve. Ești sigură că acest

mic grup poate fi îngrijit acasă la familia Ross?

– Da, nu va fi greu să se instaleze acolo un post de prim-ajutor. Mă voi ocupa de asta eu însămi. Poți să organizezi transportul celorlalți la spital?

– Mă ocup de asta imediat.

Ajutată de Grace Ross, Fiona se ocupă mai întâi să-i culce pe cei traumatizați în liniște și la cald. Apoi pansă diversele răni, de altfel în cea mai mare parte superficiale.

– Nu-mi vine să cred că un accident atât de spectaculos a făcut atât de puține victime, îi șopti Grace. Slavă Cerului. Egoist vorbind, sunt mulțumită. Ar fi fost o catastrofă să fim nevoiți să anulăm balul. Nu numai că avem nevoie de banii pe care ni-i va aduce, dar ard de dorință să-mi etalez rochia nouă din lame auriu.

– A mea, zise distrată Fiona, este albă cu flori argintii.

– Vei fi regina balului, o asigură amabil stăpâna casei.

Dar, o oră mai târziu, în bluză, șort și bonetă albe, Fiona se afla în poziție de drepți în fața Florei Macdougall.

Cum ajunsese oare în acest bucluc?

Steve se întorsese foarte repede de la spitalul din Minta. Supraveghetoarea, îi explicase el, era singură, fără ajutor, și o solicita de urgență pe infirmiera Smith.

– Micul tău joc a căzut baltă, spusese Steve în timpul drumului.

– Eu nu numesc asta un joc, replicase Fiona cu mânie.

– De fapt, te-am ghicit de la început.

– Ești foarte tare, domnule Sherlock Manning!

– Steve, spusese el cu blândețe. Să știi că n-am avut nevoie să fac pe detectivul. Era limpede ca lumina zilei.

– O să-mi povestești mai târziu, îi aruncase ea tăios.

– De altfel, iată-ne ajunși la spital. Când supraveghetoarea nu va

mai avea nevoie de tine, sună la "Capătul lumii". Voi trimite pe cineva să te ia. Vom proceda atunci la reconstituire.

– Îmi... pare rău pentru rochie, bâiguise Fiona coborând din mașină. Frumoasa rochie pe care ... mi-ai oferit-o pentru bal...

– Poate va putea fi folosită altă dată, răspunsese el. Tinerelor nu le place să se căsătorească în alb?... Numai dacă nu este prea târziu pentru alb, Fiona...?

Capitolul 9

În orele, zilele și chiar săptămânile care urmară, Fiona nu avu deloc timp să se oprească asupra frazei sibiline a lui Steve Manning: "Sau este prea târziu pentru tine să te căsătorești în alb ?" Ce însemna oare această remarcă în gura unui bărbat care avea atâtea să-și reproșeze ?

La spital, trebuia să dea dovadă de suplețe, de tact, de discreție, de autoritate binevoitoare, de bună dispoziție, de răbdare, de abilitate, de modestie... Pe scurt, nu trebuia să uite niciunul dintre "preceptele" unei infirmiere.

Fracturile, entorsele și hemoragiile fuseseră tratate cu măiestrie. Dar supraveghetoarea era și mai meticuloasă în modul de a îngriji decât de a da rețete la telefon. Acolo unde un alt spital ar fi trimis accidentații acasă la ei chiar de a doua zi, Flora Macdougall îi păstrase o săptămână.

După plecarea lor, Fiona începu să se gândească la întoarcerea acasă. Supraveghetoarea fu obligată să se încline, dar vizibil fără tragere de inimă. Femeia aceasta era de o discreție remarcabilă. Nici măcar o dată în această perioadă nu făcuse nici cea mai mică

aluzie la statutul tinerei fete. Și totuși, pentru o persoană cu experiența ei, era clar că această compatrioată nu era o novice. De altfel, atunci când se prezentă o urgență, Fiona rămase foarte firesc s-o secondeze.

Două săptămâni mai târziu, era încă acolo. Urgența se dovedise a fi o pleurezie. Chiar de la sosirea pacientului, supraveghetoarea și Fiona schimbară priviri pline de înțeles.

– Nu reușesc să respir, gâfâia bolnavul, unul dintre conducătorii de cirezi care nu reușise să contacteze nici medicul de teren, nici avionul sanitar. Sper că dumneavoastră mă veți vindeca.

– Bineînțeles, îl liniști supraveghetoarea făcând un mic semn Fionei.

Aceasta se îndepărtă pentru a-i telefona imediat lui Peter Gidding.

– Ce este, Fiona?

După accident, medicul avusese deseori ocazia să vină la Minta. În afara serviciului, cei doi tineri își luaseră obiceiul să-și spună pe nume.

– O pleurezie, Peter. Va trebui cu siguranță să intervii.

– Vin imediat.

Se ținu de cuvânt. În mai puțin de o oră, era acolo. Șaizeci de minute mai târziu, pacientul era epuizat după o puncție dureroasă, dar nu mai simțea acea senzație îngrozitoare de sufocare. Prinsă cu alte treburi, supraveghetoarea o lăsase pe Fiona să-l secondeze, sarcină de care ea se achitase cu brio.

– Ajutorul tău ne este prețios, Fiona, zise Peter zâmbind.

În seara aceea, supraveghetoarea o întrebă pe Fiona dacă nu intenționa să rămână la Minta.

– Ceea ce faci la "Capătul lumii" nu este de competența ta,

nu-i așa? Iartă-mi indiscreția...

– Nu este nicio indiscreție. De altfel aveți dreptate. Dar... regret că trebuie să spun nu.

– Nu-ți place să lucrezi în spital?

– Oh, ba da! exclamă spontan tânăra fată. Dar datoria mă cheamă acolo.

– Îți doresc numai fericire, micuțo, o meriți. Dacă așa stau lucrurile, ai putea oare să-mi găsești o fată din care să-mi pot face o ajutoare? Ultima angajată, Jinny, n-a corespuns. Nu se gândea decât să-și zornăie brățările.

– Trebuie să fie prada visată de negustorii ambulanți, zâmbi Fiona.

După ce reflectă o clipă, își aminti de Pammie, sora mai mică a lui Bessie, o fată plăcută, liniștită și devotată.

– Poate am pe cineva potrivit...

– Perfect, zise supraveghetoarea. Vorbește-i mai ales despre boneta și șorțul scrobite. De obicei, este o ispită extraordinară!

– Dar după părerea mea, aveți nevoie de o infirmieră cu diplomă, ca mine.

– Am o bună speranță să obțin una. Doctorul Gidding a vorbit despre asta la Serviciul de sănătate din Darwin. Până atunci, îți sunt extrem de recunoscătoare că ne-ai dedicat timpul tău.

Dar de ce oare, dinspre partea lor, locuitorii de la "Capătul lumii" se arătau atât de ingrați față de fosta lor bucătăreasă? Cel mai mic lucru ar fi fost să încerce să afle vești despre ea. Dar de la fermă nu veni niciun apel. Își dăduseră măcar seama de absența ei?

Desigur, Fiona nu aștepta nimic de la Steve Manning. El îi dăduse de înțeles că următoarea lor discuție va fi fără îndoială spinoasă. Pe scurt, o va constrânge să facă mărturisiri...

În schimb, fusese sigură că Roger va cere veşti despre ea. Şi păstorii, care ştiau să-i aprecieze hrana rece pregătită pentru deplasările lor? Şi William? I-ar fi plăcut atât de mult să-l audă pe băieţel plângându-se de mâncarea pregătită de Roger şi să-i reproşeze cu indignare că-l abandonase.

Dar la Minta, telefonul nu suna decât pentru a anunţa sosirea de răniţi sau de bolnavi, din fericire majoritatea nu într-o stare care să necesite intervenţia lui Peter Gidding.

Nu că medicul s-ar fi lăsat câtuşi de puţin rugat să vină.... De fapt, de la venirea Fionei, orice pretext era bun. Intuitivă cum era, Fiona îşi dădu repede seama. Simţea că doctorul ardea de nerăbdare să-i pună o întrebare la care îi va fi foarte greu să răspundă.

Doamne, ce complicată era viaţa! Ar fi vrut... Dar ştia oare cu adevărat ce voia?

Într-o seară, sună telefonul din biroul supraveghetoarei. Flora ridică receptorul.

– Da, este aici. V-o dau.

În sfârşit, era pentru ea. Inima ei începu să bată nebuneşte. Era cu siguranţă Roger. Nu, nu putea fi... Ar fi fost prea frumos...

Fiona luă receptorul.

– Mismif? întrebă William.

– Salut, dragul meu.

– Telefonez pentru că "el" mi-a spus s-o fac.

– Cine, "el"?

– Steve.

– Ei bine, spune-o, Bill. Nu este politicos să spui "el".

– Bun. Am telefonat.

Părea uşurat că se achitase de datoria lui! Trebuie să se fi lăsat

greu ca să se decidă s-o facă!

– Mulţumesc, dragul meu.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

– Ce mai faci? reluă Fiona.

– Foarte bine, mulţumesc. Vei reveni?

– Bineînţeles.

– Ştiam.

– Din cauza bucătăriei?

– Nu, pentru că hainele tale sunt încă aici.

– Mănânci tot ce ţi se dă?

– Da!

Tonul băieţelului era uimitor de entuziast.

– Bill, zise Fiona cu severitate, nu te duci să mănânci în sat, nu-i aşa?

– Nu, nu! Eu şi Harold mâncăm aici.

– Harold şi cu mine mâncăm aici, îl corectă tânăra fată.

– Este mai bine decât acasă la Rosie...

– Ah...!

Urmă o altă tăcere.

– Este tot ce ai să-mi spui? întrebă Fiona cu oarecare amărăciune.

– Nu.

Timp de câteva secunde, o speranţă nebună o răvăşi. Nepotul ei o să-i murmure cu o voce timidă: "Îmi lipseşti, mismif. Întoarce-te". Dar nu...

– Bessie va merge la spitalul din Minta pentru a avea un bebe, anunţă copilul.

– Da, este posibil.

– Eu şi Harold, nu, Harold şi cu mine o iubim. Nu vrem ca

bebelușul ei să aibă un picior rupt sau gâtul sucit sau altceva...

– Nu există niciun pericol, dragul meu.

– Atunci, de ce o trimit la spital?

– Pentru că... ei bine, pentru că... Ascultă, Bill, vrei să mi-l dai pe domnul Manning?

Copilul lăsă receptorul și-l chemă pe Steve cât îl ținea gura. Fiona recunoscu foarte repede pașii australianului.

– Salut, Fiona.

– Bună seara.

Urmă o tăcere și mai stânjenitoare decât precedentele.

– Te... întrebi fără îndoială când voi reveni...?

– Eu personal, nu. Dar Roger, în calitate de contabil, își face griji, deoarece îi dezechilibrezi bilanțurile. Sunt trei săptămâni de când ai dezertat de la postul tău, nu uita.

– Este singurul reproș care mi se face?

– Da.

– Și... și... în privința meselor?

– Ne descurcăm.

Urmă o pauză. Fiona era sfâșiată între curiozitate și resentiment.

– Eu... am fost reținută aici, reuși ea în cele din urmă să spună.

– Ah, da?

– Să nu crezi mai ales că mi-am întârziat întoarcerea pentru a evita explicațiile cu care m-ai amenințat.

– Te cred, dacă spui, te asigur.

– Mai am ceva să-ți spun.

– Te ascult.

– Este în legătură cu băiatul.

– Da?

– Nu-l supraveghezi.

– Oh!

– Vorbește la fel de prost ca micii aborigeni.

– La vârsta lui, nu este grav.

– Trebuie neapărat să-l corectezi, altfel va căpăta deprinderi supărătoare.

– Haide, "mismif", n-ai de ce să-ți faci griji.

– Asta nu-i tot. Bill tocmai mi-a vorbit despre Bessie...

– Da. Peter Gidding o trimite la Minta. Se teme de o naștere prematură, și cum este primul ei copil...

– Steve, în calitate de... de...

– Da?

– ...de tutore al lui William, ar trebui să-i vorbești. De la bărbat la bărbat.

Fusese cât pe ce să spună: "De la tată la fiu".

– Este vorba de lucruri de viață, continuă ea. M-a întrebat dacă Bessie merge la spital pentru ca bebelușul să nu aibă un picior rupt sau gâtul sucit. Nu, nu este de râs te asigur, este serios.

– Ce trebuie să fac?

Ceea ce ar face orice tată demn de acest nume, se gândi imediat Fiona.

– Să-i dai explicații. Adaptate vârstei lui, cum se cuvine.

– Bine. Ai o carte să-mi recomanzi? Dar sunt un prost! Tu ești bucătăreasă, nu infirmieră. Nu vezi nimic altceva? Atunci, la revedere.

Și închise.

Fiona o anunță pe supraveghetoare că va pleca a doua zi. Îi va cere lui Peter Gidding s-o lase acolo.

– Voi încerca să vorbesc cu Pammie, promise ea. Dată fiind prezența surorii ei la Minta, nu-mi va fi cu siguranță greu s-o

conving.

A doua zi dimineață, medicul de teren o aduse el însuși pe Bessie.

– Prefer să fie sub supraveghere constantă. O însoțește sora ei. Este o fată îndrăzneață. Să sperăm că de data asta avem noroc... Ah, și apoi, am instrucțiuni pentru tine, Fiona.

Fiona îl privi întrebător.

– Steve întreabă dacă vei rămâne aici până la naștere. Mărturisesc că mie mi-ar conveni de minune.

– Și mie, adăugă supraveghetoarea cu căldură.

– Și mie la fel, murmură Fiona, dezamăgită să se simtă abandonată, respinsă, inutilă...

Peste câteva zile, Peter redeschise subiectul. Doctorul se pregătea să plece.

– Fiona, aici te simți ca acasă, nu-i așa?

– D...da...

– Sunt deosebit de fericit să văd că nu ești grăbită să te întorci la "Capătul lumii".

– Ah...?

– La drept vorbind, aș prefera chiar să nu te întorci niciodată acolo. Aș vrea să te căsătorești cu mine.

– Oh, Peter, oftă ea.

– Ascultă, ghicesc ce gândești. Este un fapt că femeile sunt rare în district. Dar crede-mă, Fiona, te-aș fi remarcat chiar într-un oraș cu un milion de locuitori și...

Fiona îl privi drept în ochi.

– Voi fi sinceră cu tine, Peter. Sunt mai mult sau mai puțin logodită.

– Aici?

– Nu, acasă la mine, în Scoția. Mi-e greu să revin asupra cuvântului dat. Va trebui ca această decizie să fie reciprocă.

– Da, evident, zise Peter mângâind-o ușor pe cap.

De ce oare acest gest de simplă camaraderie îi reamintea subit de Graham? Gândindu-se la asta, Peter și cu el aveau multe puncte comune. Erau amândoi drăguți, fermecători chiar, și demni de încredere. Ce simțea pentru Graham, în afară de același sentiment de afectuoasă prietenie ca față de Peter? Să-și riște oare toată viața pentru acest sentiment?

Și apoi, datoria îi cerea să rămână lângă William și să vegheze ca Steve Manning să nu se plictisească de rolul său de tutore și să nu-și frustreze fiul de moștenirea legitimă.

– Te vei gândi la propunerea mea, nu-i așa? întrebă medicul, care o urmărea atent.

– Promit, răspunse ea făcându-i un semn de rămas-bun.

La spital, Bessie era așezată în pat, pătrunsă de importanța ei. Dar asta nu era nimic pe lângă Pammie, extrem de mândră de promovarea ei.

– Cred că se va descurca, zâmbi supraveghetoarea. Ah, Fiona voiam să-ți spun... Peter a obținut în sfârșit să mi se trimită o infirmieră de la Darwin. Ea va fi aici mâine. Ești așadar liberă. Asta nu mă va împiedica să te regret.

Ce să răspundă la asta? Nu va acorda întâietate instrucțiunilor lui Steve. Bessie se afla sub bună supraveghere. Peter nu mai avea nicio neliniște în ceea ce o privea. Totul se va desfășura normal.

– Mulțumesc, răspunse Fiona.

Tânăra fată ar fi putut telefona la "Capătul lumii" pentru a cere o mașină. Dar, ofensată de a fi evident atât de puțin dorită, preferă să caute o altă soluție. Din fericire, găsi un agent de asigurări care

intenționa să meargă acolo mâine.

Fiona ținea să-l surprindă pe Steve și să descopere unele lucruri care nu încetau s-o intrige. De ce nimeni nu părea să-i simtă absența și să se sinchisească de ea? De ce Roger nu-i telefonase o singură dată? De ce William și Harold nu mai ridicau în slăvi mâncarea lui Rosie?... Și în fine, cum se hrănea toată acea mică lume?

Călătoria se desfășură fără complicații. Domnul Sherwood, agentul de asigurări, se dovedi un tovarăș de drum agreabil.

Cu toate acestea, Fiona stătea ca pe jăratic. La sosire, îl văzu pe Roger traversând curtea.

– Dânsul este contabilul, murmură Fiona distrată.

– Perfect, zise agentul. Este omul meu. Aveți ceva împotrivă să coborâți aici? Vă voi regăsi curând.

Dar Fiona alerga deja spre casă. Dând la o parte perdeaua din mărgele de lemn, pătrunse în vestibul.

Niciun zgomot. Nu se vedea nimeni. Dar se simțea un miros... un miros delicios, îmbietor să-ți lase gura apă. În timpul domniei ei, niciodată nu plutiseră în casă asemenea efluvii. Ce se întâmplase cu Roger încât să se depășească astfel?

Neîncrezătoare, Fiona împinse ușa bucătăriei. Și acolo, văzu o prăjitură cu rom și stafide aurie ca o piersică, o prăjitură să-ți lingi degetele... Și apoi tarte, plăcinte, brioșe, puddinguri, pricomigdale...

Aplecată asupra imensei mese, o tânără foarte frumoasă scoțând calm din formă o turtă dulce cu mirod delicios.

Figura ei nu-i era necunoscută. Oare unde o întâlnise?

Ah da, bineînțeles, la Maloola! Era acea tânără femeie elegantă cu care Steve avusese o atât de lungă discuție...

Dar cum se făcea că...

În clipa aceea, tânăra își ridică privirea și zâmbi. Cu efort, Fiona zâmbi la rândul ei.

– Ah, iată-te, Fiona! făcu o voce în spatele ei, cea a lui Steve. Dă-mi voie să fac prezentările. Miss Smith, ți-o prezint pe...miss Smith.

Capitolul 10

– Miss Smith ar fi trebuit să fie aici de câteva săptămâni deja, îi explică Steve Fionei. Din nefericire, a întârziat...

Acest "din nefericire"era plin de subînțeles, își spuse Fiona gândindu-se la crochetele și la puddingul Yorkshire tari ca piatra, la prăjiturile prost crescute și la pâinea prăjită arsă cu regularitate.

– Steve mi-a povestit cum te-ai descurcat, domnișoară, zise miss Smith. Admir că o infirmieră s-a putut reconverti atât de repede.

Vorbind despre reconversie, își zise Fiona, era un cuvânt mare pentru toate eșecurile ei culinare!

– Neprimind răspuns la scrisoarea prin care îmi anunțam întârzierea, reluă miss Smith, am tras concluzia că nu mai avea nevoie de mine. Doar absolut din întâmplare am trecut pe la Maloola în ziua curselor. Auzind rostindu-se numele Steve și dorind încă să părăsesc "Pădurea spânzuratului", l-am întrebat dacă din întâmplare locul mai era liber. Mi-a răspuns da. Nu mi-a luat mult timp să mă hotărăsc, încheie ea cu un râs mulțumit.

– Și se pare că nu regreți, făcu Steve zâmbind cu căldură.

– Nici eu, nici...

Nici altcineva, gândi Fiona în sinea ei.

Cu o voce egală, îi explică lui Steve că venise cu agentul de asigurări.

– Când va termina cu Roger, zise el, îl voi vedea în biroul meu. Dacă faci ceai pentru miss Smith, Marion, pregătește-ne și nouă un platou.

Cu asta, dispăru fără o privire în urmă. Primirea lui fusese mai curând glacială. Dinspre partea ei, miss Smith părea în al nouălea cer. Era de înțeles, se gândi Fiona. "Capătul lumii" era o fermă foarte importantă. Care tânără n-ar visa să devină stăpână acolo? Dar mai era problema lui Bill. Accept să-l abandonez tatălui său, dar vreau mai întâi să mă asigur că această miss Smith va ști să-i fie mamă.

Între timp, noua bucătăreasă pregătise un platou, cu gesturi energice și precise.

– Revin imediat, zise ea ducându-l în biroul lui Steve.

Rămasă singură, Fiona făcu turul bucătăriei. Totul era în deplină ordine și curat ca un pahar.Alături de prăjiturile zărite înainte, remarcă alta, un enorm tort cu cremă de cafea decorat cu cornetul în formă de pâlnie. Era oare aniversarea lui Bill? Nu, aceasta era în februarie. Atunci, a lui Harold? Se apropie pentru a citi numele fericitului beneficiar. Desenele simbolice reprezentau inimi înlănțuite, turturele și mici cupidoni adorabili în culori pastel. Era evident un tort de nuntă...

Ei bine, "ei" nu pieduseră timpul!

Miss Smith reveni, îi servi o ceașcă de ceai Fionei și-i oferi turtă dulce și pricomigdale.

– T...tortul tău este superb, bâigui ea.

– Oh, l-am făcut puțin în avans, dar țin ca glazura să se prindă

bine.

– Ești un adevărat maestru bucătar, zise Fiona.

– Sper să fiu la fel de dotată pentru dragostea conjugală ca pentru bucătărie, zise miss Smith roșind.

– Nu există doar dragostea conjugală, îi aminti Fiona.

– Ah...?

– Și dragostea maternă? Îți plac copiii?

– La drept vorbind, nu sunt înnebunită după ei. Dar îi voi adora probabil pe ai noștri.

– Numai pe ai voștri?

– Este normal, nu? N-am o pasiune pentru copiii altora. Aceștia doi, de exemplu...William și Harold... Nu sunt răi și apreciază preparatele mele. Dar în rest... broaște în buzunarele șorțului meu... melci în poșetă și șoricei în camera mea! Ptiu!

– Propriul tău copil va face la fel.

– Poate, dar din moment ce va fi al meu... Încă puțin ceai?

Fiona n-ar fi putut bea o picătură mai mult, atât de strâns îi era gâtul. Se ridică în picioare ca un automat.

– Crezi că agentul acela a plecat?

– Da. Am auzit un zgomot de mașină.

– Bun. Mă duc să-l văd pe domnul Manning.

– Da, du-te. El îți va anunța vestea. Între timp, eu termin tortul nostru.

"Tortul nostru". Tortul de căsătorie al lui Steve cu această fată. Nu putea decât să se bucure pentru ei. Dar ce se va întâmpla cu William, fiul lui Steve?

Fiona ieși în fugă din bucătărie, străbătu coridorul și bătu cu putere în ușa biroului. Fără să aștepte răspuns, dădu buzna în încăpere. Steve era în picioare lângă fereastră. La intrarea ei, se

întoarse. Ea se repezi la el și-i lovi pieptul larg la fel de violent cum o făcuse în ușă.

– Brută josnică! Individ netrebnic!

Steve îi prinse imperturbabil mâinile și, deoarece continua să se zbată cu furie, o scutură până se potoli.

– Ai terminat, Fiona?

– Da.

El îi dădu drumul și o privi intens.

– N-am simțit niciodată o asemenea dorință să dresez o mânză, ironiză el.

Urmă o tăcere. În timp ce Steve își răsucea liniștit o țigară, Fiona se străduia să-și recapete răsuflarea.

– Stai jos, Fiona.

– Eu...

– Stai jos, răcni el.

Ea se supuse.

– Să lămurim lucrurile. Ce înseamnă comedia asta?

– Nu este o comedie.

– Este felul tău de a relua contactul după o absență?

– Nu. Este o reacție la cuvintele lui miss Smith.

– A spus ceva interesant?

– Nu, dezgustător.

– Ce anume?

– Ea... a spus că n-are o pasiune pentru copii... în fine, cel puțin pentru ai altora.

– Ce este rău în asta?

– Cum, ce este rău? Dar ar trebui să-i fie rușine, și ție la fel!

– Nu văd ce am eu de-a face cu asta.

– Îndrăznești să mă întrebi? zise Fiona cu stupoare. Trebuie

într-adevăr să pun punctul pe i, tată denaturat?

– Tată... cum...? Fii dreaptă, Fiona. Ce-aș fi putut face în plus pentru William? Nu-mi pierd speranța să mă atașez de băiat cu timpul, dar nu de azi pe mâine.

Fiona îl fixa pe Steve fără să spună un cuvânt.

– În schimb, mi-ar plăcea să știu de ce te interesezi atât de mult de acest copil, reluă australianul. Haide, mărturisește...

– Îmi plac copiii.

– Nu este un motiv suficient să intri furioasă într-o încăpere și să te arunci asupra unui bărbat fără apărare.

– M-am atașat în mod deosebit de William.

– Fiona... minți.

– Eu...

– Și o să-ți dovedesc imediat. Astăzi, au sosit două scrisori pentru tine. Una din Canada. Cealaltă din Heatherfell. Ciudat, nu-i așa? Băiețelul și cu tine nu veniți din întâmplare din același sat scoțian? Aștept explicațiile tale.

– La ce bun, dacă știi deja totul?

– La drept vorbind, am știut de la început. Tu și William aveți aceiași ochi...

– Și aceeași formă a capului ca tine, ripostă Fiona.

– Posibil. Deocamdată este vorba de tine, și ți-am pus o întrebare.

Fiona abandonă lupta.

– Da, eu... locuiam acolo, recunoscu ea.

– Și William de asemenea?

– Da.

– Cu tine?

– Și cu mătușa Jessie.

– Dar nu-l aveai de mult timp cu tine? Nu reușesc să înțeleg de ce nu te-ai sinchisit de el mai curând.

– Ca și cum tu n-ai nimic să-ți reproșezi!

– Dar eu nu eram la curent!

– Nu știai că avusese un copil?

– Dar tu știai, în schimb.

– Evident.

– Și îndrăznești să mă tratezi drept tată denaturat?

– Bineînțeles. Eu nu sunt decât mătușa lui.

Steve se lăsă să cadă într-un fotoliu și o fixă pe tânăra fată în tăcere.

– Repetă... reuși el să articuleze. Dar nu, nu-i nevoie. M-am întrebat întotdeauna prin ce scamatorie ai obținut o dispensă pentru a te căsători atât de tânără.

– Nu înțeleg nimic din ce spui, zise Fiona cu asprime. Nu sunt căsătorită. N-am fost niciodată. Nu cum...

– Cum?

– Ca tine. Fenella n-a fost fără îndoială fără reproș, dar...

– Fenella? Încep să înțeleg. Ești sora Fenellei?

– Eram. A murit în Statele Unite, acum aproape un an și jumătate. Atunci l-am luat pe Bill, mătușa Jessie și cu mine. Ah, dacă măcar l-am fi putut avea mai devreme! Poate totul ar fi mers mai bine! Este îngrozitor să te lovești de o asemenea indiferență! încheie ea cu o voce ușor tremurată.

– El nu încearcă afecțiune pentru nimeni, în afară de Harold. În orice caz, deocamdată. Dar această prietenie dovedește că terenul nu este complet steril. Cu timpul și cu multă tandrețe, un mic vlăstar și-ar putea croi curând drum spre lumină...

Fiona se aplecă ușor înainte, cu o expresie încordată.

– Când se va întâmpla, vei avea grijă, nu-i așa? N-o vei lăsa pe miss Smith...

Tresări văzându-l că izbește biroul cu pumnul.

– Dar ce are de-a face Marion cu asta?

– O iubești. Am văzut tortul cu inimile înlănțuite și cu cupidoni. Te vei căsători cu ea și eu nu pot face nimic. Un tată are mai multe drepturi decât o mătușă.

Steve rămase tăcut câteva secunde, stupefiat. Apoi reluă:

– Unu, n-o iubesc. Doi, nu mă căsătoresc cu ea. Trei...

– Dar am văzut tortul, îl întrerupse Fiona

– Tortul este pentru ea și Roger. A fost dragoste la prima vedere și se căsătoresc în trei zile.

– Nu ea ți-a făcut cazaca de jocheu? întrebă Fiona abia auzit.

– Mama a făcut-o, pentru tatăl meu. Am găsit-o într-un sertar.

– Dar...

– Lasă-mă să continuu. Trei. "Un tată are mai multe drepturi decât o mătușă", mi-ai spus. Acum știu cine este aceasta din urmă. Dar cine este tatăl, pentru numele lui Dumnezeu?

– Dar... t...tu, bineînțeles! Fenella era căsătorită cu un Steve Manning.

– Și tu ai crezut...?

– Cred și acum.

– Ei bine, te înșeli. Nu sunt tatăl lui William. Nu sunt pentru el decât un unchi îndepărtat. Ai așadar mai multe drepturi decât mine.

– Nu ești tatăl lui...? Dar nu ești Steven Manning?

– Vărul meu purta același nume. Îl cunoșteam destul de puțin. Ultima dată când l-am văzut, era pe moarte. Își ruinase sănătatea făcând excese. Iată ce mi-a destăinuit înainte de a muri: "Să știi că

eram căsătorit. Cu o anume Fenella Smith, o scoțiană. Căsnicia noastră a mers de bine de rău câteva luni, până când într-o zi a dispărut. Mă întreb dacă aștepta un copil. Mă tem că asta ar fi înnebunit-o de furie. Așa era ea".

Urmă o lungă tăcere.

– Nu cred într-adevăr că ideea de a aștepta un copil ar fi bucurat-o peste măsură pe sora mea, departe de asta, reluă în cele din urmă Fiona. Ea a îndrăznit să ne scrie într-o zi ca să ne spună că apreciase un singur lucru în aventura ei: prima încasată la nașterea lui Bill.

– Bietul micuț, murmură Steve, foarte emoționat. Cum să te miri văzându-l astfel? Va trebui să recuperăm timpul pierdut, Fiona.

– Și după aceea, întrebă Fiona fără să ia în seamă acel "noi", ce s-a întâmplat?

– Am văzut roșu în fața ochilor. Pentru noi, oamenii Nordului, familia este mai presus de orice. De altfel, aborigenii nu ne dau exemplul lor? Imediat după moartea vărului meu, am plecat la Londra. Am încredințat afacerea unui avocat și i-am cerut să nu facă economie la bani. Trebuie să fi dat o mulțime de anunțuri.

– Eu l-am găsit absolut întâmplător într-un număr din Times în care erau ambalați niște cartofi...La Heatherfell, noi nu citeam decât ziarul local.

– Și când ai sosit, te-ai dat drept bucătăreasă.

– Am profitat de un concurs incredibil de împrejurări.

– Nu mă plâng de asta, să știi...

Fiona nu reacționă.

– Nu puteam să-l abandonez pe Bill, dar nici nu-l puteam lipsi de tatăl lui. Înțelegi?

Brusc stânjenit, Steve îi întinse scrisorile. Cea din Canada era de

la Graham. Era scurtă.

"Draga mea Fiona. Încă n-ai răspuns la scrisoarea mea. Trebuie neapărat să iei o hotărâre. Tăcerea ta mă îngrijorează. Te rog să-mi telegrafiezi. DA sau NU. Este totuși simplu. Al tău, Graham".

Cu un calm care o surprinse pe ea însăși, deschise al doilea plic, care era – ce surpriză! -de la doamna Darling.

"Draga mea Fiona, vei fi poate uimită să mă citești. Am găsit adresa ta într-o scrisoare a fiului meu. Trebuia neapărat să te găsesc. Copila mea, a curs multă apă pe sub podurile din Maubuisson de la plecarea ta. Este trist s-o spun, dar micul râu care murmura când erai aici" – doamna Darling plutea în plină poezie – "a devenit un curent periculos cu numele de Kirsty Watts.

Nu mă așteptam la modul cum l-a ridicat pe fiul meu împotriva mea. Să știi numai că l-a determinat să-l contacteze pe notarul familiei. Graham a aflat astfel că Maubuisson îi aparținea de fapt de la moartea tatălui său și că eu depindeam de bunăvoința lui. De bunăvoința lui, înțelegi?

Lăsând asta deoparte, n-o pot suporta pe fata asta. Este autoritară, insolentă și fără inimă. Nu-i pasă de micile mele indispoziții. Nimic de-a face cu drăguța infirmieră care ești și care ar fi pentru mine un minunat sprijin la bătrânețe.

M-am gândit mult, Fiona. Nu numai că te voi accepta drept noră, dar îl voi accepta fără ezitare și pe nepotul tău. Nimic n-ar putea fi mai rău pentru mine decât s-o am pe această Kirsty Watts în casa mea. Dar îți cunosc sentimentele pentru fiul meu și am încredere. El mi-a spus de altfel că așteaptă decizia ta.

Draga mea Fiona, vei fi primită cu brațele deschise, tu și băiatul. Prietena ta, Hazel Darling".

Fiona lăsă scrisoarea. Surâsul neîncrezător care plutise pe

buzele ei în timpul acestei lecturi se schimbă într-un hohot deschis de râs.

– Este atât de nostim? întrebă Steve.

– Într-un fel, da.

– Există un răspuns?

– Oh, da!

– Este urgent?

– Pot să trimit o telegramă?

– Bineînțeles.

Ea scrise în grabă câteva cuvinte pe un blocnotes.

– Cum se face? întrebă ridicând ochii.

– Când vei fi terminat, voi dicta textul la telefon.

– S-a făcut.

– Deja?

– Da.

Îi întinse blocnotesul. El citi:"Graham Darling. Stop. Maubuisson. Stop. Heatherfell. Stop. Scoția. Stop. NU. Stop. Fiona".

– NU, murmură el cu o voce schimbată, ca și cum o greutate enormă i se ridicase de pe inimă. Dar atunci...

Ea îl privi cu un aer malițios.

– Este clar, cred?... Ei bine, Steven...!

Australianul sări în picioare, strivi țigara într-o scrumieră, o luă în brațe și-i acoperi gura cu un sărut pasionat; cu ochii închiși, cuprinsă de o fericire inexprimabilă, Fiona se lăsă în voia lui.

Brusc, tresăriră. O zgârietură ciudată venea dinspre fereastră. Întorcându-se prompt, văzură dispărând o claie de păr negru și o claie de păr blond. Apoi, auziră șușoteli distincte:

– De ce se sărută aceștia doi? întrebă Harold.

– Sunt la fel ca ceilalți, răspunse Bill. Știi, Roger și Marion...

– Atunci, se vor căsători? se interesă Harold. Ca Bessie și Jimmy? Vor face petrecere?

– Da, răspunse Bill pe tonul celui bine informat.

– Și după aceea, ce se va întâmpla? vru să știe Harold, gânditor...

– Ascultă, Steve mi-a spus ieri că vrea să fie tatăl nostru. Așadar, presupun că...

Cu capul cuibărit la umărul lui Steve, Fiona își ținu respirația.

– ... că mismif va deveni – o ultimă ezitare – mama noastră.

Steve nu se înșelase. Primăvara era acolo. Din solul mult timp arid, răsărise în sfârșit un mic vlăstar fraged.

Astfel, "Capătul lumii" devenea un nou univers.

Sfârșit